

Kızıl Bayrak

**Dinler-medeniyetler arası
çatışma değil
devrimci sınıf
kavgası!**

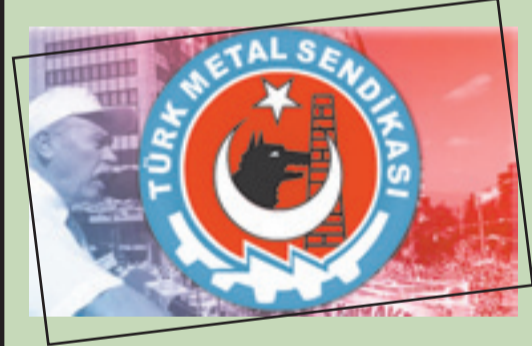
**Halkların kardeşçe
birliği için devrim
ve sosyalizm!**

**Cargill Toprak Koruma ve Arazi
Kullanımı Yasası'nı değiştirtti...
Tarımda tasfiye politikasının
gerekleri yerine getiriliyor**

**MHP: Değişen ya da değişmeyen ne?/2
"Milliyetçi düzen"
"milliyetçi-toplumcu
sendikacılık"**

Üksel Akkaya

**"Direnen Halklar Kazanacak!"
Gecesi'nde yapılan konuşma...
Emperyalizm yenilecek,
direnen halklar kazanacak!**

**"Direnen Halklar Kazanacak!"
Gecesi'nde konuşma...
Türkiye, Ortadoğu ve
devrimci önderlik sorunları**

Haluk Gerger

İÇİNDEKİLER

Dinler-medeniyetler arası çatışma değil devrimci sınıf kavgası!.....	3-4
Emperyalist dünyanın efendileri ile yerli uzantıları İstanbul'da buluştu...	
Saldırı planı yaptılar!	5
Cargill Toprak Koruma ve Arazi Kullanımı Yasası'nı değiştirdi...	
Tarımda tasfiye politikasının gerekleri yerine getiriliyor	6
TEKEL'de özelleştirme adımları hızlanıyor	7
Sömürü ve soyguna karşı çıkmak için Örgütlü mücadeleyi yükseltelim!	8
Vİ-KO'da zafer mücadele eden işçilerin olacak!	9-11
14 Aralık başlangıç olsun!.. Süresiz iş bırakma eylemine hazırlanalım!	12
MHP: Değişen ya da değişmeyen ne?/2 "Milliyetçi düzen"e "milliyetçi-toplumcu sendikacılık"	13-14
İsviçre'de "Direnen Halklar Kazanacak" gecesi.....	15
"Direnen Halklar Kazanacak" gecesinde yapılan konuşma... Emperyalizm yenilecek, direnen halklar kazanacak!(Orta sayfa)	16-17
"Direnen Halklar Kazanacak" gecesinde konuşma... Türkiye, Ortadoğu ve devrimci önderlik sorunları	18-20
Komünistler'den "Direnen Halklar Kazanacak" gecesine mesajlar... İşçi sınıfının devrimci bayrağı altında devrime ve sosyalizme yürüyoruz!..	21-22
Ekim Devrimi ve Parti etkinliklerinden.....	23
Kadına yönelik her türlü baskı ve şiddet ancak sosyalizmde önlenbilir!	
25 Kasım kapitalizme karşı mücadele günüdür!	24-25
Dünyadan	26-28
Sınıf hareketinden	29
Kuklalar devrilirse	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2006/47 ● 1 Aralık 2006

Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: kb1@tnn.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: Gün Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 426 63 30

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Asgari Ücret Tespit Komisyonu, 2007 yılı için geçerli olacak asgari ücretin belirleneceği ilk toplantısını 30 Kasım günü gerçekleştirdi. Asgari Ücret Tespit Komisyonu ikinci tur görüşmeleri 15 Aralık günü yapmayı kararlaştırdı.

Sermayenin denetiminde gerçekleşen asgari ücret görüşmelerinde işçi sınıfının taraf olması önemli. Çünkü, asgari ücretin belirlenmesi süreci iki sınıf arasındaki amansız savaşın en yalın görüntülerinden birini oluşturmaktadır. Sermaye sınıfı sömürsünü derinleştirmek isterken işçi sınıfı insanca yaşama talebini yükseltir. İşçi sınıfı yaşadığı sorunlar karşısında

kenetlenerek taraf olduğu ve her alanda örgütlenerek mücadeleye atıldığı zaman gerçek anlamda istediğini elde etmeye başlar.

Bu mücadele işçi sınıfının iktidar mücadelesinin temel ayaklarından biridir. Çünkü emeğin korunması mücadelesi emeğin onur mücadelesidir aynı zamanda. İşçi sınıfı bir yandan dizginlerinden boşalmış kapitalist sömürüyü sınırlandırmaya çalışılırken diğer yandan da sınıf bilincini geliştirir, birlik ve dayanışma ruhunu güçlendirir. Bu ise dolaysız olarak siyasal sınıf mücadelesinin güçlenmesi anlamına gelir.

Sınıf devrimcileri olarak yıllardır çalışmalarımızı bu temel bakışla yürütüyor, sınıfı devrimci temellerde örgütleyebilmek için emeğin korunması mücadelesine özel bir önem veriyoruz. Bu temel bakışla asgari ücret görüşmelerinde sınıf adına bir taraf olarak sözümü söyleyeceğimiz bir sürece hazırlanıyoruz. Yürüteceğimiz çalışma ile sınıf cephesindeki sessizliği ve ataleti kırmaya, sınıfı örgütlemeye hazırlanıyoruz.

Bu çalışmayı dört temel taleple örgütleyeceğiz. Asgari ücret tespit sisteminde işçinin iradesinin

güçlendirilmesi, asgari ücretin 4 kişilik bir ailenin insanca yaşamasına yetecek bir düzeye yükseltilmesi, asgari ücretteki vergi yükünün devlet ve patronlar tarafından karşılanması ve bölgesel asgari ücret tartışmalarına son verilmesi taleplerini sınıfın gündemine taşıyacağız.

Çalışmamız boyunca bir yandan sermaye düzenini teşhir ederken asıl olarak sınıf kitlelerine "insanca bir yaşamın" ancak, sermaye sınıfının alaşağı edilmesiyle olanaklı olacağını ve bugün en temel haklarımız için verilen mücadelelerin bu amaçla bütünleştiğinde karşılık bulacağını anlatacağız.

Bu çalışmayla aynı zamanda işçi sınıfını arkasından hançerleyen sendika bürokrasisini de hedefleyeceğiz. İşçi sınıfı adına masaya oturup her defasında ihanet ederek kalkanlardan hesap sorması için işçi sınıfını taraf olmaya çağıracağız.

Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nun ilk toplantısının gerçekleşeceği 30 Kasım günü

ilde Çalışma Bölge Müdürlükleri önünde gerçekleştirilecek basın açıklamaları ile başlayacak olan kampanyamız boyunca çeşitli araçlarla sınıfa seslenmeye devam edeceğiz. Fabrika ve işçi toplantılarıyla, yoğun ve yaygın olarak kullanacağımız imza metinleriyle işçi ve emekçileri "Sınıfa Karşı Sınıf" tutumuna çağıracağız. Şehir merkezlerinde, sanayi havzalarında, emekçi semtlerinde, fabrikalarda toplayacağımız binlerce imza ile işçi ve emekçilere ulaşmaya, kapitalist sistemi etkin bir şekilde teşhir edeceğiz.

Devrimci bir sınıf hareketi yaratma mücadelemizin bir parçası olarak asgari ücretin belirlenme sürecinde bir kez daha sınıfı taraf olmaya çağırırken sınıf adına taraf olmaya devam edeceğiz.

***

Gazetemizdeki yazı yoğunluğundan dolayı geçen sayılarımızdan itibaren yayınlamaya başladığımız tebliğlerin kalan bölümlerine ve Volkan Yaraşır'ın konuşmasına gelecek sayılarımızda yer vermeye devam edeceğiz.

Parti değerlendirmeleri-1

Parti değerlendirmeleri-2

**Çıktı!..
Kitapçı ve bayiilerde...**

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

Dinler-medeniyetler arası çatışma değil devrimci sınıf kavgası!

Papalık makamına Bush ve CIA'nın özel desteğiyle seçildi. Seçilir seçilmez de, önüne konulan göreve dört elle sarıldı. Geçtiğimiz Eylül ayının ortasında, İslam ve peygamberi Muhammed hakkında bir alıntıya dayanarak yaptığı konuşmayla gündemdedi. Şimdi, iki yıl önce AB üyesi olmasına karşı olduğunu açıkça ifade ettiği, cemaatinin çoğunun "şiddet dini" olarak tanımladığı bir dine mensup olan bir ülkeye, Türkiye'ye, ziyaretiyle gündemde.

Sözkonusu kişi 16. Benediktus lakaplı papa Ratzinger'dir. Kendisi Türkiye'yi ziyaret eden 3. papa oluyor. Geçen yıl planlanan bu gezi, diplomatik teamüllere uygun olmaması (Vatikan devleti başkanı sıfatıyla TC Cumhurbaşkanı tarafından değil, papa sıfatıyla ve Ortodoks Kilisesi'nin başı Patrik Bartholomeos tarafından davet edilmiş olması) nedeniyle bugüne ertelenmişti. Bu küçük diplomatik kriz aşıldı. Fakat papanın İslam dünyasında infiale yol açan sözlerinden geri adım atmamasının yarattığı (ki Katolik inancına göre Tanrı'nın yeryüzündeki ruhani temsilcisi olan papa, yanılmazdır ve bu konumu nedeniyle "yanlış yaptım, özür dilerim" deme hakkına sahip değildir) siyasi gerilim halen sürüyor.

Bir taraftan üç yıldır kan deryasına çevrilen Irak'ta emperyalist haydutları lanetlemek için kıllarını kibirhatmayan gerici kesimler, bu ziyareti protesto gösterileri örgütleyerek parsa toplamaya çalışırken, diğer taraftan bu ziyaretin niçin yapıldığı konusunda kafa karıştırıcı bir dizi tartışma ortalığı kaplamış bulunuyor. Ziyaretin asıl amacını çarpıtmak için "İslama karşı katoliklerle ortodokslar arasında birlik sağlamaya yönelik bir girişim (haçlı seferi) başlatmak", "AB yasaları çerçevesinde Türkiye'deki dini azınlıkların gaspedilen haklarının ve mallarının verilmesi yönünde basınç oluşturmak", "dinler arasında diyalogu güçlendirmek" vb. gerekçeler öne sürülüyor. Bir başka kesim ise, papanın Hıristiyan batı ile Müslüman doğu arasında tırmanan gerilimi hafifletmek amacıyla bu geziye çıktığını ileri sürüyor. Böylece elini kana bulamaktan çekinmeyen gerici bir kuruma barış havarisi misyonu biçiliyor. Sonuçta, sorun, basit biçimde papaya ve ziyaretine karşıtlık ya da yandaşlık, ziyaretin faydaları ve zararları cenderesi içinde sunuluyor. Böylece dinsel ve ulusal çıkarlar-duyarlılıklar temelinde bir kamplaşma yaratılarak, egemen sınıfların ekmeğine yağ sürülmüş olunuyor.

Kuşkusuz ki papa, bu gezisinde, kendisinin de katkısıyla daha da tırmanan gerilimi bir nebze olsun hafifletmek için bir takım jestler de yapacaktır, yapmaktadır da. İslam dünyasında imajı bozulmuş bir papayla görüşmekten kaçınan Başbakan Erdoğan'ın, son anda karar değiştirerek Ratzinger ile yaptığı 20 dakikalık görüşmede papadan Türkiye'nin AB üyeliği için destek sözü aldığını açıklaması; Diyanet İşleri Başkanı Bardakoğlu ile görüşmesinin ardından dinler-uygarlıklar-kültürler arası diyaloga dil ucuyla da olsa değinmesi ya da planlanan cami ziyareti benzeri diğer jestler, bu amaca bir nebze olsun hizmet etmektedir.

Oysa, diplomatik nezaket kuralları içerisinde sayılabilecek, iyi niyet gösterilerini aşmayan bu türden jestler sorunun esasını ortadan kaldırmıyor. Zira, sanılanın ve beklentilerin aksine ne bir özürle ortadan kaldırılabilir bir gerilim sözkonusudur ne de bu çatışma ve gerilimin asıl nedeni ve esası, sözkonusu

Sonuç olarak; son gelişmeler, Vatikan'ın ABD emperyalizminin başını çektiği saldırgan politikada aktif olarak yer alan kirli bir piyon olduğunu bir kez daha gözler önüne sermiştir. Yeni papa Benediktus'un seleflerinden farklı olarak İslama saldırması, emperyalist saldırganlar ile saldırılara karşı direnen halklar arasındaki çatışmayı dinsel bir çatışma görüntüsü yaratmaya hizmet etmektedir.

sözlerden ibarettir.

Papa Benediktus'un ziyareti, öncekilerden bambaşka bir siyasal ortamda gerçekleşmektedir. Doğal olarak, bu ziyaretin misyonu da öncekilerden belli açılardan bir farklılık arz etmektedir. Koparılan onca fırtınanın nedeni bu farklılıklardır. Bu yüzden bu farkın ne olduğunu görmek için değişen siyasal koşullara kısaca bir göz atalım.

1990'ların başına kadar emperyalizm için asıl tehdit ve düşman komünizmdi. Gericici bir kurum olarak papalık ve gerici İslami rejimler bu amaç çerçevesinde birleşiyor ve ortak hareket ediyorlardı. Emperyalizmin denetiminde biraraya gelen dinsel gerici akım ve rejimlerin, dinlerin kendi aralarındaki farklılıkları geri plana itiliyor, anti-komünizm çizgisinde işbirliği öne çıkarılıyordu. Bu sayede "soğuk savaş dönemi" olarak tanımlanan yıllarda, din ve dinsel gericilik komünizme karşı etkili panzehir olarak yaygınca kullanıldı, dinler arası ortak bir hareket zemini hep güçlü tutuldu.

Bugün de aslında, işin esasında bir değişiklik yok. Yani emperyalist haydutlar din silahını elden bırakmış değildir. Gericici bir kurum olarak papalık ve Vatikan, yine emperyalizmin tam denetimindedir. Kimin papa

olacağı, yine bizzat onlar tarafından belirlenmektedir. (Parantez içinde belirtelim ki, Benediktus gerek Nazi geçmişi, gerek ılımlılara karşı aldığı sert tavır ve gerekse daha papa yardımcısıyken Bush'un destek talebine yanıt vermesiyle bu makama seçilmeyi hak eden özel bir kişiliktir.) ABD'nin başını çektiği emperyalist haydutlar, kendileriyle işbirliğini kabul ettiği sürece, gerici İslami rejimleri sonuna kadar desteklemektedir. Tüm dünyada emekçilerin bilincini zehirlemek için dinsel gericilik hala da özel bir tarzda, el birliğiyle beslenmektedir. Yani Sovyetler'in çökmesi, komünizmin bir tehdit olmaktan çıkması, kapitalizmin bu gerici eğilimlerini ve dine olan ihtiyacını ortadan kaldırmadı. Dinler arası işbirliği zemini zayıflasa bile sorun buradan çıkmadı. Sorun, ABD'nin dünya jandarmalığını elinde tutmak için gözünü diktiği Ortadoğu'daki zengin enerji kaynaklarına sahip ülkelere boyun eğdirememesiyle patlak verdi. CIA adına çalışan uzmanlar, ABD emperyalizmin yürüteceği bu egemenlik savaşına uygun yeni bir kılıf bulmakta gecikmedi: Medeniyetler çatışması! Yeni düşman ve tehdit radikal İslam olarak tanımlanınca, dinler arasında ortak hareket zemini de zayıfladı. Böylece daha özelden

Vatikan'ın, daha genelde ise ABD ile işbirliği halinde çalışacak diğer dinlere mensup gerici güruhun yeni görevi de tanımlanmış oldu: ABD emperyalizmine karşı direnişi kırmak için radikal islamı ve her türden radikalizmi karalamak, ılımlı islam adı altında işbirlikçiliğin yayılmasına destek olmak! Yani emperyalist haydutların kan deryasına çevirdiği dünyada barış, diyalog adı altında işbirlikçiliğin, uşaklığın şakşakçılığını yapmak.

İşte bu yüzden papa 16. Benediktus Bizans İmparatoru'nun İslam hakkındaki sözlerinden cımbızla çekercesine alıntı yaparken de, Hıristiyanlığı akıl, barış ve sevgi dini olarak kutsarken de, İslam'ı ise bağnazlık, şiddet ve akıl dışılıkla itham ederken de ne yaptığını çok iyi biliyordu. Tıpkı kendinden öncekilerin seleflerinin yaptığı gibi. Bu çürümüş kurum 1936 İspanya İç Savaşı'nda Franko faşizminin yanında yer aldı, direnişi ve direnişçileri lanetledi. İkinci emperyalist paylaşım savaşı boyunca 6 milyon Yahudi'nin katledilmesine ses çıkarmadı. 60'lar ve 70'ler boyunca Latin Amerika'da direnişe destek veren pek çok mensubunu katillere teslim ederek, katliamları kınayan kiliseleri aforoz ederek bu kirliliğini sürdürdü. Aynı ikiyüzlüce tutumu yıllardır Filistinliler'in katledilmesi karşısında göstermekte, siyonist İsrail'e en küçük bir eleştiri bile yöneltmemektedir. Yine bugüne kadar yaklaşık 700 bin insanın katledildiği Irak savaşında ABD'nin yanında yer almakta, direnişçileri şiddet yanlısı, bağnaz diyerek lanetlemektedir. Yani o, sözde barış yanlısı kesildi ama her zaman sömürücü ve zorba egemen sınıflardan yanında yer aldı, onlara hizmet etti. İşte bu yüzden 16 Papa Benediktus, yalnızca sözde tanrısal konumu izin vermediği için değil, aynı zamanda temsil ettiği kurumun kemikleşmiş sınıfsal konum ve rolü nedeniyle de özür dileyemez. Dilese bile bu hiçbir şeyi değiştirmez.

Bu gerici konum ve rolün yalnızca papalık ve Vatikan için geçerli olduğunu düşünmek büyük bir yanılğı olur. Bölgenin pek çok islami gerici devleti, emperyalizme karşı direnişin karşısında bir açık bir tutum takınarak Vatikan'la aynı safta yer almaktadır. Lübnan saldırısında gücünü halktan alarak haklı bir prestij ve destek kazanan Hizbullah'ın ezilmesi ve silahsızlandırılması için başta Mısır ve Suudi Arabistan olmak üzere pek çok Arap devletinin gösterdiği canhıraş çaba bunun son örneğidir. Vatikan'da çöreklenen bir avuç çürümüş gericiyle aynı sınıfsal kaygılar ve çıkarları paylaşmaları nedeniyle yıllardır Filistin'de süren İsrail vahşetine sessiz ve tepkisiz kalmakta, Irak ve Afganistan'da emperyalist barbarların yanında yer almaktadırlar. Yani sınıf çıkarlarının olduğu yerde, propaganda düzeyinde bile din kardeşliğinin beş paralık bir değeri yoktur onlar için. Kısacası, ABD'nin yanında ve hizmetinde yer aldığı koşullarda islami gericilik bir tehlike olarak görülmemekte, aksine her türden diyalog ve işbirliği yapılabilmektedir. Böyle durumlar için "medeniyetler savaşı" geçerli olmamaktadır. Dinler arası diyalog tam da anlamını burada bulmaktadır.

Sonuç olarak; son gelişmeler, Vatikan'ın ABD emperyalizminin başını çektiği saldırgan politikada aktif olarak yer alan kirliliği bir piyon olduğunu bir kez daha gözler önüne sermiştir. Yeni papa Benediktus'un seleflerinden farklı olarak İslama saldırması, emperyalist saldırganlar ile saldırılara karşı direnen halklar arasındaki çatışmayı dinsel bir çatışma görüntüsü yaratmaya hizmet etmektedir. Yalnızca Vatikan değil, islamcısı, hıristiyanı, yahudisiyle bütün gerici dinsel akım, anlayış ve kurumlar, emperyalist savaş ve saldırganlığı dinsel temelli bir çatışma olarak çarpıtmayı, emperyalizme karşı direnişi dinsel kanallara akıtıp boğmayı başardıkları ölçüde, bugünkü görev ve misyonlarını başarıyla yerine getirmiş olacaklardır. Onların ve hizmetinde oldukları efendilerinin bu kirliliği oyunlarını ve kanlı hesaplarını bozmak için, sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim şiarıyla mücadeleyi yükseltmenin yakıcı ihtiyacı her geçen gün artmaktadır.

Papa ziyaretine atfedilenler ve gerçekler...

Halkların kardeşçe birliği için sınıf mücadelesi, devrim ve sosyalizm!

Türkiye'yi haftalardır meşgul eden Papa ziyareti nihayet gerçekleşiyor. Bu ziyaretle ilgili Türkiye'nin işçi ve emekçi halkları, düzen cephesi tarafından tam bir demagoji bombardımanına tutuldu. Dinci partilerin ayrı, düzen solunun ayrı ve faşist kesimlerin ayrı mermi kullandığı bu bombardımanla, emekçilerin zihni bulandırılmaya çalışıldı.

Kimi -dincilerin Erbakan kanadı- "peygamberimize hakaret etti, gelmesin" propagandasıyla siyasi prim toplama telaşıyla "eylemler" düzenlerken, kimi -başta CHP olmak üzere düzenin "laik" kanadı- "dinler/medeniyetler arası diyalog için önemlidir, hoş gelsin" propagandasıyla kendi cenahlarından prim toplamaya çalıştı/çalışıyor. Papa'nın ziyareti dini olmaktan öte siyasi bir anlam ifade ettiği halde, birinci cenahın propagandasıyla, etkileri altındaki "müslüman nüfus" düşmanlık hisleriyle doldurulup kışkırtılmakta. Zaten bu kesimin, tıpkı fanatik Hıristiyanlar'da da olduğu gibi, dinler/medeniyetler arası diyalog ve ittifaka meyli bulunmuyor. Dinler/medeniyetler arasındaki düşmanlıklardan besleniyorlar çünkü. Fakat diğer yandan, Papa'nın da böyle bir diyalog ve ittifak gibi bir misyonu ve niyeti bulunmuyor. Dolayısıyla, laik cenahın iddia ettiği gibi, gezisinin bu yönde bir adım olma imkan ve ihtimali de yok.

Fakat bu onun kilisenin ya da Vatikan'ın başı olmasından kaynaklanmıyor. Sömürü ve soygun için yürüttüğü saldırıları "medeniyetler/dinler çatışması" olarak lanse etmeye kalkan emperyalist haydutların has uşağı olmasından kaynaklanıyor. Daha dün, tam da ABD emperyalizminin saldırılarını doruğa çıkardığı bir süreçte, Muhammed'in inananlarını ayağa kaldıracak açıklamalar yaparak, emperyalizmin sömürü ve soygun, ezilen halklarına özgürlük ve bağımsızlık için sürdürdüğü savaşı, dinler arası savaşa dönüştürme çabasına dahil oldu. Bu konuşmanın zamanlaması, Papa'nın tepeden turnağa politik kimliğini ortaya koyarken, içeriği de diğer dinlere -özelde İslamiyet'e- bakışındaki önyargıları ve kindarlığı anlatıyordu. Dünyanın dört bir yanında yaşayan Muhammedi cemaatlerin tüm protestolarına rağmen sözlerini geri almadı, özür dilemedi. Yani, sonuna kadar

sözlerinin arkasında durdu.

Peki nasıl olacak da şimdi, dinler-medeniyetler arasındaki diyaloga, hoşgörüyü ve hatta hatta ittifaka hizmet edecek?

Medya, Papa'nın Erdoğan'la ayaküstü görüşmesinde AB sürecine destek verdiğini açıkladığını bildiriyor. Ve Kıbrıs sorununun da BM'de çözüleceğini söylediğini. Görüleceği gibi, Papa'nın tutumu ABD'nin tutumuyla birebir örtüşüyor. O zaman, katkıda bulunabileceği tek diyalog, ABD-Türkiye arasındaki diyalog olabilir. Türkiye'yi yönetenlerin de yıllardır vermeye çalıştığı aynı mesajla karşılaşılıyor bir kez daha: ABD emperyalizmiyle iyi geçinin, bu "dünyaların efendisi"ne hizmette geri durmayın, onun "medeniyet"ine boyun eğin, böylece çatışmanın dışında kalın... Aslında tabii ki dışında değil, hedefinde olmamak, ABD cephesinde konumlanmak kastediliyor.

Fakat ittifakın bu uğursuz türü zaten biliniyor. Türkiye başta olmak üzere pek çok Arap devleti -üstelik Müslüman kimlikli olanlar- Hıristiyan ABD ile tam bir ittifak içinde Ortadoğu'nun kana bulanmasını seyrediyor. Bu haydutlara alttan alta yardım etmekten kaçınmıyor. Filistin halkının onyıllardır çektiği acılarda, Afganistan'ın, Irak'ın, Lübnan'ın yerle bir edilmesinde, emperyalist haydutlar kadar, onlarla efendi-köle ittifakı kurmuş bulunan bu soysuz devletlilerin eli var. Türkiye'deki her renkten Amerikancı'nın Papa'dan beklediği "diyaloga katkı" tam da bu tür bir diyalogdur. Çünkü zaten yaşanan, Hıristiyan ve Müslüman halklar arasında bir çatışma, bir çelişki değildir, ki, aralarında diyalog ve barış sağlama ihtiyacı olsun.

Çatışma, emperyalizmle ezilen halklar arasındadır. Çözüm ise diyalogdan değil, emperyalizmi döktüğü kanda boğmak, bu çatışmayı ezilen halklar lehine sonuçlandırmaktan geçiyor. Halkların dinsel, mezhepsel, ırksal her tür önyargı ve düşmanlıktan kurtularak kardeşleşmesi, ancak, bu yönlü kışkırtmaların merkezi durumundaki kapitalist-emperyalist haydutların dünya üzerindeki egemenliğine son vermekle mümkün olacak.

İşçiler birliğini ve halkların kardeşliğini oluşturmak, geliştirmek ve geleceğe taşımak için sosyalizm mücadelesini yükseltelim.

Emperyalist dünyanın efendileri ile yerli uzantıları İstanbul'da buluştu...

Saldırı planı yaptılar!

Geçtiğimiz günlerde İstanbul'da iki günlük bir toplantı yapıldı. Toplantıya katılım konusunda medya şu bilgiyi vermektedir:

"Toplantıya 400 civarında kişi katılıyor. Bu kişilerden 20'ye yakını ülkelerinin cumhurbaşkanı, başbakan ve başbakan yardımcısı mevkiinde. Litvanya Devlet Başkanı Valdas Adamkus, İran Devlet Başkanı Yardımcısı Parviz Davudi, Mısır Başbakanı Ahmed Mahmud Nazif, Gürcistan Başbakanı Zurab Nogaideli bunlardan bazıları. Ayrıca AB komisyonu ekonomik ve parasal işlerden sorumlu üyesi Joaquin Almunia ile IMF Türkiye Temsilcisi Hugh Bredenkamp'ın da yer aldığı toplantılarda, Coca-Cola International Başkanı Muhtar Kent, Sabancı Holding Yönetim Kurulu Başkanı Güler Sabancı, Goldman Sachs Başkanı Peter Sutherland, Doğu Holding Yönetim Kurulu Başkanı Ferit Şahenk, Doğan Gazetecilik İcra Kurulu Başkanı Hanzade Doğan, Koç Holding İş Geliştirme Grubu Başkanı Ali Koç, Merrill Lynch Başkan Yardımcısı Richard McCormack gibi isimler de katılımcılar arasında."

Belli ki dünyanın ve ülkenin "kaymak tabakası" bu toplantıda biraraya gelmiş. Fakat nedense böylesine bir katılıma rağmen toplantı gürültüsüz, patırtısız gerçekleştirildi. Ne medya ve ne de düzen siyasetinin güçleri tarafından özel bir ilgiye konu edildi. Öyle ki, sanki bu toplantı İstanbul'da değil de çok uzaklarda, kıyıda köşede bir yerde yapılıyordu ve dahası özellikle gözlerden saklanıyordu.

Bu toplantının adı; "Dünya Ekonomik Forumu Türkiye Zirvesi". "Dünya Ekonomik Forumu", yılda bir kez İsviçre'nin kış turizmiyle ünlü bir dağ kasabasında, Davos'ta gerçekleştirilen geleneksel toplantıdan başka bir şey değildir. İşte İstanbul'daki toplantı da Davos kasabasına mal olmuş bu toplantının bir alt ayağı olarak örgütlenmektedir.

İstanbul'un göbeğinde ama bir dağ kasabasında yapılmıyormuşçasına gözlerden irak tutulmaya çalışılması ise, Davos'un niçin seçildiğine bir kez daha ışık tutmaktadır. Öyle ki, Davos'ta gerçekleştirilen "Dünya Ekonomik Forumu" dünyanın kalbur üstü kapitalistleri ile birlikte alanlarında dünya piyasalarına hükmeden dev şirketlerin yöneticilerini ve çeşitli ülkelerin kilit konumdaki yöneticilerini biraraya getirmektedir. Bu bileşim dünya emperyalist-kapitalist sistemin merkezini ve omurgasını oluşturan gürühtür. Bu gürüh "Forum"da deyim uygunsuz kafa kafaya vermekte ve kurulu dünya sisteminin sorunlarını, tıkanma noktalarını ve ihtiyaçlarını tartışmakta ve bir takım sonuçlara varmaktadır. Emperyalist-kapitalizmin kara kutusu sayılabilecek böyle bir toplantının gözlerden irak tutulması doğaldır.

"Forum"un İstanbul Zirvesi ilk kez gerçekleştirilmektedir. Ayrıca böylelikle "Forum" ilk kez Avrupa'nın dışında bir mekanda toplanmış olmaktadır. Ama İstanbul'da da sınırlı kalmamaktadır. Öyle ki, İstanbul'daki sözcüksüz toplantıdan hemen sonra "Forum" bu kez de Hindistan Zirvesi'ni topladı. Bu durum "Forum"a yön veren emperyalist merkezlerin tercihleriyle ilgilidir. Açık ki, merkezi bir toplantının yerel ayaklarını oluşturmak, bir takım alanlarda derinleşme ve yoğunlaşma ihtiyacından, ya da sistemin tıkanmış noktalarına yapılacak özel müdahale ihtiyacından kaynaklanmaktadır. Bu açıklık üzerinden ele alındığında Türkiye tercihinin emperyalist dünyanın yumuşak karnı durumundaki Ortadoğu'dan dolayı olduğu rahatlıkla anlaşılabilir.

Bunun somut anlamını İstanbul'daki toplantının

açıklanan gündeminden yola çıkarak da gösterebiliriz. *Radikal* gazetesinde toplantının gündemine ve gündem çerçevesinde yapılan tartışmalarla ulaşılan sonuçlara dair yer alan bir haber bu bakımdan bir hayli işlevsel. Haberden aktarıyoruz:

"Dört ana başlık altında düzenlenen toplantılarda Türkiye'nin jeopolitik rolü, AB müzakereleri, Türkiye'nin rekabet gücü ve kültürler arası diyalog konuları, forumun Türkiye zirvesinin ana başlıklarını oluşturuyor."

"Toplantıların ana hatlarını çizen forumun eylem çerçevesinde, Türkiye'nin jeopolitik rolü başlığı altında, Türkiye'nin bölgesinde bir istikrar modeli olduğu belirtilerek, bölgesel gerginlikleri azaltmada aktif bir rol oynayabilecek pozisyonunda olduğu vurgulanıyor. Bu kapsamda, Türkiye'nin soğuk savaş döneminde olduğu gibi NATO içindeki rolünü ve dünyanın çeşitli bölgelerinde BM gücü çerçevesindeki görevleri devam ettirmesi gerektiği ifade ediliyor. Türkiye'nin ayrıca, enerji konusundaki politikalarını Avrupa ülkeleriyle birlikte aynı çizgide yürüterek güvenilir bir enerji ortağı olabileceği belirtiliyor."

AB müzakereleri konusunda, Avrupa'nın Türkiye'nin risk azaltıcı rolünü gözönünde bulundurması gerektiği kaydedilerek Türkiye'nin de, Avrupalılaştırmanın karşılıklı çıkara dayalı olumlu bir süreç olduğu konusunda anlayış değişikliğine gitmesi tavsiye ediliyor. Türkiye'nin rekabet gücü başlığında, Türkiye'nin ekonomik reformları sürdürmesi liberalizm ve güvenilirlik konularında bir marka olarak konumlandırılması ile kadınlara daha fazla fırsat sağlanması zorunluluğuna yer veriliyor. Kültürler arası diyalog başlığı da, Türkiye'de sergilenen laik demokrasi ile İslam'ın birbirini tamamlayıcı özelliğinin diğer Müslüman ülkelere de örnek teşkil etmesi ve bunun da Müslüman toplumlarla Batı arasında diyalog platformu yaratması gerekliliğini belirtiyor." (Radikal, 24 Kasım '06)

Dikkat edilirse toplantının dört ana gündem başlığı, esasında çeşitli vesilelerle ortaya konulduğu

üzere emperyalizmin Türkiye kapitalizminden ve sermaye sınıfından beklentilerini oldukça net biçimde özetlemektedir. Burada oldukça ayrıntılı ve öznlü biçimde ortaya konulan bu beklentiler şunlardan ibarettir: Ortadoğu ve Kafkaslar'da emperyalizmin ileri bir karakolu olarak çalışılacak, enerji kaynakları ve güzergahlarına bekçilik yapılacak, ülke tümünden sınırsız ve kuralı bir yağmaya açılacak ve azgın sömürü katmerlenecek, son olarak emperyalist-kapitalist düzenin bölge halklarını ideolojik-siyasal ve kültürel bakımdan teslim almasına aracılık edilecek.

İşte dünya kapitalizminin efendileri, ülkedeki uzantılarıyla doğrudan buluştukları bu özel toplantıda tartışılanlar bunlar. Demek ki, ülkede yönetimini elinde tutan emperyalizmin uzantısı durumundaki tekeli burjuvazinin ajandasında yazılanlar böyle sıralanıyor. Kuşkusuz bunların herbiri düzen politikalarına temel oluşturacak, yasa ve hükümet kararları olarak önümüze sürülecektir. Bölge halklarına düşmanlık, işçi ve emekçilere yönelik azgın ve gözü dönmüş saldırganlık olarak da icra edileceklerdir.

Bu noktadan bakıldığında emperyalist efendilerin temsilcileriyle yerli uzantılarının İstanbul'da gözlerden uzak bu buluşmasına işçi ve emekçiler cephesinden müdahale etmenin ne denli gerekli olduğu görülmektedir. Bu müdahale yapılamamıştır, ama bu herşeyin sonu değildir. Çünkü bu toplantıda konulan hedefler doğrultusunda oluşturulacak politikaların uygulanması, bu tür oldu bitti toplantıları gerçekleştirilmeye benzemeyecektir. Her işçi ve emekçi düşmanı politikanın uygulama safhasında olduğu bu politikaların uygulanması sırasında da yine mücadele alanları dolacaktır.

Bu çerçevede bugünden yapılacaklar ise gelecekteki mücadelenin seyrini esastan belirleyecektir. Bundan dolayı devrimciler ve işçi-emekçi hareketinin öncü güçleri, bu toplantının deşifre olmuş sonuçlarını bilince çıkarmalı ve mücadele hazırlıklarını yoğunlaştırmalı, dahası sokakları ısındırmaya şimdiden başlamalıdır.

Cargill Toprak Koruma ve Arazi Kullanımı Yasası'nı değiştirtti...

Tarımda tasfiye politikasının gerekleri yerine getiriliyor

1998 yılında İznik gölüne yakın bir yerde kurulduğu için gündeme gelen ve kurulduğundan beri yargı tarafından kapatılması istenen ABD patentli Cargill firması kapatılmadı ama Türkiye'de bir yasanın değiştirilmesini sağladı.

Toprak Koruma ve Arazi Kullanımı Yasası'na aykırı olarak 1. sınıf tarım arazisinde kurulan Cargill'in kapatılması 1998'de Bursa 2. İdare Mahkemesi tarafından karara bağlanmış, 1999 ve 2004 yılında yine mahkemelerden benzer kararlar çıkmıştı. Buna rağmen Cargill faaliyetlerine devam etmişti. Geline nokta yapılacak iki şey vardı; ya Cargill kapatılacak ya da yasa değiştirilecekti. Beklenildiği gibi ikincisi oldu. AKP tarafından verilen bir önergeyle arazi kullanım yasası bir günde değiştirildi. Bununla yetinmeyen AKP hükümeti yasanın veto edilmesi tehlikesine karşın Cargill Fabrikası'nın bulunduğu alanı özel endüstri bölgesi ilan etti. Böylelikle Cargill hem ödemesi gereken cezadan muaf tutuldu (yasaya aykırı olarak kullanılan her metrekareden dolayı toplam 1 milyon 62 bin YTL tutarındaki meblağdan), hem de sorun "tümünden" çözüldü.

Cargill nedir?

Cargill ABD patentli, dünyanın 61 ülkesinde faaliyet gösteren ve 150 bine yakın işçinin çalıştığı bir tarım tekeldir. Erdoğan'ın son ABD gezisinde Cargill'in özel olarak gündeme gelmesi, Bush'un kapatılmaması için özel talepte bulunması bu tekeli niteliğinden kaynaklanmaktadır. Sonuçta Türkiye, uygulanan "tarım reformu programı" nedeniyle, halihazırda, tarım tekellerinin gözdesi konumundadır. Cargill'in fabrikasının kapatılması bu pazardan payını almaması anlamına gelecekti, ki Bush'un "ricası" Türkiye pazarının tekeller için önemini göstermektedir.

Tarımda tasfiye politikasının bir parçası

Bilindiği üzere, Türkiye'de, 2000 yılından itibaren Dünya Bankası öncülüğünde Tarımsal Reform Programı uygulanmaktadır. Programın temel hedefi kırsal bölgelerdeki istihdam seviyesini orta vadede %10 civarına indirmektir. Bir başka deyişle, tarımsal üretim biçimini dönüştürmekte, kırdan kente göçü zorunlu kılmaktadır. Program ürün ve girdi desteklerini ortadan kaldırarak gelir desteğini uygulamaktadır. Buna göre herkese arazisinin büyüklüğü oranında destek sunulmaktadır (desteğin önemli bir bölümü, doğal olarak, büyük toprak sahiplerine akmaktadır).

Ama öte yandan aynı süreçte girdi fiyatlarının

sürekli artması, desteklerin kaldırılması küçük çiftçinin ürün ekemez hale gelmesine neden olmaktadır (sadece 2003 yılında gübre ve ilaç kullanımı %25 oranında azalmıştır. Yine 2000-2003 döneminde 450 bin hektarlık bir alan ekilmemiştir, tütün ekicilerin sayısında %53'lük bir azalma olmuştur). Dünya Bankası'nın öngörüsü de bu sonuçlara dönüktür. Gelir desteği ile alım-girdi sübvansiyonların kaldırılması, tarım kooperatiflerinin işlevsizleştirilmesi ve böylelikle tarımda tekel hakimiyetinin sağlanması, piyasa koşullarının tarımsal alana tam olarak nüfus edebilmesi...

Tarım Ofisi değişiyor

Tarım sektörünün piyasa yasalarına tam olarak terk edilmesi, Ziraat Bankası'nın herhangi bir ticari

bankaya dönüştürülmesi (tarımsal kredi faiz oranlarına uygulanan sübvansiyonların kaldırılması), Tarıbank'ın tasfiye edilmesi, TiGEM'in işlevsizleştirilmesi (tohum ve tarımsal ilaç desteklerinin kaldırılması) gibi uygulamalara son olarak Tarım Ofisi'nde görülen değişimler eklenmiştir. Bugüne kadar "ofis çiftçinin karagün dostudur" diyen Tarım Ofisi, bundan böyle "karagün" kelimesini kullanmayarak "ofis çiftçinin dostudur" söylemiyle faaliyetlerine devam edecek.

Doğal olarak değişim salt söylem bazında yaşanmıyor, yakın bir zamanda söylemi ofisin salt düzenleyici bir kurum haline gelmesi izleyecektir. Nasıl ki enerji piyasasını düzenlemek üzere Enerji Piyasası Kurumu (EPK) yapılandırıldıysa, tarım sektörünü düzenlemek ya da tekelere uygun hale getirmek için tarım alanında düzenleyici bir kurum yapılandırılacaktır. Bu kurum Tarım Ofisi'nin tasfiye edilmesiyle oluşturulacaktır.

Sonuç olarak, Cargill'i kurtarmak için yasanın değiştirilmesi, tarımsal reform programının bir parçasıdır. Çünkü yasayla sadece Cargill'in bulunduğu alan özel bölge olarak ilan edilmemiş, tohum üretimini ve satışını tamamen tekelere terk eden bir dizi yeni uygulama getirilmiştir. Örneğin yasaya göre tüm tohumların 2 yıl içinde patentlenip kullanıma sokulması gerekiyor. Bir başka deyişle büyük bir tekel tarafından patent hakkı alınan bir tohumun herhangi bir çiftçi tarafından kullanılması mümkün olmayacaktır.

Tarımın tasfiye programı, uluslararası tekellerin piyasaya girmesi ya da hakim olması için yapılmaktadır. Cargill'in bu denli desteklenip kollanmasının ardında sermayenin bu genel amacı yer almaktadır. Burada önemli olan Cargill'in kendisi değil, sermayenin genel çıkarlarıdır, yarın bir başka tekel için de aynı uygulama söz konusu edilecektir.

Emperyalist tekeller emretti, Cargill'e af yasağı çıktı!

Yıllardır kapatılması yönünde DKÖ'lerin, sendikaların, çevrecilerin, meslek örgütlerinin mücadelesine konu olan Cargill, Bursa Orhangazi'de birinci sınıf tarım arazisine ve İznik Gölü'nün kıyısına kurulu. Cargill ile ilgili ilk dava Bursa Mühendis Odaları tarafından açıldı. Gölü kimyasal bataklığa çevirmesi tehlikesiyle açılan davanın sonucunda mahkeme inşaatın durdurulmasına karar verdi. Ancak dönemin Başbakanı Turgut Özal ve kabine üyesi Mesut Yılmaz'ın girişimleri sonucu alınan özel kararla, Cargill'in faaliyetlerinin sürmesi sağlandı. 19 Ocak 2001'de Ecevit'in ABD gezisinde, ABD Ticaret Bakanı Donald Evans Şeker Kanunu'ndan dert yandı. 4 Nisan 2001'de çıkartılan Şeker Kanunu'nun glikoz üretiminin önünde engel olduğunu söyledi. Cargill'in, glikozda Türkiye pazarında önemli bir pay aldığını söyleyerek emperyalist tekellerin çıkarına zarar geldiğini ifade etmiş oldu.

Daha sonra Cargill'in birinci sınıf tarım arazisindeki faaliyetlerini sürdürmesine olanak veren Başbakanlık Yüksek Planlama Kurulu

kararı, plan değişiklikleri ve ruhsatları Bursa 2. İdare Mahkemesi'nin kararıyla iptal edildi. Bu karar ABD'nin çıkarına dokununca Cargill sorununu devletler zirvesine taşıdı. Tayyip Erdoğan, icazet almak için yaptığı ABD'yi ziyaretleri sırasında Cargill'in faaliyetlerini özgürce sürdürmesi için yasal düzenlemelerin yapılması konusunda söz verdi. Ardından Cargill'in fabrikasının kurulu olduğu alan "Özel Endüstri Bölgesi" ilan edildi.

Geçtiğimiz günlerde yapılan itirazlar, açılan davalar sonucunda Orhangazi Kaymakamlığı Cargill firmasının faaliyetini durdurma kararı aldı.

Ancak emperyalist tekeller boş durmadı. Cargill ve benzeri tüm işletmeleri yasallaştırmak için baskı yapmaya devam etti. Emperyalistlere uşaklıkta sınır tanımayan AKP, Bursa milletvekili Altan Karapaşaoğlu'nun girişimiyle önerge verdi. Tarım arazileri üzerinde izin alınmadan kurulan tesislerin işlemlerini tamamlaması için ek süre verilmesini öngören Toprak Koruma ve Arazi Kullanımı Yasası'nda değişiklik teklifi 24 Kasım günü TBMM Genel Kurulu'nda kabul edildi.

TEKEL'de özelleştirme adımları hızlanıyor

Hükümet bundan önceki girişimlerinde TEKEL'i özelleştirmeyi sonuçlandıramamış ve ertelemek durumunda kalmıştı. Fakat boş da durmamış, TEKEL'i adım adım tasfiyeye sürükleyen politikaları uygulamaya sokmuştu. Şimdi özelleştirme süreci yeniden başlıyor. 2007 Nisan ayında TEKEL için yeniden ihaleye çıkılacağı ifade ediliyor. Yağmaya açılma tarihi yakınlaştıkça da tasfiye operasyonu hızlanıyor.

Bu çerçevede TEKEL'e bağlı 81 yaprak tütün işletme müdürlüğünün sayısı son bir yıl içinde 25 adet azaltılarak 56'ya düşürüldü. Bunun yanında 82 pazarlama ve dağıtım başmüdürlüğünün 42'si kapatıldı. Tuz ve Yaprak Tütün Müesseseleri kapatıldı ve Genel Müdürlüğe bağlı birimler haline getirildi. Elindeki satılabilir tütün stoklarını bu süreçte 48.9 bin ton azaltan TEKEL, aynı zamanda çeşitli bahanelerle işçi sayısını da 2 bin 985 kişi azalttı. 2005 yılı sonunda 19 binden fazla kişinin istihdam edildiği TEKEL'de şu an çalışan işçi sayısı 16 bin civarına inmiş durumda.

TEKEL sigara fabrikalarında çalışan işçiler, geçtiğimiz yıl ortaya koydukları mücadele ile fabrikalarının kapatılmasını bir süreliğine engellediler. Fakat tasfiye planının işlenmesine engel olamadılar. Bunun en somut örneği Adana Sigara Fabrikası. Hükümet bu yılın başlarında işçilerin direnci nedeniyle fabrikayı kapatamadı. Fakat türlü bahanelerle üretim yapmasını da engelledi. Nitekim şu an Adana Sigara Fabrikası'nda tam 6 aydır makineler susmuş durumda. İşçiler her gün mesai saatinde fabrikaya geliyorlar, iş önlüklerini giyip makinelerin bakım ve temizliğini yapıyorlar. Fakat 10 Haziran tarihinden bu yana üretmiyorlar.

Genel Müdürlük fabrikaya 45 trilyonluk teknolojik yenileme yatırımı yapılacağını, üretimin ondan sonra başlayacağını öne sürerek işçileri oyaltıyor. Sendika şube başkanının "Biz bir an önce fabrikamızın makinelerinin yenilenmesini, teknolojinin modernizasyonunun sağlanmasını istiyoruz. Bunun için girişimlerde bulunuyoruz. Sendika genel merkezimiz gerekli girişimleri yapıyor" şeklinde konuşması, "yatırım yapılacak" yalanının hiç değilse sendika üzerinde etkili olduğunu gösteriyor. Oysa bu oyalama taktiğinden başka bir şey değil. Eğer Genel Müdürlüğün fabrikayı yeniden üretime sokmak gibi bir niyeti olsaydı, mevcut işçi sayısını zorunlu emeklilik ve tayinlerle 700'den 450'ye düşürmezler, tam tersine yeni personel alma yoluna giderdi. Genel Müdürlüğün amacının zaman kazanarak Adana Sigara Fabrikası'nda ortaya konan direnişçi kimliği sinsî planlarla yavaş yavaş ortadan kaldırmak olduğu yeterince açık.

Uluslararası sigara ve tütün tekelleri ise oynanan bu oyunları ve TEKEL'in içine düşürüldüğü zor durumu büyük bir keyifle izliyorlar. British Amerikan Tobacco (BAT) tekeli geçtiğimiz hafta yaptığı bir açıklama ile İzmir-Tire'deki fabrikasını ihracat üssüne dönüştürdüğünü bildirdi. Türkiye'ye dört yıldan bu yana 300 milyon dolarlık yatırım yaptıklarını belirten BAT yetkilileri, 2007'de kapasite artırımı için yeni yatırımlar yaptıklarını da övünerek ifade ettiler. BAT Türkiye Genel Müdürü Johan Vandermeulen, "Bu yıl 15 milyar adet olan üretimimizi 17.5 milyar adede çıkaracağız" şeklinde konuştu. Aynı yetkili TEKEL'in özelleştirme sürecini de yakından izlediklerini söyleyerek "Türkiye'de büyümek istiyoruz, bunu yatırımlarımızı artırarak da sağlayabiliriz, Tekel'i satın alarak da. Hükümet TEKEL'in özelleştirme takvimiyle ilgili son durumu açıkladı. 2007 yılı Nisan'ında ihaleye çıkması bekleniyor, ihale yönteminin de blok satış olacağı açıklandı. Biz blok satış da olsa marka ve fabrikalarının ayrı satılması durumunda da ihaleye

katılacağız" şeklinde konuştu.

TEKEL özelleştirmesini yakından takip eden bir diğer yağmacı ise Philip Morris. Philip Morris'in de TEKEL'de gözü var. Ancak TEKEL'in blok satışı için istenen koşulların ortadan kaldırılmasını ve vergi sisteminin kendilerinin çıkarına göre düzenlenmesini istiyor. Philip Morris Genel Müdürü'nün "TEKEL para kazanır hale geldi. Özelleştirme süreci de devam ediyor. Ancak blok olarak satışı durumunda teklif vermemiz zor. Çünkü Rekabet Kurulu Maltepe ve Samsun gibi ucuz sigaraları tutup diğer markaları satmamızı isteyebilir. Dolayısıyla blok satışta biz olmayacağımız için tam rekabet sağlanamaz. Bu durumda da TEKEL gerçek değerine satılamaz" şeklindeki sözleri sermayenin en küçük koşula dahi tahammülünün olmadığını, TEKEL'in tam anlamıyla kemiksiz et olarak önlerine konulmasını beklediğini gösteriyor.

Philip Morris Genel Müdürü'nün söyledikleri sadece bunlar değil. 29 Kasım tarihli *Takvim* gazetesinde yayınlanan açıklamasında yer alan şu sözleriyle o aynı zamanda TEKEL'deki özelleştirmenin nasıl sonuçlar doğuracağını da ortaya koymuş oluyor: "TEKEL'e yabancı fonların talip olduğu sanki olumlu bir gelişme şeklinde sunuluyor. Ancak unutmayın fonlar para kazanmak için bir işe girer. Yapacakları şey, TEKEL'in maliyetlerini minimuma indirmek yani fabrika kapatıp işçi çıkarmaktır. Böylece kârı artırıp önce maliyetlerini çıkarmak, sonra şirketi satmak isteyeceklerdir."

Bütün bunlar TEKEL'de mücadele sürecinin yeniden hızlanacağını göstermektedir. TEKEL'de çalışanlar başta olmak üzere işçi ve emekçiler 2007 yılında yaşanacak özelleştirme saldırısına karşı şimdiden hazırlık içinde olmak durumundadır.

İzmir mitingi: Sağlıkta yıkımı durduralım!

Sağlık Platformu tarafından düzenlenen ve KESK'in diğer sendikaları, demokratik kitle örgütleri, partiler ve devrimci grupların desteklediği mitinge 7 bin işçi ve emekçi katıldı.

Yaklaşık bir ayı kapsayan ön hazırlık sürecinin ardından 26 Kasım günü saat 12.30'da İzmir Alsancak Cumhuriyet Meydanı'nda kitlenin toplanması ile miting başladı. Kortejlerin oluşturulmasının ardından miting alanı olan Gündoğdu Meydanı'na yüründü. Yürüyüş coşkulu geçti, ancak alanda dağılma yaşandı.

Mitinge işçi sendikalarından ciddi bir katılım sağlanmadı. TÜMTİS dışında katılım olmadı. KESK'in sağlık sektörü dışındaki iş kollarından katılımı temsili düzeyde kaldı. KESK'in en kitlesel sendikası Eğitim-Sen'in katılımı da zayıflığı ile dikkat çekti.

Ön hazırlık sürecinde kentin belli başlı merkezlerinde masalar kuruldu, halkın yoğun geçtiği bölgelerde propaganda ve ajitasyon faaliyeti yürütüldü, sağlıkta dönüşüm programı teşhir edildi. Yanısıra işyerlerine ve halka binlerce bildiri dağıtılmaya çalışıldı. Tüm bu faaliyetin alana yansımaları zayıf kaldı.

Diğer eylemlerden farklı olarak kentin 5-6 bölgesinden miting alanına otobüs kaldırıldı. Bazı mahallelerde otobüsler dolaşarak mitinge çağrı yaptı.

Sağlık Platformu'nun katılımı artırmak için yürüttüğü yoğun çalışmanın yanısıra olumsuz bir takım yaklaşımları da oldu. Miting öncesi devrimci ve sosyalist anlayışlarla görüşen Sağlık Platformu devrimcilerin mitinge kendi pankartları ile katılabileceklerini söyledi, ancak kendilerini ifade eden flama ve kızıl bayrak taşımamalarını talep etti. Bu tutum miting alanında da devam etti.

Komünistler eyleme pankartları, flamaları, kızıl bayrakları ve coşkulu sloganlarıyla katıldılar.

Kızıl Bayrak/İzmir

Antalya'da sağlıkta yıkıma karşı miting!

SES, 25 Kasım günü Antalya'da "Sağlıkta yıkımı durduralım!" başlığı altında bir miting düzenledi. Güllük TRT kavşağında toplanan kitle Eski Sanayi Lunapark Meydanı yürüdü. Yürüyüş boyunca sağlık hakkı ile ilgili sloganlar atıldı. Miting alanında ilk konuşmayı SES Antalya Şube Başkanı Mustafa Kılınç yaptı. Kılınç konuşmasında sağlıkta yaşanan yıkımı ortaya koydu ve 14 Aralık'ta hizmet üretmeyeceklerini söyledi.

"Sağlıkta yıkımı durduralım!" mitingindeydik...

"Parasız eğitim, parasız sağlık!"

Medikoların kapatılmasına ilk önce Ege Üniversitesi'nde başlatılacak. Bu kapsamda sağlık hakkımıza sahip çıkmak için Ege Üniversitesi öğrencileri olarak ortak bir çalışma örgütledik. 23 Kasım günü gerçekleşen "GSS ve medikoların kapatılması" panelinin ardından mitinge çağrı yapan bildirimlerimizi Ege Üniversitesi Kampüsü'nde yaygınca dağıttık.

26 Kasım saat 12.30'da Cumhuriyet Postanesi önünde toplanan yaklaşık 100 öğrenci "Üniversite

Öğrencileri" imzalı "Parasız eğitim, parasız sağlık/Medikoma dokunma!" şiarlarının olduğu pankartı açarak Gündoğdu Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca sloganlar coşkulu bir şekilde atıldı.

Miting alanına girerken alkışlarla karşılandık ve miting boyunca taleplerimizi sloganlar, marşlar ve türkülerle dile getirdik. Türküler eşliğinde çekilen halayın ardından eylemimizi bitirdik.

İzmir/Ekim Gençliği

Sömürü ve soyguna karşı çıkmak için Örgütlü mücadeleyi yükseltelim!

Kardeşler!

AKP hükümeti bundan bir süre önce, birilerinin cebini doldurmak için doğalgaza yüklü bir zam yaptı. Gazete ve televizyonlarda çıkan haberlere göre şimdi sırada elektrik ve ekme var. Elektriğe zam yapılması demek iğneden ipliğe herşeyin fiyatının artması demek. Kısacası, zaten güçlük geçinen, ay sonunu getiremeyen milyonlarca işçi ve emekçiyi önümüzdeki aylarda daha beter yaşam koşulları bekliyor. Hepimiz eve ekme almak, sobamıza kömür atmak, çocuğumuza harçlık vermek, ev kirasını, elektrik faturasını ödemek için daha fazla zorlanacağız.

Dahası var. Şu an mecliste 2007 Bütçesi görüşülüyor. Hükümet 2007 yılında işçi ve emekçilerin sırtındaki vergi yükünü daha da arttırmayı planlıyor. Üç kuruş fazla para almamızı sağlayan vergi iadesi sistemini de kaldırıyor. Kısacası bütçenin bütün yükünü çalışanların sırtına yıkıyor.

Peki ya ücretler? Her şey zam yapan hükümet, IMF öyle buyurduğu için, patronlar öyle istediği için ücretlerimizi aynı ölçüde arttırmaya yanaşmıyor. Milyonlarca işçiyi ilgilendiren asgari ücrete, dostlar alışverişte görsün diyerek yüzde 5 zam yapmaya hazırlanıyor. Yani her şey zamlanırken ücretler yerinde sayıyor. Bu da çalışanların geçim sıkıntısının daha da artması demek. Yoksulluk ve sefaletin daha da ağırlaşması demek. Buradan da anlaşılacağı gibi sermayeye hizmette kusur etmeyen, IMF'nin ve patronların bir dediğini ikiletmeyen AKP hükümeti açıkça işçi düşmanlığı yapıyor. Patronların çıkarını korumak için işçilere saldırıyor.

Kardeşler!

İşçi ve emekçilere dönük saldırı ücretlerin düşürülmesinden ibaret de değildir. Daha önce kölelik yasasının meclisten geçirilmesini, sosyal hakların ortadan kaldırılmasını ve özelleştirmelerin tamamlanmasını isteyen IMF ve patronların gündeminde şimdi yeni saldırılar vardır. Başlıca hedefleri, asgari ücret sistemini ve kıdem tazminatını ortadan kaldırmaktır. Bizleri daha fazla çalıştırmak ve daha fazla sömürmek isteyen sermaye, bu haklarımızı birer engel olarak görmektedir. Sermayenin utanma bilmez temsilcileri ve uşakları, yaptıkları açıklamalarla, asgari ücret ve kıdem tazminatı haklarımızı işsizlik ve kayıt dışılık gibi sorunların

temel nedeni gibi göstermeye çalışmaktadır. Sermayenin uşağı durumundaki hükümet de bu konularda kendinden beklenenleri yapmak için koşulların oluşmasını, uygun zamanın gelmesini beklemektedir.

İşçi kardeşler!

Asgari ücret hakkını güdükleştirmeye, giderek ortadan kaldırmaya yönelik saldırı, bu ülkede en az 3 milyon işçiyi doğrudan ilgilendirmektedir. Fakat belirlenen asgari ücretin genel ücret düzeyini önemli ölçüde etkilediği dikkate alınacak olursa, bu saldırı bütün işçileri hedeflemektedir. Asgari ücretin kırılması ya da ortadan kaldırılması, bütün işçilerin daha da kötü yaşam koşullarına mahkum edilmesinin önünü açacaktır.

Bugün kıdem tazminatı hakkından sadece sigortalı işçiler yararlanabilmektedir. Fakat çok açık ki, ortadan kaldırıldığı takdirde bundan sadece sigortalı olanlar değil bütün işçiler zarar görecektir. Kıdem tazminatının ortadan kaldırılması aynı zamanda sigorta hakkının içinin boşaltılması ve patronların işten atmalar konusunda tam bir serbestlik kazanması anlamına gelmektedir.

Kısacası bugün ne asgari ücret hakkını, ne de kıdem tazminatını ya da sigorta hakkını birbirinden ayrı ayrı ele almak mümkündür. İşçi sınıfı, birbiriyle içiçe geçmiş bu haklarının hepsine birden sahip çıkmak, sermaye karşısında hepsini birden savunmak durumundadır. Mesele sadece var olduğu biçimiyle bu hakları savunmak da değildir. Asıl yapmamız gereken bu hakları kendi çıkarlarımızı doğrultusunda geliştirmeye çalışmaktır. Tüm işçilerin bu haklardan yararlanmasını talep etmek ve bu uğurda mücadele etmektir. Sendikacı ya da sendikası, sigortalı ya da sigortasız bütün işçilerin örgütlü birleşik mücadelesi

**Sömürü ve soyguna karşı çıkmak için
Örgütlü mücadeleyi yükseltelim!**

Kardeşler!
AKP hükümeti bundan bir süre önce, birilerinin cebini doldurmak için doğalgaza yüklü bir zam yaptı. Gazete ve televizyonlarda çıkan haberlere göre şimdi sırada elektrik ve ekme var. Elektriğe zam yapılması demek iğneden ipliğe herşeyin fiyatının artması demek. Kısacası, zaten güçlük geçinen, ay sonunu getiremeyen milyonlarca işçi ve emekçiyi önümüzdeki aylarda daha beter yaşam koşulları bekliyor. Hepimiz eve ekme almak, sobamıza kömür atmak, çocuğumuza harçlık vermek, ev kirasını, elektrik faturasını ödemek için daha fazla zorlanacağız.

Dahası var. Şu an mecliste 2007 Bütçesi görüşülüyor. Hükümet 2007 yılında işçi ve emekçilerin sırtındaki vergi yükünü daha da arttırmayı planlıyor. Üç kuruş fazla para almamızı sağlayan vergi iadesi sistemini de kaldırıyor. Kısacası bütçenin bütün yükünü çalışanların sırtına yıkıyor.

Peki ya ücretler? Her şey zam yapan hükümet, IMF öyle buyurduğu için, patronlar öyle istediği için ücretlerimizi aynı ölçüde arttırmaya yanaşmıyor. Milyonlarca işçiyi ilgilendiren asgari ücrete, dostlar alışverişte görsün diyerek yüzde 5 zam yapmaya hazırlanıyor. Yani her şey zamlanırken ücretler yerinde sayıyor. Bu da çalışanların geçim sıkıntısının daha da artması demek. Yoksulluk ve sefaletin daha da ağırlaşması demek. Buradan da anlaşılacağı gibi sermayeye hizmette kusur etmeyen, IMF'nin ve patronların bir dediğini ikiletmeyen AKP hükümeti açıkça işçi düşmanlığı yapıyor. Patronların çıkarını korumak için işçilere saldırıyor.

Kardeşler!
İşçi ve emekçilere dönük saldırı ücretlerin düşürülmesinden ibaret de değildir. Daha önce kölelik yasasının meclisten geçirilmesini, sosyal hakların ortadan kaldırılmasını ve özelleştirmelerin tamamlanmasını isteyen IMF ve patronların gündeminde şimdi yeni saldırılar vardır. Başlıca hedefleri, asgari ücret sistemini ve kıdem tazminatını ortadan kaldırmaktır. Bizleri daha fazla çalıştırmak ve daha fazla sömürmek isteyen sermaye, bu haklarımızı birer engel olarak görmektedir. Sermayenin utanma bilmez temsilcileri ve uşakları, yaptıkları açıklamalarla, asgari ücret ve kıdem tazminatı haklarımızı işsizlik ve kayıt dışılık gibi sorunların

Kardeşler!
AKP hükümeti bundan bir süre önce, birilerinin cebini doldurmak için doğalgaza yüklü bir zam yaptı. Gazete ve televizyonlarda çıkan haberlere göre şimdi sırada elektrik ve ekme var. Elektriğe zam yapılması demek iğneden ipliğe herşeyin fiyatının artması demek. Kısacası, zaten güçlük geçinen, ay sonunu getiremeyen milyonlarca işçi ve emekçiyi önümüzdeki aylarda daha beter yaşam koşulları bekliyor. Hepimiz eve ekme almak, sobamıza kömür atmak, çocuğumuza harçlık vermek, ev kirasını, elektrik faturasını ödemek için daha fazla zorlanacağız.

Dahası var. Şu an mecliste 2007 Bütçesi görüşülüyor. Hükümet 2007 yılında işçi ve emekçilerin sırtındaki vergi yükünü daha da arttırmayı planlıyor. Üç kuruş fazla para almamızı sağlayan vergi iadesi sistemini de kaldırıyor. Kısacası bütçenin bütün yükünü çalışanların sırtına yıkıyor.

Peki ya ücretler? Her şey zam yapan hükümet, IMF öyle buyurduğu için, patronlar öyle istediği için ücretlerimizi aynı ölçüde arttırmaya yanaşmıyor. Milyonlarca işçiyi ilgilendiren asgari ücrete, dostlar alışverişte görsün diyerek yüzde 5 zam yapmaya hazırlanıyor. Yani her şey zamlanırken ücretler yerinde sayıyor. Bu da çalışanların geçim sıkıntısının daha da artması demek. Yoksulluk ve sefaletin daha da ağırlaşması demek. Buradan da anlaşılacağı gibi sermayeye hizmette kusur etmeyen, IMF'nin ve patronların bir dediğini ikiletmeyen AKP hükümeti açıkça işçi düşmanlığı yapıyor. Patronların çıkarını korumak için işçilere saldırıyor.

Kardeşler!
İşçi ve emekçilere dönük saldırı ücretlerin düşürülmesinden ibaret de değildir. Daha önce kölelik yasasının meclisten geçirilmesini, sosyal hakların ortadan kaldırılmasını ve özelleştirmelerin tamamlanmasını isteyen IMF ve patronların gündeminde şimdi yeni saldırılar vardır. Başlıca hedefleri, asgari ücret sistemini ve kıdem tazminatını ortadan kaldırmaktır. Bizleri daha fazla çalıştırmak ve daha fazla sömürmek isteyen sermaye, bu haklarımızı birer engel olarak görmektedir. Sermayenin utanma bilmez temsilcileri ve uşakları, yaptıkları açıklamalarla, asgari ücret ve kıdem tazminatı haklarımızı işsizlik ve kayıt dışılık gibi sorunların

de ancak bu zeminde sağlanabilir.

Öncü işçiler, kardeşler!

Bu saldırıları püskürtebilmemiz için sendikacı-sendikası, sigortalı-sigortasız bütün işçilerin örgütlü birliğinin yaratılması gerekmektedir. Bu işi ne sendikacılar ne de bir başkası yapabilir. Bu işi yapacak olanlar sınıfın örgütlü birliğini sağlamak için çaba gösteren devrimcilerdir. Bu işi yapacak olanlar fabrikalardaki bilinçli öncü işçilerdir. Bunu yapabilmek için kendimize ve sınıfımıza güvenmemiz, onurumuza ve geleceğimize sahip çıkmamız yeterlidir.

O halde haklarımızı

savunmak için, taleplerimizi sermayenin suratına haykırmak için, sömürü ve sefalet dayatmalarını kabul etmediğimizi göstermek için harekete geçelim. Çalıştığımız fabrikada, yaşadığımız semtte örgütlü mücadeleyi yükseltmek için seferber olalım. Gücümüzü komitelerde, platformlarda birleştirelim. Sermayenin karşısına tek vücut tek yumruk olarak dikilelim!

- * IMF-TÜSİAD sosyal yıkım programları iptal edilsin!
- * IMF, Dünya Bankası vb. emperyalist kuruluşlarla kölece ilişkilere son!
- * Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!
- * Herkese parasız eğitim ve parasız sağlık hizmeti!
- * Tüm çalışanlar için genel sigortası (işsizlik, sağlık, kaza, yaşlılık vb.) Sigorta primleri işverenler ve devlet tarafından ödensin!
- * Sermayeye değil işçiye, emekçiye bütçe!
- * Her türlü dolaylı vergi kaldırılın! Artan oranlı gelir ve servet vergisi!
- * İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf, asgari ücret!
- * Özelleştirmelere ve sosyal hak gasplarına son!
- * Parasız eğitim, parasız sağlık!
- * Kölelik Yasası, Tahkim Yasası, Mezarda Emeklilik Yasası iptal edilsin!
- * Kamu Yönetimi Temel Kanunu, Sağlık Reformu Yasası, Kamu Personel Rejimi Yasası, Kıdem Tazminatı Fonu Yasa tasarıları geri çekilsin!
- * Sınırsız söz, basın, gösteri, örgütlenme gösteri ve toplanma özgürlüğü!
- * Sendikal örgütlenme ve grev hakkının önündeki tüm engel ve yasaklar kaldırılın!
- * Emperyalistlerle imzalanan tüm açık ve gizli anlaşmalar iptal edilsin!
- Sağlık, eğitim, belediye hizmetleri, emeklilik, sosyal sigorta haktır, gaspedilemez-özelleştirilemez!**

**Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu
(BDSP)**

Sincan'da asgari ücret paneli

Ankara İşçi Bülteni olarak asgari ücretle ilgili Sincan'da bir etkinlik gerçekleştirdik. 26 Kasım Pazar günü saat 14:00'da Eğitim-Sen'de düzenlediğimiz panele konuşmacı olarak Yüksel Akkaya ve *İşçiden İşçiye Bülteni* Temsilcisi katıldı. İlk sözü alan *İşçiden İşçiye Bülteni* temsilcisi asgari ücretin sermaye tarafından yeniden tartışmaya açıldığını, sermayenin yeni dönem saldırılarından birinin bu hakkı gasp etmek olduğunu vurguladı. Bölgesel asgari ücret uygulamasıyla işçilerin daha koyu bir sefalete itilmek istendiği ifade edildi. Sermayenin saldırılarına işçiler tarafından dur denilmediği takdirde saldırıların giderek aratacağı vurgulandı.

İşçiden İşçiye Bülteni temsilcisinin ardından söz alan Yüksel Akkaya konuşmasında,

sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda belirlenmeye çalışılan asgari ücretin anlamı üzerinde durdu. Bölgesel asgari ücretin mevcut ücretlerin daha da aşağı çekilmesi anlamına geldiğini ifade etti. İşçilerin bu süreci tersine çevirmeleri için bölgelerinde ve fabrikalarında örgütlenmeleri gerektiğini vurguladı.

Daha sonrasında etkinliğe katılan farklı sektörlerden işçiler yaşadıkları sorunları dile getirdiler ve sorunların çözüm yollarını tartıştılar.

Panel, işçi sınıfını doğrudan ilgilendiren sorunlar hakkında bu türden etkinliklerin yapılması gerektiğinin altı çizilerek bitirildi. Panele metal, petro kimya ve tekstil sektöründen işçiler katıldı.

İşçiden İşçiye Bülteni/Ankara

Baskı ve sömürü son bulacak...

Vİ-KO'da zafer mücadeleye eden işçilerin olacak!

Bizler Samandıra'da bulunan ve elektrik malzemeleri üreten Vİ-KO'dan bir süre önce atılan işçileriz. Atılma nedenimiz ise Vİ-KO'daki kölece çalışma koşullarına boyun eğmememiz, bu koşulları değiştirmek için birlik olmamız ve sendikalaşmak istememizdir.

Birçoğumuz daha çocuk denecek yaşlarda Vİ-KO'da çalışmaya başladık. İlk işe girdiğimizde bizlere "Vİ-KO'da çalışmak ayrıcalıktır!" demişlerdi ve bizler de inanmıştık. Dışarıdan bakıldığında herşey çok güzeldi. Ücretler düzenli ödeniyordu, sigortalar yatırılıyordu. Hele bir de birkaç ay önce taşındığımız fabrikaya dışarıdan bakanlar için, Vİ-KO bir cennetti. Ama çok geçmeden orasının bizim için nasıl bir cehennem olduğunu anlamış olduk.

Dediğimiz gibi, birçoğumuz çocuk yaşlarda çalışmaya başladık. Anlaştıkları bir ilköğretim okulu var. Oradan mezun olan öğrencileri kalfalık belgesi vaatleri ile işe alıyor, çırak adı altında çalıştırıyorlar. Normal işçi ile aynı işi yapan çıraklar 225 YTL ücret ile çalışıyorlar. Üstelik sigorta primleri de daha düşük. Yasalarda çırak olarak çalışabilecek işçi sayısı gündüz vardiyasında çalışan işçi sayısının %10'u ile sınırlı iken, orada bunun çok üzerinde, 60-65 civarında çırak çalışıyor. Böylece de kârlarına kâr katıyorlar. Üstelik çıraklara çok daha kolay hükmedebiliyor, onları çok daha kolay eziyorlar. Okul günlerinde izinli olmaları gerekirken, okul müdürü ile anlaşarak çalıştırmaya devam ediyorlar.

Birçoğumuz 18-20 yaş civarındayız. Erkek olanlarımız askere gidiyor, bayan olanlarımız evlenip işten çıkıyor. Çocuk yaşımızı fırsat bilip bizleri diledikleri gibi sömürüyorlar. En azından öyle yapmayı hedefliyorlar.

Ücret ve sigorta dışında en ufak bir sosyal hakkımız yok. Verdikleri de asgari ücret. 8-10 yıllık bir işçi bile 400-450 YTL civarında bir ücret alıyor. Biz elimizdeki üç kuruşla geçinmeye çalışırken, onlar sırtımızdan kazandıkları trilyonlarla sefahat sürüyorlar. Belki bunlar her işyerinde olan şeyler diyeceksiniz. Ama biz böyle olmaması gerektiğini biliyoruz. Ve Vİ-KO'da daha da fazlası var. Çocukluğumuzu fırsat bilerek bizi ezmek için her türlü yolu kullanıyorlar. Baskılar, hakaretler, aşağılamalar birbirini izliyor. Takım şefleri, amirler, en ufak olayda verilen durum bildirim raporları ile sürekli baskı altında tutuluyoruz. İşyeri hekimi vizite vermekten kaçınıyor. İş kazalarında masraflar biz işçilerden kesiliyor. İşyerindeki sözde psikolog ile bizlere komuta etmeye çalışıyorlar. Psikolog bize yardımcı olmayı değil, patrona itaat etmemizi sağlamayı, rahatsızlıklarımızı ispiyonlamayı düşünüyor. Sanki azılı birer katilmişiz gibi hepimizin dosyaları tutuluyor, parmak izlerimiz alınıyor, yer yer patronun adamları tarafından takip ediliyoruz.

İşte tüm bunlara bir son vermek, insanca yaşayabilmek ve çalışabilmek için birkaç ay öncesinde harekete geçtik. Biz birlik olmadığımız için istedikleri gibi davranabiliyorlardı, bunu değiştirmenin tek yolu örgütlenmekti. İstediklerimiz insanca bir

yaşamdı. İstediklerimiz onurumuzun ayaklar altına alınmasına engel olmaktı. Bunun için anayasal hakkımızı kullanmak, sendikalaşmak istedik.

Çalışmanın belli bir evresinde patronun haberi oldu. Önce hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi davrandı. "Aile birliğimizi bozmak isteyenler var, aldanmayın!" dedi. Bu nasıl bir aile ise biz hep açtık, onlar istedikleri gibi yaşıyorlardı.

İşin ciddiyetini anladıklarında azgınca bir saldırı başlattılar. Telafi çalışmasını yaptığımız bir gün hepimizi işe çağırarak sorgulamaya başladılar. Önce bant bant sorguladılar. Kimlerin bu işin içinde olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Bazı arkadaşlarımızı teker teker odalara çekerek sorguladılar. Bir kısmımızın ise evlerine kadar geldiler, tehdit ettiler, gecenin bir yarısı fabrikaya götürüp sorguladılar. Baskılar, tehditler sökmeyince sendikaları kötülemeye başladılar. Çalışmayı yürüten arkadaşlarımızı karalamaya yeltendiler. Bizleri öylesine düşünüyorlardı ki, böylesine "kötü" bir yola girmemize engel olmaya çalışıyorlardı. Aileye ihanet ettiğimizi söyleyerek duygu sömürüsü yaptılar. Dini duygularımızı istismar ederek Kuran'a el basmamızı istediler. Evlerimize kadar gelerek ailelerimizi baskı altına almaya, bizlere engel olmalarını sağlamaya çalıştılar. Bizleri işyerinin tuvaletine götürerek tuvalet kağıdı bile verdiklerini söylediler, bir kez daha onlara ihanet ettiğimizi iddia ettiler. Cep telefonlarımıza el koydular, tuvaletleri kilitlediler.

Söylediklerine göre ellerinde liste vardı, herşeyi biliyorlardı. Ama nedense her sorguda isimleri istediler, onlara ajanlık yapmamızı, arkadaşlarımıza ihanet etmemizi istediler. Tüm bu baskılar halen devam ediyor. Bunlar olurken bir kısmımız ise parça parça işten çıkartıldık. Güya performansımız düşüktü, güya işyerinde mutsuzduk. Türü türü bahaneler uydurdular. Ama her defasında gerçek nedeni gözler önüne seriyorlardı. Bizlerin birlik olmasından, örgütlenmesinden ölesiye korkuyorlardı. Bunun için gecenin 03:00'ünde ve bayram günlerinde pijamalarıyla işyerine geldiler.

İşten çıkartırken bile baskılar ve hakaretler eksilmedi. Önümüze önce istifa mektubu koydular, kabul etmeyince hep bir ağızdan hakaretlere başladılar. Fiziksel özelliklerimizi aşağıladılar, medeni cesaretimizi kırmaya çalıştılar. İstedikleri onlara boyun eğmemiz, teslim olmamızdı. Onları asıl delirten de bu. Sorguya çekilen arkadaşlarımız, arkadaşlarına ihanet etmeyeceğini söyledikçe daha fazla delirdiler.

Ve onlar da biliyorlar ki, Vİ-KO'da bir tohum ekildi. Onlar her ne kadar dallarımızı kırmaya çalışsalar da başaramayacaklar. Onlar sömürmeye devam ettikçe biz başkaldırmaya devam edeceğiz. Ve

bizler Vİ-KO'dan atılan işçiler olarak her zaman halen Vİ-KO'da çalışmakta olan arkadaşlarımızın, onların mücadelesinin yanında olacağız.

İşten atılan Vİ-KO işçileri

"Hakkımızı savunmamızı bile istemiyorlar"

Haziran 2002 tarihinde Vİ-KO'da çırak olarak işe alındım. Okuduğumuz okulda bize haftada 4 gün çalışıp bir gün de okula gideceğimizi ve hafta sonumuzun da tatil olacağını söylemişlerdi. Vİ-KO'da "Bunu size yanlış söylemişler!" dediler. 80 milyon ücret alıyorduk. Bizi okul günleri okula göndermiyorlardı. Onun yerine öğretmeni işyerine getirerek bize çıraklık eğitimi vermeye başladılar. Bu 3 yıllık eğitim süresince bizim normalde Cuma günleri eğitim günümüz olmasına rağmen, bölüm sorumlularımız ve idari bölümden okul müdürünü arayarak öğretmeni getirtmiyor, bizlere de "Öğretmeniniz gelmiyor. İşimiz yoğun olduğundan bugün sizleri çalıştırma kararı aldık!" diyorlardı. Ve o günlerde bizi çalıştırıp mesai paralarımızı verdiklerini söylüyorlardı. Ama bize mesai paralarını vermiyorlardı. Bize eğitim günümüzde saat 16:00'ya kadar eğitim veriliyordu ve sonrasında çalıştırıyorlardı. 3 yıllık eğitimimizde normal elemanlardan daha fazla çalışmak ve normal bir elemanın ücretinin 3'te birini almak benim ve arkadaşlarımızın çok gücüne gidiyordu. Toplu olarak dile getirdik bu konuyu. "Size üçte birinden fazla veremeyiz!" dediler. 3 yıldan sonra ücretimiz ve şirket içinde nasıl bir görev alacağımız üzerine konuşuyorduk. Ama yine değişen bir şey olmadı. Kalfalık belgemiz olmasına rağmen asgari ücret alıyorduk ve normal bir elemandan hiçbir farkımız yoktu.

İşyerinde yapılan uygulamalar çok kötü ve hala da devam ediyorlar. İnsanlara bağırma, rencide etmeler, çifte standartlar, lavaboların kapanması, elemanları birer makine gibi görmeleri, hiç konuşmaması, yalan söylemeleri, zorunlu mesailere bırakmaları... İşçinin hakkını bu kadar çok kısıtlandığı Vİ-KO aynı zamanda dünya şirketi olma yolunda bir firmadır. Vİ-KO deyince nedense dışarıdaki insanlar ücreti, çalışma koşulları iyi zannediyorlar. Ama bu tamamen insanların gözlerini boyamaktan ibarettir. Bunları en iyi ben ve benim gibi Vİ-KO'da çalışan işçiler bilir. Onlar hakkımızı savunmamızı bile istemiyorlar. "Ne dersem o olur!" diyorlar.

İşten atılan bir Vİ-KO işçisi

İşçileri köle gibi çalıştırıyorlar

Vİ-KO kuruluşu dünyada bir ilk değildir. Dışarıdan tanınan ve ismini markalaştıran bir kuruluştur. Dışarıdan böyle görünse de kendisinin işçileri köle gibi çalıştırdığı yalanlanamaz.

Benim ilk işim Vİ-KO idi. Başvurduğumda işe alınmıştım. Görüşmeye çağırıldığımda benim çok şanslı olduğumu söylediler. Çünkü Vİ-KO gibi bir kuruluşta çalışmak bana ayrı bir avantaj sağlayacaktı! Burası görünüşüyle göz boyayan bir

fabrikaydı. Dışarıdan pek sevimli görünse de, buraya gelip çalışanların karşılaştıkları uygulamaların insan haklarıyla ve çalışma haklarıyla hiçbir ilgisi yoktur. Burada çalışanların yaş ortalaması 15'ten başlar. Bu nedenle hakkını savunamazlar. Hem bilinçsiz olduğumuzdan, hem de yaşımız küçük olduğundan hakkımız olan şeyleri susarak kaybederiz.

Ben Vİ-KO'dan ayrıldım. Yöneticilerin bize yaptıkları baskı ve kendimize olan güvensizliğimiz nedeniyle bize istediklerini yapıyorlardı. Ama bu bir ilkti. İlkler her zaman hatırlanır.

İşten atılan bir Vİ-KO işçisi

“İnsan olduğumuzun bilincine varalım”

Sevgili kardeşlerim,
Gerek ustaların, gerek idari bölümün ve gerek patronun baskılarına karşı ben ve birkaç arkadaşım bu duruma başkaldırdık. Bundan sonra böyle ilerlemeyeceğini ve köle gibi çalışmamızın karşılığının bu olmadığını dile getirdik. Bunları yaparken sadece kendimizin değil, sizlerin de haklarını koruduk. Buna karşı patron bizleri işten kovdu. Haklarımızı savunmamızdan korktu. Bize hakkımız olan ücreti verince kârının azalacağından korktu. Günün yarısından fazlasını Vİ-KO ile beraber geçiriyoruz. Geceli-gündüzlü sürekli çalışıyoruz. Çalışmamız yetmezmiş gibi, her hareketimizde bir hakaret, her konuşmamızda bir çalım da onlardan yiyoruz.

Uyanın arkadaşlar, köle değil insanız! Bizim de eşimiz dostumuz var. Sosyal bir hayata ihtiyacımız var. Biz onlara göre sadece birer hayvanız. “Çüş!” dediğinde duracak, “Deh!” dediğinde gidecek. Sanmayın ki onlar bizim insan olduğumuzun farkında. Biz onların sadece para kaynaklarıyız. Sadece üretim araçlarıyız. Düşünsenize, bol süt veren bir ineğe sahibi de bol bol yem verir. Biz onların istediği üretim miktarından fazla üretim yaptığımızda bile ücretimizde en ufak bir oynama olmuyor. Bu demektir ki biz onlar için hayvan bile değiliz.

Kırılısın bu zincirler. İnsan olduğumuzun bilincine varalım kardeşler. Gelin birlik olalım, hep beraber onlara başkaldıralım. Hiçbir şey kazanmasak da insan olduğumuzun farkına varalım.

İşten atılan bir Vİ-KO işçisi

“Vİ-KO'da çalışmak ayrıcalık mıdır?”

Vİ-KO'da çalışmak ayrıcalıktır diyen arkadaşlarım. Ayrıcalık sabahlara kadar çalışmak ve yeri gelince günlerce kardeşlerini görmemek midir? Ayrıcalık ustalardan baskı görmek ya da insan yerine konulmamak mıdır? Yoksa ayrıcalık sosyal aktivitenin bulunduğu, ücretin iyi olduğu, çeşitli alanlarda eğitildiğin bir işyerinde çalışmak mıdır? İşte biz bunu hedefledik.

Neden arkadaşlarınız sizi aradığında, gelemem çalışıyorum diyorsunuz? Neden aileniz misafirliğe gittiğinde siz de yanlarında bulunmuyorsunuz? Neden arkadaşlarınız işyerlerindeki güzel anılarını anlattığında siz dinlemekle yetiniyorsunuz?

Biz, bavul ticareti yaparak, öğrencilere düşük ücret vererek ve çalışanları sömürerek, basın mensuplarına 2005'in sonunda 100 trilyon lira ciro beklentisinin olduğunu söyleyen patrona dur demek için mücadele ettik, etmeye de devam edeceğiz.

İşten atılan bir Vİ-KO işçisi

Eylem ve etkinliklerden...

UNO'da bekleyiş sürüyor!

Sendikalaşan UNO işçilerine yönelik baskılar artarak devam ediyor.

Sendikalaştıklarını öğrendiği ilk günden itibaren işçileri istifa etmeye zorlayan patron, 7 Kasım'da raporlu oldukları bir dönemde Erkan Demirci ve Hasan Acarbay adındaki iki işçiyi işe iki gün gelmedikleri bahanesiyle işten attı. Patron yanısıra servis sayısını arttırarak işçiler arasında temas kurulmasını da engellemeye çalışıyor.

Edinebildiğimiz bilgiye göre patron sendikayı bitirmek için fabrikayı taşeronlaştırmayı amaçlıyor. Bunun için iş yerine gelen şirketlerle görüşmeler yapıyor.

Atılan iki işçi, sendikacılarla birlikte sabah iş girişlerinde fabrikanın önüne giderek bekleyişlerini sürdürüyorlar. İşçiler beklerken pankartlarını açıyorlar ve gün boyunca sendikaya ait araçtan müzik yayını yapıyor. Servislerin işyerine giriş çıkışlarında ise alkışlarla tempo tutuluyor.

Kızıl Bayrak/Ümraniye

Sendikalaşan 28 Yorcam işçisi atıldı

İzmir Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu bulunan Yorgancılar Cam Sanayi, Yorcam işçileri Ağustos ayında Kristal-İş'e üye oldular. Sendikada örgütlenen işçilerden 28'i işten atıldı. İşçiler sendikalaşma haklarına yönelik bu saldırıyı protesto etmeye devam ediyor.

Örgütlenme sürecinin tamamlanmasının ardından çoğunluk tespiti için bakanlığa başvuran sendika, 16 Ekim'de çoğunluk tespiti yazısını aldı. Bu gelişmenin

ardından patron, işçilere yönelik baskılarını arttırmış durumda. Çoğunluk tespitine itiraz eden patron 8 Kasım günü 28 işçiyi sendikal gerekçelerle işten çıkarttı.

İşçiler, Ege Sanayi Bölgesi Sanayi Odası önünde basın açıklaması yaparak, işten çıkartmaları ve işverenin baskılarını protesto ettiler Yorcam'da 65 işçiden 53'ü sendikaya üye olmuş durumda.

Yapı Yol-Sen 13-14 Aralık'ta iş bırakıyor!

Yapı Yol-Sen 14 Eylül günü özlük hakları için otoyollarda ve Fatih Köprüsü'nde iş bırakma eylemi gerçekleştirmişti. Eylemin etkisi sonucu, Bayındırlık ve İskan Bakanlığı çalışanlarına ek ödeme yapılmasını öngören bir yasa tasarısı taslağı hazırlanarak Başbakanlığa gönderilmişti.

Aradan yaklaşık 2 ay geçmesine rağmen taslakla ilgili yeni bir gelişme olmadı. Ayrıca 14 Eylül'de gerçekleştirilen eylemin diğer bir talebi olan “Otoyol çalışanlarının fiili hizmet kapsamına alınması” konusunda da bir gelişme yaşanmadı.

Bunun üzerine Yapı Yol-Sen, 13-14 Aralık tarihlerinde iş yavaşlatma ve iş bırakma kararı aldı. Sendika adına yapılan açıklamada şunlar söylendi: “... Ankara, Antalya, Bursa, Diyarbakır, Elazığ, Mersin, İstanbul, İzmir, Kayseri, Kocaeli, Samsun, Van illeri başta olmak üzere Yapı Yol-Sen'in örgütlü olduğu tüm illerde, çalışma saatlerine denk gelecek şekilde işyeri terkedilerek, şubelerimizce belirlenecek işyerleri önünde ve otoyol ve köprülerde basın açıklamaları yapılacaktır. Yapı Yol-Sen, 14 Aralık eylemine de KESK'in aldığı karar ve biçim çerçevesinde iş bırakarak katılacaktır.”

Öğretmenlerden protesto...

Mağdur Öğretmenler ve Eğitim Emekçileri Derneği'nden öğretmenler, 25 Kasım günü Taksim tramvay duraklarında toplanarak, öğretmenlerin yaşadığı sorunlara ve güvencesiz-kadrosuz çalışmaya karşı bir eylem gerçekleştirdiler.

“Öğretmenlik sözleşmeye sığmaz, kadromuzu istiyoruz!” dövizlerinin taşındığı eylemde yapılan açıklamada, öğretmenlerin hiçbir güvencesi olmadığı ve her yıl farklı branşlar ve okullarda çalışmak zorunda kaldıklarına değinildi. Açıklama “KADROMUZU İSTİYORUZ” talebiyle son buldu.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Tersane İşçileri Birliği'nden sigortasız çalışma kampanyası

Kölece çalışma koşullarının yaşandığı Tuzla tersaneler havzasında sigortasız işçi çalıştırma oldukça yaygın. Bu yakıcı sorunu çalışma gündemine alan Tersane İşçileri Birliği, sigortasız çalışmaya karşı uzun süreli bir kampanya başlatmış bulunuyor. Kampanyanın temel şiarlarını tersanelerde “Sigortasız tek bir işçi kalmayacak!” ile “Sigorta primleri ana firma (tersane) tarafından tam olarak ödensin!” oluşturuyor. Bu kampanya çerçevesinde ilk adım olarak, Tersane İşçileri Birliği Derneği binasında, “Sigortasız çalışmanın yıkıcı sonuçları ve sigortasız çalışmaya karşı mücadele” başlıklı bir seminer gerçekleştirildi.

25 Kasım günü düzenlenen seminerde ilk konuşmayı Tersane İşçileri Birliği Derneği Başkanı Zeynel Nihadioğlu yaptı. Nihadioğlu, sigortasız çalışmanın yıkıcı sonuçlarına ve havzanın üretim yapısına yansımalarına değindi. Sigortasız çalışmanın

yevmiyeciliği doğurduğunu, taşeronluk sisteminin ise sigortasız çalışmanın hem nedenlerinden hem de sonuçlarından biri olduğunu söyledi.

Ardından avukat Seyit Nusret Öztürk, havzayı tanıyan biri olarak havzada yaşanan sorunlara değindikten sonra sigortasız çalışmanın yıkıcı sonuçlarının hukuksal boyutlarını açıkladı. Kapitalistlerin yararına olan bu yasaların sınıf lehine çevirilmesi için mücadele edilmesi gerektiğini vurguladı. Daha sonra sigorta mevzuatıyla ilgili işçilerin sorularına geçildi. Soru-cevap kısmından sonra sigorta kampanyasının güçlü örülmesiyle ilgili pratik sonuçlar çıkarıldı. Seminer sigortasız çalışmaya karşı örgütlenme ve mücadele çağrısıyla son buldu.

Üç saat süren seminer içerik olarak güçlüydü. Seminere 30'u aşkın tersane işçisi katıldı.

Tersanelerde sigortasız tek bir işçi kalmayacak!
Tersane İşçileri Birliği

Vİ-KO'da sendikalaşma deneyimi...**Sendikalaşma çalışmasında kritik sorunlar**

İşçi hareketi yaşadığı tıkanıklığı aşarak mücadelesini devrimci bir kanala akıtmakta zorlanıyor. Ancak mevcut çalışma ve yaşam koşullarından duyduğu hoşnutsuzluk derinleşirken, bunun bir sonucu olarak sendikalaşma eğilimi ve bu yöndeki çabalar her geçen gün yoğunlaşıyor. İstanbul İşçi Kurultayı'nda da özel bir başlık olarak tartışılan bu konu mücadele içerisinde hemen her gün karşımıza yeni örnekler çıkartıyor. Bu çerçevede en son örneklerden biri Vİ-KO'da yaşandı.

Vİ-KO'nun çalışma koşulları bölgedeki birçok fabrika ile aynı derecede kötü. Düşük ücretler ve zorunlu fazla mesailer başlıca sorunlar arasında. Yoğun baskıya dayalı çalışma sistemi Vİ-KO'daki en ciddi sorunu oluşturuyor. Bant amirlerinden başlayarak müdürlere kadar uzanan baskıcı çalışma ortamı Vİ-KO'ya bir çalışma kampı görüntüsü veriyor. Sözlü hakaretlere varan baskılar işyerinin gündelik uygulamaları arasında. Tüm işçilerden akraba adreslerinden komşu telefonlarına varan bilgiler toplanarak işçiler adeta fişleniyor.

400 civarında kişinin çalıştığı fabrikanın büyük bir çoğunluğu ise 18-20 yaş arası genç işçilerden oluşuyor. Ayrıca sayısı 60-65'i bulan çırak işçi çalışıyor. Vİ-KO patronu böylece kendisine çocuk emeği sömürüsüne dayanan bir çark kurmuş. Bu çark aynı zamanda baskı ve sömürü uygulamalarının çok daha etkili olmasına, işçilerin oldukça genç yaşlarda sindirilmesine yol açıyor. Vİ-KO işçileri böylece patronun çok yönlü saldırıları ile karşı karşıya kalıyor.

Tüm bu koşullardan bunalan Vİ-KO işçileri, birkaç ay önce sorunların çözümü için sendikalaşmanın gerekliliğine karar verdiler. Başlangıçta birkaç işçinin düşünceleri ile başlayan çalışma belli desteklerle birlikte bu süre zarfında bir çevre yarattı. Ancak daha ileri adımları atmakta zorlanan bu çalışma bir süre sonra tıkanma yaşadı.

Bundan sonraki süreç, yakalanan temas ile birlikte, sınıf devrimcileri olarak yaklaşık üç ay boyunca bizlerle birlikte örgütlendi.

İlk etapta o güne kadar elde edilen birikime yaslanarak bölüm ve vardiya komitelerinin oluşturulması sağlandı. Oluşturulan komitelerin önüne her geçen gün daha ileri hedefler konuldu. Bu işçilerdeki motivasyonu daha da güçlendirdi, çalışmayı ilerletti. Komitelerin yaptığı eğitim toplantılarında sınıf mücadelesi ve sendikalaşmanın temel başlıkları tartışıldı. Bu süreçte özellikle komitelerde yer alan işçiler bir eğitim sürecinden geçmiş oldular. Bunun kazanımları, ilerleyen süreçte kendisini atılan işçilerin patron karşısındaki tok tutumunda da gösterdi.

Sendikal örgütlülüğü güçlendirmek için işçilerin ağırlıklı kesimine ulaşma hedefi ilk günden itibaren adım adım hayata geçirildi. Bölüm ve vardiyalara ayrılan listelerdeki isimlerden en güvenilir olanlarıyla işe başlandı. Bu yöntemle birçok işçi sendikal çalışma konusunda bilgilendirildi. Ağır ama bir o kadar da emin adımlarla ilerleyen bu süreçte birçok işçi ile gruplar halinde toplantılar yapıldı. Tereddütlü olan işçilerle teker teker görüşülerek ikna edilmeye çalışıldı. Çalışmanın bu ilk evresi tamamlandığında, toplam işçi sayısının yarısına ulaşılmıştı. Tam da bu esnada (bayram tatilinden önceki hafta) sendikal çalışmayı sezen patron 4 işçiyi işten çıkardı. İçeride gelişebilecek tepkiden duyulan korku ile bu çıkarmalar gizli kapaklı bir şekilde, tatilden önceki son gün hayata geçirildi.

Patronun çalışmayı yürüten farklı işçilerin bilgisine sahip olduğu ve bayram dönüşü bir kıyım yaşanabileceği gözetilerek, bayram tatili ve

sonrasındaki iki günün değerlendirilmesi, olgunlaşan çalışmanın sonuca kavuşturulması hedeflenmişti. Bu çerçevede yoğun bir çalışma yürütüldü. Geride kalan işçilerin de sürece dahil edilmesi için adımlar atıldı. Bu, sınıf bilinçleri olmayan, siyasal bilinçleri ise çok geri olan bir dizi işçinin güçlü bir eğitim süreci işletilmeden sürece dahil edilmesi anlamına geliyordu. Aynı zamanda sürecin son aşaması olduğu oranda içeriye bilgi sızdırma ihtimali olan bir dizi insanın da çalışmadan haberdar olma ihtimalini güçlendiriyordu.

O güne kadar mutlak bir gizlilik içinde yürüten çalışma, yaşanan atılmalarla dolaylı ve patronun da çalışmadan artık haberdar olduğu gözönüne alınarak daha aleni bir hal kazandı. O güne kadar gerçekleşen parçalı toplantıların yerine bayram sonrası için sendika ile birlikte genel bir toplantı düzenlenmesi kararlaştırıldı. Ancak bayramın son günü toplantıdan bir şekilde haberdar olan patron, hızlı bir manevra yaparak, daha öncesinden tatil ilan ettiği toplantı günü için tüm vardiyalardaki işçileri tek tek telefonla arayarak mesaiye çağırdı.

Bundan sonrasında karşılıklı bir irade savaşı yaşandı. Öncesinde mesaiye gitmeyerek toplantının gerçekleştirilmesi yönünde alınan karar bir dizi işçinin mesaiye gidebileceği gözönüne alınarak değiştirildi, mesaiye gitme kararı alındı. Bu kararın alınmasında belirleyici olan, mesaiye gidilmediği oranda toplantıya katılan işçilerin listesinin doğal olarak açığa çıkacağı ve içeride gerçekleştirilecek herhangi bir saldırı karşısında geride kalan işçilerin savunmasız kalacağı düşüncesi oldu.

Aynı gece patronun adamları iki işçinin evine giderek ve aileleri de kullanarak bu işçiler üzerinde baskı kurmaya çalıştı. Bu işçilerden biri gecenin bir vakti fabrikaya götürülerek sendikal çalışma ile ilgili sorguya alındı.

Üretim yoğunluğu bahanesi ile gerekçelendirilen mesainin ilerleyen saatlerinde patron gerçek niyetini gösterdi ve bantlarda teker teker sorgulamalar başladı. Yapılan genel sorgunun ardından çalışmayı yürüttüğü düşünülen bir grup işçi idarecilerin odalarında teker teker sorgulandı. Hakaretler, tehditler, rüşvetler, baskılar birbirini izledi. Yalanlar ve karalamalar ile işçilerin bilinci bulandırılmaya çalışıldı. Çalışmanın sekteye uğratılması için öncülerin atılması, geride kalanların ise sindirilmesi hedeflendi.

Bugün geline aşamada, gelişen süreci tersine

çevirmenin yolu, artık işkenceye dönüşen koşullar karşısında Vİ-KO işçilerinin silkinip ayağa kalkmasından geçiyor. İşten atılan işçilerin yazdığı mektupta da dile getirildiği gibi, "Vİ-KO'da artık bir tohum ekilmiştir". Yapılan baskılara ve oluşturulan korku atmosferine rağmen, istek söndürülemedi. Gelişen süreçten sağlıklı sonuçlar çıkarıldığı koşullarda, yaratılan birikime dayanarak gerici barikatlar yıkılacak, çalışma er ya da geç başarıya ulaşacaktır.

İç örgütlülüğün zayıflığı ve sınıf kimliğinin geriliği

Çalışmanın sınıf devrimcileri ile birlikte yürütülen üç aylık sürecine baktığımızda, Vİ-KO işçilerinin örgütlenmesi sürece yayılmış ve detayları ile planlanmış olmasına rağmen, saldırı karşısında dağılma yaşanmasının en temel sebebi, iç örgütlülüğün zayıflığı, sınıf bilinci ve kimliğinin geri olmasıdır. Öyle ki, çalışma yürüttüğümüz işçi arkadaşların büyük çoğunluğu 18-20 yaş arasındaydı. Henüz ilk işçiliği olan, "sınıf" kavramına yabancı, sendikanın ne olduğunu bilmemekle birlikte "iyi bir şey" olduğunu düşünen, içerideki uygulamalardan kimliği ve kişiliği örselenmiş, sendikal çalışmaya ise işyerindeki uygulamalara duyduğu tepki ile yönelen bir işçi profili vardı karşımızda.

Eğitim sürecinde bu sıkıntıları aşmaya yönelik adımlar atılmış olsa da, çözücü olmamış, gizlilik noktasında yer yer açığa çıkan zaafılar bu kimliğin yansımaları olmuştur. Yapılan müdahaleler ise yetersiz kalmış, gelişen saldırı süreci ise yapılan müdahalenin sonuçlar üretmesini engellemiştir.

Aynı zamanda, tüm isteklerine rağmen, aile basıncını karşısına alamayan işçiler, atılmalar sonucunda gereken tepkiyi ortaya koymaktan da geri durmuşlardır.

Vİ-KO süreci ve örneği, kurultayda işçilerin örgütlenmesinin önündeki engeller ile birlikte, "Sendikalaşma eğilimi ve devrimci müdahalenin sorunları" başlığı altında yapılan tartışmaların, hayattaki somut karşılığı olmuştur. Bu açıdan yaşanan deneyim, yarattığı birikim ve eksiklikleri açısından da öğretici olmuştur.

Önemli olan gerekli sonuçları çıkararak ileriye daha güçlü adımlarla yürüyebilmektir.

Ümraniye'den sınıf devrimcileri

İzmir'de özelleştirme protestosu

Türk-İş'e bağlı Tek Gıda İş Sendikası üyesi işçiler, iki yıl önce özelleştirme uygulamasıyla TEKEL'den alınan İzmir Alkollü İçkiler Fabrikası'nın, yeni sahibi MEY AŞ tarafından Amerikan şirketine satılıp kapatılmasını protesto ettiler.

Eylemde konuşan Tek Gıda İş Sendikası İzmir 6 No'lu Şube Başkanı Zaman Suer; MEY Grubu'na özelleştirmeye 2004 yılında TEKEL'den haraç mezat 292 milyon dolara satın alınan fabrikanın yüzde 90'ının, iki yıl sonra 810 milyon dolara bir Amerikan şirketine satıldığını, şirketin yılsonu itibarıyla fabrikayı kapatacağını duyurduğunu, fabrikanın kapatılmasıyla çalışanların kapı önüne konulacağını söyledi.

Sloganlar atarak özelleştirmeyi ve fabrikalarının kapatılmasını protesto eden Tek Gıda-İş üyeleri, meşru yollardan mücadelelerini sürdüreceklerini ve haklarını savunacaklarını vurguladılar.

14 Aralık başlangıç olsun!..**Süresiz iş bırakma eylemine hazırlanalım!**

KESK yönetiminin daha belirgin olarak 4688 sayılı yasa sonrası izlediği pasif, uzlaşmacı mücadele hattının kamu emekçileri hareketinde yarattığı tahribat bugün KESK içindeki tüm güçler tarafından görülüyor, eleştiriliyor. 5 yıldır sahte sendika yasasının sonucu olarak gerçekleşen toplu görüşmelerin bir "orta oyunu" olduğunu artık KESK yönetimi de dile getiriyor.

"Orta oyununun bir parçası olmayalım! Genel grev-genel direnişe hazırlanalım!" şiarını Sosyalist Kamu Emekçileri görüşmelerin başladığı daha ilk yıllarda dile getirmişti. Zira hem yasanın sınırları, hem de KESK yönetiminin bu sınırları zorlamak yerine yasakçı yasaya uyum gösteren pratiği toplu görüşmelerin bir orta oyunundan öteye geçemeyeceğini göstermektedir.

Bu yıl KESK yönetimi de toplu görüşmelerin bir "orta oyunu" olduğunu ilan etmek zorunda kaldı. Ancak bu, mücadelenin ihtiyaçlarından süzülen devrimci bir eleştiri, özeleştir ve hesaplaşma sürecine dayanmıyordu. KESK yönetimi, bu yıl temsil edildiği sendikalar şahsında yetkisinin düşmüş olması ve hükümet tarafından "muhatap" alınmaması karşısında böylesi bir açıklama yapmak zorunda kaldı. Çünkü halihazırda ne KESK yönetiminin uzlaşmacı mücadele anlayışı değişmiştir, ne de tabandan KESK yönetimini görüşme masasından çekilmeye ve yüzünü fiili-meşru mücadeleye dönmesini zorlayacak bir basınç yaratılabilmştir.

Tüm bunlara rağmen KESK tabanında, hem her geçen gün tırpanlanan sosyal haklar, hem işgüvencesini tehdit eden saldırılar, hem de görüşmelerin bir sonuç vermemesi üzerine duyulan rahatsızlık giderek artmaktadır. Ancak bu tepki devrimci bir mücadele programı ve önderlikle buluşmadığı koşullarda sürece etkin bir müdahalenin olanakları da yaratılamamaktadır.

KESK yönetimi 15-31 Ağustos tarihleri arasında gerçekleşen toplu görüşmelerden çekilirken kamu emekçilerine alanları işaret etmiş, fiili-meşru mücadeleye yöneleceğini ilan etmiş ve "Kasım ayında iş bırakacağız" demişti. Ancak buna uygun bir pratik henüz hayata geçirilememiştir. Halen işyerlerindeki ve şubelerdeki üyelerin, temsilcilerin, aktivistlerin süreci nasıl örgütleyeceği konusunda herhangi bir bilgisi bulunmamaktadır. KESK yönetimi masadan kalkarken "alanlara ineceğiz, iş bırakacağız" söylemini hayata geçirme konusunda anlamlı bir pratik sergilememiştir. Kasım ayında gerçekleştirileceği ilan edilen iş bırakma eylemi öncesinde iki gün olarak planlanmış, sonrasında ise bir güne düşürülmüştür. 14 Aralık olarak ilan edilen iş bırakma eyleminin gündemi de bütçe görüşmelerine endekslenmiştir.

Ancak daha önceki iş bırakma kararlarında olduğu gibi üyelere, işyerindeki emekçilere güven verecek bir faaliyet örgütlenmiş değildir. 13 Kasım-1 Aralık tarihleri arasında bütçe ve işbırakma oylaması adı altında işyerlerine referandum sandıkları kurulacağı ilan edildi. Gelenen aşamada ne kadar işyerinde bu sandıklar kurulmuştur o da belli değildir. Kimi işyerlerinde bu çalışma ağır aksak yürütülmüştür, kimi işyerlerinde hiç gündeme gelmemiştir, KESK'in güçlü olduğu kimi işyerlerinde ise bir parça daha güçlü hayata geçirilmiştir. Bir kez daha, öncesi ve sonrasıyla bir bütün olarak planlanmayan, hak alıcı bir mücadele programına ve somut bir eylem takvimine bağlanmayan, işyerlerinde çalışması adım adım örülmeyen bir iş bırakma eylemi daha gündemdedir. Kuşkusuz bu tablo üzerinden işbırakma eylemini gereksiz görmek veya "iş bırakılmasın" demek gerekmiyor. Tersine eksiklikleri ve yanlışlıkları zamanında görüp, doğru müdahaleler yapmak gerekiyor.

KESK Yönetim Kurulu, henüz toplu görüşmeler başlamadan günler önce, 17-18 Haziran tarihlerinde Danışma Meclisi'ni toplayarak belli bir takım değerlendirmeler yapmış ve kararlar almıştı. Önümüzdeki dönemin en önemli gündemlerini ve taleplerini şu şekilde belirlemişti; "İşgüvencesi talebini yükseltmek; Ekonomik taleplerle bütçe gündemini birlikte ele almak ve gündemleştirmek; Demokrasi mücadelesine katkı sağlamak; TİS hakkının kullanılması ve grev hakkı için mücadele etmek".

Bu önceliklerden yola çıkarak önümüzdeki dönemi de üç aşamalı mücadele programına konu edeceğini ilan etmişti. Buna göre Haziran-Temmuz-Ağustos döneminde "hazırlık ve TİS süreci" başlığı altında yoğun bir bilgilendirme ve propaganda faaliyeti yürütelecekti. 2. dönem olarak tanımlanan Eylül-Kasım aylarında il gezileri gerçekleştirilecekti. Bu gezilerin amacı örgütsel birikimi açığa çıkarmak, örgütsel eksiklikleri gidermek, yeni dönem iddiaları, hedefleri, örgütlenmeye ilişkin strateji ve taktikleri örgütlerle buluşturmak, motivasyonu artırarak güçlü örgüt-kitlesele mücadele hedefine ulaşmak üzerinden şekillenecekti. 3. dönem olarak tanımlanan Kasım-Aralık aylarında ise bütçe sürecine müdahil olunacak ve TİS ısrarı sürdürülecekti. Öncesinde yapılan çalışmaların birikimleri üzerinden, "İnsanca yaşam ve çalışma koşulları için TİS yapmak istiyoruz" talebiyle, Kasım ayı sonu veya Aralık ayı başında "iş bırakma" eylemi yapılacak, eyleme ilişkin hazırlık çalışmalarına, tüm örgüt seferber edilecekti. Yine bu aylarda sürgün ve kadrolaşmaya karşı KESK bütünlüğü içerisinde eylem ve etkinlikler yapılacaktı.

Haziran ayında ilan edilen bu programın bugün ne kadarının hayata geçtiği ortadadır. Bir kez daha öncesi ve sonrasıyla bir bütünlük taşımayan mücadele programları ilan edilmekte ve kağıt üzerinde kalmaktadır. Zira geçmişin devrimci bir muhasebesine dayanmayan ve geçmişle bu temelde hesaplaşmayan, toplu görüşme sürecinde yaşanan hezimetli telafi etmeye yönelik, devlet tarafından muhatap alınmayı esas alan bir mücadele anlayışı ile oluşturulan eylem programları ne tabanı harekete geçirebilir, ne kamu emekçileri hareketini ileri taşıyabilir, ne de KESK'i yeniden ayağa kaldırabilir.

Önümüzde 14 Aralık gibi önemli bir süreç duruyor. Gelenen aşamada 14 Aralık eylemi KESK için bir

varlık-yokluk sorunu anlamına gelmektedir. Bugünden yapılan çalışmanın düzeyine, eylemin kazanım sağlayacağı yönündeki inandırıcılığına ve önderliğin tabandaki emekçiye verdiği güvene bakıldığında, yeni bir hezimetin daha yaşanması kaçınılmaz görünüyor. Çünkü 14 Aralık'tan önce de iş bırakan, ardından soruşturma ve sürgün terörüne maruz kalan kamu emekçilerini ikna etmek için bugün devrimci bir mücadele programına ihtiyaç olduğu görülmektedir. Milyonlarca kamu emekçisini ilgilendiren saldırılar karşısında artık bir güne sıkıştırılmış, başta eğitim sektörü olmak üzere sevk ve izinlerle geçirilen bir günlük bir iş bırakma eylemine değil sürekliliği olan kararlı bir mücadele hattına ihtiyaç vardır. Bunun için yerine getirilmesi gereken acil görevler vardır.

Öncelikle 14 Aralık'tan sonra mücadelenin birbirini aşan eylemliliklerle devam edeceğini bugünden ilan etmek gerekmektedir. Bu anlamda "14 Aralık son değil başlangıç, süresiz iş bırakma eylemine hazırlanıyoruz!" şiarını yükseltmek önemlidir. Bu şiar sonuç almaktan uzak, arkası gelmeyen eylemlerden yılmış kamu emekçilerinde "Söke söke kazanacağız!" bilincinin yeniden yerleştirilmesi anlamına gelecektir. Böylesi bir söylem ve iddia kamu emekçilerine güven verecektir.

İkincisi, işyeri komiteleri oluşturarak acil ve güncel talepler etrafında emekçileri süresiz iş bırakma eylemine hazırlamak gerekmektedir. İşyerlerinde yaşanan özgün sorunlarla genel sorunlar arasındaki ilişkiyi kurmak, taleplerin ancak mücadele ile kazanılacağını pratikte göstermek gerekmektedir. İl, bölge bölge, sektör sektör tüm işyerlerinde eş zamanlı olarak çok çeşitli araçlarla etkin, yaygın ve yoğun bir bilgilendirme, bilinçlendirme ve eyleme çağırma faaliyetini hayata geçirmek gerekmektedir. Sonuç alamamaktan yılmış kamu emekçilerine "Dün kazanamıyorduk, çünkü eylemlerimiz süreklilik taşıyamıyordu. Birbirini aşmıyordu. Bir mitingi, bir iş bırakma eylemini kendi başına amaçlaştırıyorduk. Ancak bugün kazanacağız. Her türlü araç ve yöntemi birarada kullanarak haklarımızı kazanana kadar eylemlerimize devam edeceğiz. Hak verilmez alınır şiarıyla sonu genel grev-genel direnişi hedefleyen süresiz iş bırakma eylemini hayata geçireceğiz. Bunu hep birlikte yapacağız" demek gerekmektedir. Çünkü işyerindeki emekçiye güven vermenin de, "yanlışlarımızdan öğrendik ve yeniden ayağa kalkıyoruz" demenin de başka yolu bulunmamaktadır.

Üçüncüsü, sürecin peşinden sürüklenen, devletin saldırılarına göre savunma pozisyonu alan bir mücadele anlayışını hızla terketmek, özelleştirme vb. saldırılara karşı sendikaların ayrı ayrı yürüttüğü mücadeleyi merkezileştirmek gerekiyor.

14 Aralık eylemi kendi içinde amaçlaştırılır ve mücadelenin yeni başladığı bugünden ilan edilmezse, kamu emekçileri hareketinde meydana gelecek tahribattan bir kez daha KESK yönetimi sorumlu olacaktır. KESK yönetimi bu yanıltan hızla dönmelidir. Bugünden "14 Aralık son değil başlangıç, süresiz iş bırakma eylemine hazırlanıyoruz!" demelidir. Sonrasında süreci örgütlemek için bir an önce işyeri komitelerini oluşturmalıdır.

KESK yönetimi böylesi bir adım atmadığı koşullarda öncü, devrimci kamu emekçileri biraraya gelerek, hareketin sorunlarını tartışmalı, devrimci bir mücadele programı oluşturulmalı, hareketin ihtiyacı olan devrimci önderlik boşluğunu doldurma misyonu ile hareket etmelidir. Günün devrimci görev ve sorumluluğu bunu gerektirmektedir.

(Kamu Emekçileri Bülteni'nin 18. sayısından alınmıştır...)

MHP: Değişen ya da değişmeyen ne?/2**“Milliyetçi düzen”e “milliyetçi-toplumcu sendikacılık”****Yüksel Akkaya**

MHP'nin 1969 yılındaki programının 8. Maddesi “millet ve sınıf”a ayrılmıştır. Bu maddeye göre “Milletin sosyal ve ekonomik hayatında medeni ve mesleki işbölümünün yarattığı uzuvlaşmayı, zümreleşmeyi ve sınıflaşmayı tabii ve zaruri” görülüp, “mesleki, medeni ve ekonomik işbölümünün yarattığı bu uzuvlaşmanın, zümreleşmenin, sınıflaşmanın siyasi, ekonomik, sosyal ve kültürel hayatta bir istismar ve tahakküm hiyerarşisi şekil ve manası almasına ve devletin böyle bir sonuca alet olmasına” karşı çıkmaktadır. Yine aynı maddede “sınıf devleti fikrini ve sınıflar arası savaşı reddederiz” denildikten sonra “uzuvlar, zümreler ve sınıflar menfaatlerinin adaletle ahenkleştirilmesi”nin esas olduğu belirtilmektedir. 9. maddede de ise “köylünün, işçinin, esnafın, memurun, çeşitli meslek gruplarının, bütün çalışanların yurttaş olarak davalarının ve haklarının şuuruna ermelerini ve teşkilatlanmalarını demokrasinin tabii ve zorunlu sonucu” sayıldığı belirtilmektedir.

1973 yılındaki programda ise aynı felsefe benimsenmiş, küçük eklemeler yapılmıştır. “Millet ve Sınıf” başlığını taşıyan 5. maddede, 1969’a göre yaşanan gelişmelerin bir yansıması olarak, işçi, köylü, esnaf, memur, işveren ve serbest meslek güçlerini teşkilatlandırarak olan devlet, onları “uyuşum halinde milli hedeflere tevcih eder. Milletinin bütününe kucaklayan milli devlet fikrine karşı olan sınıf devleti fikrini” reddeder. Bu özellikler korporatif devlet görüşünün tipik özelliklerini yansıtmaktadır. Korporatif devletteki “toplum” söyleminin yerini, MHP’de “millet” almıştır. Millet her şeyden üstündür, bireylere, sınıflara, “zümrelere” karşı korunması ve gözetilmesi gerekmektedir. Her şey milletin varlığını korumak, geliştirmek, daha iyiye, daha mükemmel yönelmek içindir.

Peki, “milleti teşkil eden” bu altı “zümre”den biri olan işçiler nasıl örgütlenecektir? 1969 Programı’nın 252. maddesine göre “işçinin teşkilatlanmasında beynelmilel normlara uygun tesbit edilecek iş kollarında kuvvetli sendikalar” olarak kurulması uygun görülmektedir. 1973 yılı programında ise işçilerin örgütlenmesine daha geniş yer verilmiştir. “İşçi-İşveren ve Sendikalaşma” başlığını taşıyan 48. madde şöyledir:

“Üretim iki temel unsuru olan emek ve sermayenin, barış içinde bir münasebetler düzenine kavuşmasını, ülkenin siyasi ve iktisadi hayatında en önemli görev sayarız. Emek ve sermayenin, memleketimizin şartları ve üretime katkısı nisbetinde hissesine düşen payı adaletle alması ana ilkimizdir. Emek ve sermaye arasında adaletli bir barış sağlayabilmek için, her iki unsurun da teşkilatlanması ve kendi hakkını koruyacak bir güce ulaşması lazımdır. İş hayatı, işçi-işveren sendikaları şeklinde düzenlenirken birbirinin diğerine tahakkümüne imkan ve fırsat verilmeyecektir. İşçi sendikalarını, devlete karşı bağımsız, her iş kolunda tek ve milli sendika esasına göre yeniden reorganize etmeyi zaruri görüyoruz. Böylece işçi sendikaları; her iş kolunda tek

ve milli tip olmakla güçlü bir yapıya kavuşmaktadır. İşçi sendikalarının meydana getirdiği güçlü teşkilatlanma karşısında, sermayeye güven kazandırmak için, işveren sendikalarının da, aynı prensip dahilinde kurulmasını gerekli görüyoruz. İşçi sendikaları, işçinin sadece ücret ve sosyal haklarının adalet ölçüleri içinde iyileştirilmesini isteyen kuruluşlar değil, aynı zamanda milli kalkınma planlarının isteklerine uygun şekilde, işçi kesiminin sorumluluklarını temsil eden kuruluşlardır. İş hayatını düzenleyen diğer bir prensibimiz de, emeğe saygı, sermayeye güvendir”.

İşçi-işveren arasındaki ilişkilerin nasıl düzenleneceğine ise 1973 yılındaki seçim çalışmalarında yayımlanan bir broşür açıklık kazandırmaktadır: “Çalışanlar ve çalıştıranlar, devlet kontrolünün olmadığı serbest bir sahada, zümre menfaatlerini sağlamak için boğuşmaya terkedilirse ve üstelik bu boğuşma, sınıf şuurunun teşekkülüne müsait yıkıcı tahrik ve cereyanlara açık bırakılırsa, milli birlik ve beraberlik yok olur; devletimiz de yıkılır. Milli menfaatler, bütün şahıs ve zümre menfaatlerinin üstündedir. Bunu sağlayacak olan ise devletin adil elidir. (...) Milliyetçi harekette, emek ve sermaye birbiriyle kavga eden ve birbirini yok etmeye çalışan iki düşman değil, birbirini tamamlayan iki kardeş olarak mütalaa edilir. Aslolan, devletin adil ve güçlü eli altında emek ve sermayenin ebedi bir barışa ulaşmasıdır. (...) Emek ve sermayenin teşkilatlanması, sınıf şuurunu besleyecek ve diğer zümrelere düşmanca bakacak fikri ve esaslardan uzak tutulacak, milli birlik ve hiyerarşinin yapıcı bir kademesini teşkil edecektir. İş hayatı, işçi ve işveren sendikaları şeklinde düzenlenirken, birinin diğerine tahakkümüne imkan ve fırsat verilmeyecektir. İşçi Sendikaları, işçinin sadece ücret ve sosyal haklarının adalet ölçüleri içinde

iyileştirilmesini isteyen kuruluşlar değil, aynı zamanda milli kalkınma planlarının isteklerine uygun şekilde, işçi kesiminin sorumluluklarını temsil eden kuruluşlardır. (...) Milliyetçi hareket, hiçbir işçinin teşkilatsız kalmasına imkan bırakmayacaktır. Her işkolunda kanun himayesi altında bir sendika kurulmalı ve işçilerimiz gönüllü olarak sendikalarına üye yapılmalıdır. Milliyetçi iktidar BÜTÜN İŞÇİLERİ KENDİ İŞKOLLARINA GÖRE TEK SENDİKA ÇATISI ALTINDA BİRLEŞTİRECEKTİR”.

Aslında bu söylem, tarihsel açıdan yabancı olunan bir söylem değildir. İtalya’nın devlete endeksli “faşist sendikalizmi”, MHP parti programlarında “millet”e endekslenmektedir. Devlet kavramının yerini, millet almaktadır. Her şey millet ve milletin bütünlüğü, geleceği içindir. Çünkü, “milletin varlığı, devletten önce gelir. Devleti kuran, millettir”. İtalya’da devlet, Türkiye’de millet! Mussolini’nin İtalya’sında her meslek kolunda yalnız bir sendikaya verilen temsil yetkisi, korporatif ekonomi sisteminin temel ilkelerinden birini oluşturmaktadır. Korporatif bir ekonomi için bu gerekli ve zorunludur. Korporasyonların kurulması için İtalya’da tek sendika sisteminin gerçekleştirilmesi yoluna gidilmiştir. İtalya’daki faşist sendikacılıkta ekonomik güçlerin devlete tabi kılınması amaçlanmıştır. Yukarıda yapılan aktarmalarda da görüldüğü gibi MHP’de ise sendikalar millete tabi kılınmaktadır. Sendikal faaliyet ve amaçların milletin çıkarları ile çatışmaması esas olmaktadır. Bu nedenle de “gerek emek, gerek sermaye, milli menfaatlere hizmet ettikleri ölçüde” korunacak ve desteklenecektir. Çünkü, “Türk milletinin menfaatlerini herşeyin üstünde tutarak hareket etmek her Türk vatandaşının başlıca görevidir”. Kurulacak olan “Türk Köylü Teşkilatı, Türk İşçi Teşkilatı (Sendikası), Türk Esnaf Teşkilatı,

Türk Memur Teşkilatı, Türk İşveren teşkilatı ve Türk Serbest Meslek Mensubu Teşkilatı, “*iktisadi yönden iktisadi kalkınmamızda dinamik bir rol oynayacaktır*”. Sanayileşme ve kalkınma modeli “Milliyetçi ve Toplumcu ekonomik model” olan bu yaklaşımda yukarıda belirtilen “altı sosyal dilim” teşkilatlandırılacak, bunlar üretim birlikleri, tasarruf ve yatırım sandıkları olarak kalkınmayı sağlayacak mekanizmalar oluşturacaktır, tıpkı Mussolini'nin faşist İtalya'sındaki korporasyonlar gibi.

1969 ve 1973 programlarına yansıyan haliyle sendikalara yönelik yaklaşımın ana hatları çizilmiş, ama ayrıntılı olarak sendikal politikalara ilişkin bir görüş ortaya konmamıştı. “Milliyetçi-toplumcu sendikacılığın” temel özelliklerini ortaya konması için 1974 yılını beklemek gerekecekti. 1974 yılı itibarıyla MHP için de “*işçi meseleleri de bu günü ile dün ile en iyi şekilde bilinmesi gereken en önemli ekonomik ve sosyal olaylardan*” biri olmaya başlamıştı. Böyle olduğu için de işçilerin “*1960 lardan sonra uğradığı fikir sömürsünün kökünün temizlenip atılması*” gerekmektedir, bu da ancak “*işçilerin Milli, tek ve mecburi sendikacılık ilkeleri ile yeniden teşkilatlandırılmaları*”, “*tüm işçilerin sendikaların Milliyetçi-Toplumcu ideoloji ile donatılmış olmaları*” ile mümkün olacaktır. 1960-1974 döneminde “*bilhassa komünist ideolojik görüş işçi sınıfına çeşitli yollardan verilmeye çalışılmış*”sa, “*sınıf çatışmalarının en son olarak tezahür şekli olan kızıl ihtilal provaları da sahneye konularak, komünist anarşistlere öğrendikleri sapık ideolojileri işçiler üzerinde tecrübe etmelerine göz yumulmuş*”sa ne yapılacaktır? Bu “tehlake”ye karşı tepkisel olarak önce karşı düşünceler üretilecek, sonra da örgütlenilecekti: “*Bu dönemde de Türk Milletinin topyekûn kurtuluşunu sağlayacak olan milliyetçi-toplumcu fikirler işçiler içinde de gelişmiş, milli bir işçi şuuru doğmaya başlamış, ‘Ülkücü İşçiler Birliği’ kurulmuştur*”. 2006 yılı itibarıyla bu Birliğin kendi sitesinde verdiği bilgilere göre bu derneğe 120 bin işçi üyedir. Eğer gerçeği yansıtan bir sayı ise bu oldukça büyük bir “sayıdır”.

Gelişen sendikal mücadeleye bir tepki olarak ortaya atılan, faşist sendikacılığın temel felsefesini benimsemiş olan “milliyetçi-toplumcu sendikacılığın” temelleri “milliyetçi-toplumcu doktrin”den beslenmektedir. Toplumun sınıflara bölünmediği “milliyetçi-toplumcu doktrinde”, “*sınıflardan biri diğerine feda edilemez. Aslolan millettir. Milletin tümüdür. İşçi ve işveren milli toplumun sadece birer kısmıdır. Milliyetçi-toplumcu doktrinde işçi ve işveren liberal ve marksist doktrinde olduğu gibi birbirine düşman iki sınıf değil, birbirini tamamlayan milli üretimin kardeş iki unsurudur. Milli devlet, hem işçinin hem de işverenin devlet olduğu için, işçi ve işvereni milli üretimi artıracak bir şekilde teşkilatlandırır. Bu teşkilatlanma sonucu hem milli üretim ve kalkınma artar, gerçekleşir, hem de üretim ve kalkınmadan işçi ve işveren adil paylarını alır. Bu espriden hareketle milli devlet, sendikaları birer sınıf kavgası veya ideoloji ocağı olarak değil, milli üretim ve gelir dağılımının birer ünitesi olarak görür*”.

Bu söylemde, Mussolini'nin faşist İtalya'sındaki “*İtalyan İş Şartı*”nın birinci maddesinde belirtilen “*İtalyan milleti manevi, siyasi ve ekonomik bir bütündür, bir birimdir. Millet gerçek varlığına Devlet içinde ulaşır*.” yaklaşımının büyük izleri bulunmaktadır. Mussolini'nin faşist İtalya'sında bireyler, milletin üstün ve yüce amacının gerçekleşmesine hizmet eden birer araçlardır. Millet bu vasıtalarla gerektiği yararlanması için de bireyler için çalışmak bir “sosyal görev”dir. A. Türkeş de “*Türk milletinin menfaatleri her şeyin üstünde tutarak hareket etmek her Türk vatandaşının başlıca görevidir*” derken aynı şeye işaret etmektedir.

Kurulması düşünülen “milliyetçi-toplumcu

düzende”, “milliyetçi-toplumcu sendikacılığın” temel özellikleri ve yerine getirmesi istenilen/beklenen temel işlevleri şöyle özetlenebilir:

1) İşkolunda gerekli otoriteyi kuramayıp, zayıf ve fakir kuruluşlar halinde kaldığı için federasyonlar tercih edilmemekte; daha güçlü olduğu düşünülen “**merkezi tip sendikacılık**” benimsenmektedir. Çünkü, “*bütün yetkiler merkezde toplandığı için, kafa ve kasa birliği doğmakta ve işkolunda gerekli otorite temin edilmektedir*”. Bu nedenle de, “*milliyetçi-toplumcu sendikalizm güçlü ve otorite sahibi sendikaları öngördüğünden, milli tip sendikacılığı savunmaktadır*”. Bu “milli tip sendikacılık” “yürütme organına karşı bağımsız olacak”tır. Ama bu bağımsızlık devlete karşı bağımsızlık anlamına da gelmemektedir.

2) Kapitalist sistemin “*sahte bir eşitlik ve hürriyet teranesiyle her işkolunda birden fazla sendika kurulmasına*” izin veren ilkesi, “*çeşitli ideoloji ve siyasi doktrinlere göre sendikalar*” kurulmasına, “*sendikalara bu ideoloji ve fikirler*”in sokulmasına fırsat verdiği, “*çeşitli ideolojilerin ocağı haline*” geldiği için de kabul görmeyecek, bütün bunlara olanak tanımayan “**her işkolunda bir tek sendikanın kurulması**” demek olan “**tek sendikacılık**” benimsenecektir. Çünkü, “*mesleğin bir bütün olarak temsili, ancak o meslekte kurulmuş olan tek sendikanın mevcudiyetiyle kaimdir*”. Böylece, bir yandan “milli üretimin ve mesleğin menfaati savunulmuş” olur, öte yandan “rakip sendikadaki üyelerin elde edilmesi” çabasıdan da kurtulunmuş olunur. Çünkü, “*çokluk anarşiyi doğurur*”. Tek sendikacılık ise liberal-kapitalist toplum düzeninde asla tam olarak gerçekleştirilemez. Bu ancak, milliyetçi-toplumcu iktisat düzeninde gerçekleştirilebilir. Bu tek tip sendikacılıkta ortaya çıkabilecek olan düşünsel ayrılıklar “genel düşünce sisteminin eksikliğinden” kaynaklanmayıp, “genel bir milliyetçi-toplumcu düşüncenin yorumundan” kaynaklanabilir. Kuşkusuz bu durum da sendika içi demokrasinin en önemli göstergesi olarak değerlendirilmektedir.

3) “Liberal siyasi demokrasiden”, “milli sosyal demokrasiye geçişi” mümkün kılan; işçileri disipline eden; bütün üyelerine, temsilcilerine kontrol etme imkanı veren; ülkenin hızlı ve adil bir şekilde kalkınmasını sağlayan; milli üretimin artmasına ve milli gelirin adil bir şekilde dağıtılmasına aracı olan, “*işkolunda çalışan bütün işçilerin, o iş kolunda kurulmuş bulunan sendikaya üye olma zorunluluğu*” demek olan “**mecburi sendikacılık**” ise “milliyetçi-toplumcu sendikacılığın bir diğer özelliğini oluşturmaktadır. “*Mecburi sendikacılık milliyetçi-toplumcu düşünce sistemi içinde diğer ilkelerden asla ayrılmaz*”, çünkü “*diğer ilkeleri sayısal bakımdan destekleyen diğer ilkelerin gerçekleştirilmesi için teşkilatlara gerekli tabanı sağlayacak ve gerçekleştirecek olan bir ilkedir*”. Bu, özellikler aynı zamanda teklik ve mecburilik ilkelerinin hakim olduğu korporatif devletin tüm özellikleridir de.

Yıllar sonra, MHP'nin savunmuş olduğu bu sendikacılığın İtalya ve Almanya'daki faşist sendikacılık olduğu MHP'nin düşünürleri tarafından da itiraf edilecektir. Örneğin Prof. Dr. K. Turan K. Karaca ve M. K. Erkovan'ın sendikacılık ile ilgili görüşlerinin “*Mussolini İtalya'sı ve Nazi Almanyası'nın bu ülkelerde yıllarca uygulanmış ve başarısızlıkları tescil edilmiş, modası görüşlerden*” türetildiğini belirtmektedir. A. Türkeş daha 1962 yılında, Yeni Delhi'de iken Mussolini İtalyası ile Nazi Almanyası'nın sendikacılık anlayışı ile ilgili bilgiler edinmiştir.

Yukarıda temel özellikleri belirtilen bu “milliyetçi-toplumcu sendikacılığın” kurulması düşünülen “milliyetçi toplumcu düzende” yerine getirmesi gereken görevler bulunmaktadır. İktidara gelen “milliyetçi-toplumcu düzen” görüşünün “en büyük

problem[inin] kalkınma” olacağı belirtilmektedir. Bu sorunun çözümünde ise en büyük görev, “*işçiler ve onların kuruluşları olan gerçekten milliyetçi toplumcu görüşle olayları değerlendiren sendikalar*”ın olacaktır. Sendikalar bu görevi, hem uyumlu çalışarak, hem tasarrufta bulunarak finansmana katkıda bulunarak yerine getireceklerdir. Bu “yeni” düzende, “*milliyetçi toplumcu sendikaların amacı sınıf çatışmasını çıkarmak ve körüklemek değildir. Milliyetçi toplumcu sendikalar Türk işçisinin kahredici gücünü; zirveye ulaştırmak ve duyurmak için kurulmuştur. Bu güç öylesine bir kahredici güçtür ki; komünist ve faşist fikir ve hareketçilerin beyinlerini eritecek yegane kuvvettir. Milliyetçi toplumcu sendika ve işçi 'ben milliyetçiyim, bu topraklar üzerinde ihanet planlarını hazırlayanların ölümüyüm' demeyi kendine hareket düsturu edinmeli; 'Türk emeğinin Ergenekon'da demir dağları eriten ilk körük nefesi, fezaya gönderilecek füzelerin dehasıyım' demeli ve gerçekleştirmeyi kendime en şerefli bir vazife, milli bir görev bilmelidir*”.

Yukarıda temel özellikleri belirtilen “milliyetçi-toplumcu sendikacılığın” kapitalist sistemde yerine getirmesi gereken roller de bulunmaktadır. “*Kapitalist düzende yer alan işçi sendikaları her şeyden evvel 'kendine dönüş' hareketini başarmalıdır*”. Çünkü, “*Türkiye'nin sosyal, siyasi ekonomik sahadaki yöneticilerinin büyük bir kısmı, milli kültürle yetişmediğinden, Türk'ün kendine dönüş hareketini başaramamışlar, Türk milletinin; milli bir dünya görüşünü temsil edememişlerdir. Yabancıların karşısında direnme gücü gösterememiş, peşin bir teslimiyetle, yabancıların Türk'ü ezme ve istismar etme isteğinin yerli işbirlikçisi durumuna düşmüşlerdir. Milliyetçi toplumcu hareket ise gerçek milliyetçiliğe Türk'ün kendi iz benliği ve kaynaklarına dönüş hareketidir*”. Bu durumda sendikalara ve yöneticilere düşen görev ise, “*bu gerçekleri*” benimsemesidir. Mevcut sendikacılıkta “*Türk-İş yöneticilerinin çoğu Amerika'da sendikacılık eğitimi*” gördüğü, “*Amerikan sendikacılığının felsefesini ve hareket biçimini*” benimsediği; DİSK ise “*sınıf mücadelesi yaptığı*” için, bu şartlar içinde “*milliyetçi toplumcu ideolojiyi benimsemiş olan sendikaların*” mücadelesi ekonomik, ideolojik ve siyasi, sosyal mücadele olacaktır.

Sınıf kavgası yerine “*sınıflararası dengeli ve ahenkli bir şekilde olan işbirliğine*” inanan “*milliyetçi-toplumcu sendikacılık*” ekonomik mücadelede “*denge sağlanıncaya kadar*” grev ve toplu sözleşmeler yapacaktır. Bu nedenle de işçi sendikalarının “*liberal kapitalist düzende en büyük görevlerinden birisi tek tip sendikalara ve toplu sözleşme düzeninde iş kolu esasını*” benimsemesi ve titizlikle uygulaması gerekmektedir.

Bir “*fikir anarşisi*” içinde bulunduğu, “*bugüne kadar görülmemiş bir biçimde ekonomik, siyasi ve kültürel yönden bir uçurumun eşiğine*” getirildiği düşünülen Türkiye'de “*milliyetçi toplumcu sendikalar*” sosyal mücadelenin içine de girecek, “*milli kültür eğitimine*”, milli şura” önem verecektir. Bunun için düzenlenecek açık oturumlarla “*milliyetçi-toplumcu sendikalar, 9 ışık doktrini[ni] her tarafa yaymaya çalışmalı*”dır.

İşçi hareketinde sınıf bilincinin yükseldiği bir dönemde “*milliyetçi toplumcu sendikacılığın*” ideolojik ve siyasi mücadeleden uzak durması beklenemezdi. Böyle olduğu için de “*komünist ideolojiye*” ve “*yabancı menşeli olan kapitalist toplumun sermayedarlarını korumak isteyen 'Amerikan tipi' sendikacılığa*” karşı verilecek mücadelede “*Türk işçilerinin gerçek kurtuluşunu sağlayabilmek için, (...) milliyetçi toplumcu ideolojiyi ve 9 ışık ilkesini ruhlarında özümlemeleri gerekmektedir. (...) verdikleri gerçek mücadele; Türk milletinin nihai kurtuluşu ve ebediyete kadar devamı için ileri atılan en büyük adımlardan birisi olacaktır*”.

(Devam edecek...)

İsviçre’de “Direnen Halklar Kazanacak” gecesi...

Kendi özgücüne güvenin ve devrimci emeğin ürünü başarılı bir etkinlik!

Her yıl geleneksel hale getirdiğimiz partimizin kuruluş yıldönümünü kutlama etkinliğini bu yıl “Direnen halklar kazanacak!” şiarıyla ve coşkuyla gerçekleştirdik. Hazırlık aşamasından başlayarak, geceye içeriğini veren politik yoğunluk, bu yoğunluğun katılımcılar tarafından belirli bir disiplin içerisinde beğeniyle izlenmesi, dikkate değer olmuştur.

Apolitizmin ve dejenerasyonun yoğun olarak yaşandığı ve devrimci çalışmanın ise çok darlaştığı bir ortamda asgari bir başarı düzeyi yakalayabilecek bir gece düzenlemenin güçlüklerini biliyorduk. Fakat parti birikimimizin ve partimizin devrimci itibarı gibi önemli avantajlara sahip olduğumuzu da biliyorduk. Bunu planlı ve yoğun bir çabayla birleştirdiğimiz ölçüde başarılı olabileceğimize inanıyorduk. Bu inançla programın içeriğinden sunum ve akışına, görsellikten iç organizasyonun disiplinine ve pratik çalışmanın sorunlarına kadar bir dizi sorunu tartıştık ve buna uygun bir çalışma planladık. Binlerce el ilanları ve yüzlerce afiş kullandık. İsteddiğimiz düzeyde olmasa da çat kapı genel ev gezileri yaptık, hemen tüm etkinlikleri değerlendirdik. Gruplar oluşturarak ve görev dağılımı yaparak emekçilere gittik. Olanaklarımız, güçlerimiz ve genel politik çalışmanın dibe vurduğu koşullara rağmen önemli denecek sayıda bilet satışı başardık.

Bu sürece bir bütün olarak uygun konumlanabilmenin iç farklılaşmasını yaşadığımız bir dönemde, yaptığımız gece hazırlık çalışmalarında önemli denebilecek deneyimler kazandık. Hedeflerimizle alışlageldik ilişki kuruş biçimlerinin ötesine geçmeyi öngörmüştük. Gecemize en geniş ve nitelikli katılımı sağlayabileceğimiz araçları yaratmakta gelişmiş deneyimler ortaya çıkaramadık. Ancak ev gezmeleri gibi hiç tanımadığımız işçi ve emekçilerin kapılarını çalarak gerçekleştirdiğimiz dolaysız politik çalışma tarzı, gelecekteki parti çalışmamızın yöneleceği alanları daha belirgin hale getirdi. Böylelikle, önümüzdeki yılların yeni çalışma şekillerinin ipuçlarını yakalamış olduk. Bu çalışmamızda Türkiyeli işçi ve emekçiler neredeyse orada olduk. Ev gezmeleri, çeperimizi daha duyarlı kılarak çalışmalara katma, kahvehanelerde kalabalık bir grupla yaptığımız propaganda ve bilet satışı devrimci çalışmayı ve biçimlerini unutmaya yüztutmuş kesimler üzerinde etki yarattı, bizimle yeni tanışanlarla da politik etkileşim içine girmemizin vesilesi oldu. Avrupa’daki Türkiyeli işçi ve emekçilerle onların günlük sorunları üzerinden geliştireceğimiz taktik adımların gelecek yılların gece etkinliklerine kitlesel katılımı arttıracığına kuşumuz kalmadı.

400 civarında katılımın olduğu Gecemizi, Basel kentinde gerçekleştirdik.

Devrim ve sosyalizm şehitleri için yapılan saygı duruşundan sonra Türkiye ve Kürdistan Devrim şehitlerinin ve parti şehitlerimizin yer aldığı beğeniyle izlenen kısa bir film gösterildi.

Parti adına yapılan “**Direnen halklar kazanacak**” başlıklı siyasal konuşmada şu vurgular özellikle öne çıktı: “Bizim bu yılki etkinliğimize adını veren şiarımız, ‘Direnen Halklar Kazanacak!’ biçimindedir, burada direnmeye ve kazanmaya birarada vurgu var. Fakat kazanmak için, kendi başına direnmek yatak ki

yetmiyor. Kazanabilmek ve daha da önemlisi bunu kalıcı kazanımlara dönüştürebilmek için, bu direnişlerin devrimci bir programa, stratejiye, taktiğe ve tüm bunların taşıyıcısı olabilen devrimci bir önderliğe de ihtiyacı var. Bunların olmadığı bir durumda, kuşkusuz halkların direnişi yine olacaktır, tıpkı bugün olduğu gibi, fakat bu direnişin bedeli çok daha ağır, buna karşılık kazanımları çok sınırlı kalacak ve dahası geçici olacaktır. Modern sosyal mücadeleler tarihinin bize öğrettiği en temel derslerden biri budur, bu dersleri içeren bilimin, devrimci önderliğin tayin edici önemine ilkesel ve pratik vurgu bundan dolaydır...”

Balkan halk danslarının seğilendiği bölümde, Balkan halklarının folklorik figürleri orak çekiçli bayrak ve pankartlarımızın önünde farklı bir atmosfer oluşturdu. İzleyenlerde halkların kardeşliği idealini güçlendirdi. Gelecek sosyalist toplumun sanatını yapma uğraşı içinde olan Salkım Söğüt şiir grubumuzun gösterisi de beğeniyle izlendi. Ardından Ortadoğu’daki emperyalist saldırganlığın ve buna karşı gelişen direniş dinamiklerinin çözümlendiği sinevizyon gösterimi ilgiyle izlendi. İşçi sınıfının devrimci aydını Haluk Gerger hocanın konuşması ise her zamanki gibi özel bir ilgi ve dikkatle dinlendi. Ardından devrimci sanat anlayışını türkü ve

marşlarıyla buluşturan Grup Su sahneye çıktı. Grup Su marş ve halaylarıyla izleyenleri coşturdu.

Gecemize TKP/ML, MKP, MLKP, TİKB yurtdışı örgütlerinin yanısıra TAYAD ve Çağdaş Aleviler Derneği de birer mesaj gönderdiler. Adı geçen gruplar katılımlarıyla da gecemize destek verdiler.

Gecemiz içeriğinden disiplinine, programın akışından iç organizasyonuna kadar oldukça başarılı geçti. Dost yapıların ve katılımcı emekçilerin gecemize ilişkin değerlendirmeleri bizim payımıza onur verici oldu. Emekçilere ve dostlara “gece deyince böyle olmalı, siz bu işleri başarıyorsunuz, baştan sona kadar politik bir etkinlik dikkatle izlenebiliyor” dedirebilmek, farklılığımızı gösterebilmek bakımında önemlidir.

Bu gece çalışmasıyla bir ölçü ortaya koyduk. Artık bu ölçünün daha ilerisinde kendimizi konumlandırmakla yükümlüyük. Politik faaliyetimizde yeni araçları geliştirme, bunların üzerinde ısrarla durarak kitleselleşme zorunluluğu önümüzde duruyor. Devrimci hareketin kendi içine kapanan politika yapma tarzının döneme damgasını vurduğu bir süreçte kendinden emin adımlarla yürüyoruz. Bu yürüyüşümüzle alanımızda parti çalışmasını her bakımdan güçlendirmek görevi önümüzde duruyor.

TKİP İsviçre Örgütü

ÇÜ’de referandum sonuçlandı

Çukurova Üniversitesi’nde bir hafta önce yemekhane zamlarına karşı başlattığımız referandum 29 Kasım günü sonuçlandı. Bir haftadır gezdirerek oy topladığımız sandıklar, referandumu sonuçlandıracağımız günden bir gün önce, okula bıraktığımız yerden çalındı. ÖGB’lere sorduk, haberlerinin olmadığını, ÖGB şefi geldiğinde tekrar uğramamızı söyleyerek geçiştirdiler.

Daha sonra yeni hazırladığımız oy sandıklarıyla referanduma yemekhane önünde devam ettik. Referandumu açıklayacağımız günün sabahı okulun çeşitli yerlerinde referanduma çağrı bildirileri dağıttık. Saat 12:00 gibi R1 Kantini’nin önünde toplanarak “Zamlar geri çekilsin!” yazılı pankartımızla yürüyüşe geçtik. Sloganlarla geldiğimiz yemekhane önünde yaptığımız basın açıklamasıyla referandumun sonuçlarını açıkladık ve Mersin Üniversitesi’nde yaşanan faşist saldırıyı teşhir eden bir konuşma yaptık.

Basın açıklamasında üniversitelerimizin ticarethaneye çevrilme istendiğini, yemekhane zamlarının da buna hizmet ettiğini, üniversitelerde en ufak hak talebine dahi tahammül edilmediğini, zamlara karşı tepkimizi sürdüreceğimizi dile getirdik.

Basın açıklamamızla birlikte referandumumuz da sona erdi. Eylemde “Yemekhane zamları geri çekilsin!”, “Müşteri değil öğrenciyiz!”, “Soruşturmalar, gözaltılar, baskılar bizi yıldırılmaz!”, “Tüccar rektör istemiyoruz!” sloganları atıldı.

Ekim Gençliği/Adana

Beytepe’de kantin kapatmaya tepki!

Geçen hafta rektörlük tarafından Yıldız Amfi’deki kantinin kapatılmasının ardından eyleme geçtik. Bulduğumuz çay ocağı ile kantini yeniden açtık ve bir yandan da güçlü bir şekilde konuya dair bilgilendirme çalışmaları başlattık.

Bu çalışmanın ardından geçen hafta ulaşabildiğimiz tüm güçlerle Yıldız Amfi’de bir toplantı yaptık. 50’yi aşkın kişinin katıldığı toplantıda söz alan birçok kişi son saldırının yarattığı öfkeyi yansıtıyordu. Bu saldırı karşısında ortak bir çalışma yapma kararlılığını ifade ediyordu. Ne var ki bir süre sonra bir dizi çevrenin ısrarla sürdürdüğü boğucu tartışmalar sonucu birçok kişi toplantıdan ayrıldı. Sonrasında tekrar toparlanan tartışmalar sonucunda

yürütülecek pratik faaliyet üzerine planlamalar yapıldı.

Yaklaşık bir haftadır her gün yapılan toplantılar ve duyuru faaliyeti ile kantinleri kapatan rektörlüğe karşı muhalefet yükseltiyor. Beytepe’de gerçekleştirilen saldırılar ciddi bir tepki yarattı. Amacımız bu tepkiyi örgütleyebilmek, bu saldırılara dur diyebilecek tüm güçleri biraraya getirmek. Farklı araçlarla genişlettiğimiz duyuru faaliyetlerinin yanısıra her gün açılan alternatif kantini ortak bir buluşma noktası haline getirmeye çalışıyoruz. Bu süreçte birlikteliğimizi güçlendirecek bir dizi etkinlik örgütleyeceğiz.

Beytepe Ekim Gençliği

“Direnen Halklar Kazanacak” gecesinde yapılan konuşma...

Emperyalizm yenilecek, di

İşçi ve emekçi kardeşler, dostlar, yoldaşlar!

Geleneksel hale gelmiş bulunan yıllık Parti etkinliğimizin bir yenisinde yine birlikteyiz. Partimiz ve yurtdışı örgütümüz adına hepimizi yürekten selamlıyorum. “Direnen Halklar Kazanacak Gecesi”ne hoş geldiniz!..

Direnen halklar elbette kazanacak, biz komünist devrimciler olarak buna her zaman derinden inandık. Sağlam bilimsel ve tarihsel temellere dayalı bu inancı taşıdığımız içindir ki, direnme döneminin sona erdiği ve dolayısıyla tarihin bittiği iddialarının egemen olduğu koyu bir gerici dönemine, bizler devrim yolunda yeni bir büyük yürüyüş başlattık. İşçi sınıfının ve emekçilerin direnme va kazanma kapasitesine duyduğumuz derin inanç ve güvenle, **Türkiye Komünist İşçi Partisi**'ni inşa ettik ve bugünlere geldik. Bugün hala da yolun başındayız, ama bu yolu sabır ve solukla, inat ve kararlılıkla katedeceğimizi fazlasıyla kanıtladığımız bir aşamayı da geride bırakmış durumdayız.

20. yüzyıl: Halkların görkemli direniş yüzyılı

Dostlar, yoldaşlar,

Direnen halklar kazanır, bunu bize bilim öğretiyor. Direnen halklar kazanır, bunu bize bilimi besleyen, sınavan, doğrulayan ve geliştiren tarih gösteriyor. Buna geride bıraktığımız yüzyılın büyük tarihi olayları açık ve çarpıcı bir biçimde tanıklık ediyor.

Geride bıraktığımız 20. yüzyıl başladığında, halkların büyük bir bölümü sömürgeci kölelik ilişkileri içinde yaşıyor, öteki bir bölümü sömürgeleşme sürecinde bulunuyorlardı. Fakat halklar Sosyalist Ekim Devrimi'nin sağladığı muazzam itilimle her yerde emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı ayağa kalktılar. Büyük bir devrimci mücadele gücü ve kapasitesi ortaya koydular, soluklu mücadeleler içinde direndiler ve ağır bedellere rağmen sonunda kazandılar. Nitekim daha yüzyılın sonu gelmeden, onlar klasik sömürgeciliğin sonunu getirmişlerdi bile. Bu henüz dünyanın mazlum halklarının gerçek kurtuluşu anlamına gelmiyordu elbette. Fakat kurtuluş yolunda tarihsel olarak katedilmesi gereken zorunlu bir aşamanın bu sayede geride kaldığına da kuşku yok.

Aynı tarihi başarıyı aynı yüzyıl içinde faşizme karşı mücadele alanında görüyoruz. Faşizm kapitalist emperyalizmin öz çocuğu idi ve halkların üzerine çağın vebası olarak çökmüş, onları emperyalist tekeller hesabına kopkoyu bir karanlığa mahkum etmeyi hedeflemişti. Fakat halklar kapitalist barbarlığın bu en aşırı, korkunç boyutlarda yıkıcı ve kitlesel katliamlara dayalı biçimine boyun eğmediler. Başta Sovyet halkları olmak üzere Avrupa'da halklar faşizme ve ona eşlik eden emperyalist dünya savaşına karşı ayağa kalktılar. Bunun büyük anti-faşist zaferlere yolaçtığını, faşizmi bu ilk klasik biçimiyle tarihe gömdüğünü biliyoruz. Direnerek bu zaferi kazanan halkların bir dizi ülkede bunu bir halk devrimine çevirdiklerini, sömürücü sınıfların alışıya ettiklerini, kendi aralarında kardeşçe ilişkiler geliştirerek kendileri için gerçek kurtuluş anlamına gelen sosyalizme yöneldiklerini de biliyoruz.

Halkların direnme ve kazanma gücü ve kapasitesini bize, Büyük Çin Halk Devrimi ve Vietnam halkının görkemli ulusal kurtuluş devrimi, 20. yüzyılın bu iki görkemli tarihsel olayı ayrıca bütün açıklığı ile gösteriyor. Bunu bize Cezayir halkının kurtuluş

mücadelesi, Güney Afrikalı siyahi halkın yüzyılı bulan ırkçılık karşıtı mücadelesi, Küba halkının Amerikan kuklası kokmuş bir rejime karşı devrimci zaferi gösteriyor. Bunu bize, büyük acılar ve yokluklar pahasına yarım asırdır direnen ve bu sayede davasını tüm dünyanın gündeminde tutmayı başaran Filistin halkı gösteriyor. Bunu bize 70 yıllık bir inkarcılığı mücadelesinin ateşi içinde yerle bir eden ve kendini bugün Ortadoğu'da çözüm bekleyen en temel sorunlarından biri olarak dayatan Kürt halkının özgürlük ve eşitlik mücadelesi gösteriyor. Ve elbette bunu bize, geride kalan yüzyılın büyük bir bölümünü kapsayan ve dünyanın dört bir yanında devrimci önderlikler altına gelişen görkemli sosyal mücadeleler tarihi gösteriyor.

Tarihin çarkı dönüyor, halkların direniş sürüyor

Nihayet en önemli noktaya geliyoruz; dünyanın ezilen, siyasal ve sosyal acılar içinde kıvranan halkları yalnızca geride kalan yüzyıl içinde direnmele kalmadılar, onlar dünyanın dört bir yanında bugün de direniyorlar. Evet, halklar bugün de direniyorlar, üstelik her yerde. Oysa daha yalnızca 10-15 yıl önce, emperyalizmin kibirli ve çok bilmiş ideologları ve onlara eşlik eden propaganda çarkları, tarihin bittiğini, aynı anlama gelmek üzere, kapitalist-emperyalist dünyanın egemenlerine karşı direniş döneminin kapandığını söylemiyorlar mıydı? Halkların kapitalist sömürüye ve yağmaya, emperyalist köleliğe ve işgallere, neoliberal sosyal yıkıma çaresizlik içinde boyun eğeceği sanılmıyordu? Dünya ölçüsünde kitlesel bir hal alan devrim döneliği ve mücadele kaçınılılığı, öteki şeyler yanında, tam da bu inancın bir ürünü değil miydi? Ve nihayet, emperyalist dünyanın jandarması Amerikan emperyalizmi, bu aldatıcı propagandaya adeta herkesten önce kendisi inanmış ve kanmış gibi, artık her istediğini yapabileceğini, halklara köleci iradesini dilediğince dayatabileceğini sanmıyor muydu? Son 10-15 yılda zincirlerinden boşalan emperyalist tehdit, saldırı, savaş ve işgaller serisi tam da bu inancın bir sonucu değil miydi?

Ama bu temelsiz ve aldatıcı inancın, bilimsel kılıf içinde sunulan bütün o şarlatanca öngörülerin, körleştirici propagandanın, devrim döneliğine dayanak yapılan türlü türlü kabullerin sonu çoktan geldi. Tüm bunlar halkların daha bir ilk silkinışı ile yıkılıp gitti. Bugünün Irak ve Afganistan batağı, günümüzün Filistin ve Lübnan örnekleri, halkların dünyanın zalim egemenlerine teslim olmadıklarını ve olmayacaklarını herkese bir kez daha göstermiş durumda. Halklar bir kez daha mücadele yolunu tutmuş bulunuyorlar ve direnişleriyle gerici emperyalist planları peyder pey boşa çıkarıyorlar. Meydan artık boş değil, dünyanın emperyalist efendileri hiç de mazlum halklara dilediklerince hükmetme rahatlığı içinde değiller.

Üstelik halklar sanılabileceği gibi yalnızca Ortadoğu'da ve yalnızca emperyalist ve siyonist işgalcilere karşı da direnmiyorlar. Halklar, hiç de daha aşağı olmayan bir kararlılıkla tüm dünyada, özellikle de Latin Amerika'da, neoliberalizme, onun acımasız sosyal yıkım ve emperyalist talan politikalarına karşı da direniyorlar. Ortadoğu halkları emperyalist işgale karşı özgürlük ve bağımsızlık için savaşırken, Latin Amerika halkları sosyal yıkım saldırılarına karşı ekmeğin için, toprak için, su için, doğal kaynakları için, ve elbette

temel demokratik özgürlükleri ve sosyal hakları için direniyorlar. Nepal'de halkların devrimci direniş krallıklar deviriyor, ortaçağ artığı ilişkilerin tasfiyesini hızlandırıyor, demokratik özgürlüklerin önünü açıyor. Avrupa'da ve Amerika'da halkların sosyal yıkıma, polis devletine, militarizme ve emperyalist savaşa karşı mücadeleleri giderek güç kazanıyor.

Bütün bu direnişler, halkların geride kalan yüzyılın son çeyreğinde hız kaybetmiş gibi görünen mücadelelerinin bu yeni dalgası, daha şimdiden sistemin efendilerini zorluyor, hesap ve planlarını bozuyor, onları kara kara düşünmeye itiyor.

Hiç abartmasız, günümüzün en önemli, geleceğe yönelen ve geleceği olan en dikkate değer nesnel gerçeği budur.

Kazanmak için yalnızca direnmek yetmez!

Yine de bu gerçeğin yalnızca bir yönüdür. Biz komünist devrimciler kendimizi gerçeğin yalnızca bu yönüyle, nesnel ve bir bakıma kendiliğinden olan yönüyle sınırlayamayız. Sınırlarsak kendi varlık nedenimizi, temel önemde devrimci misyonumuzu demek istiyoruz, unutmamız olamaz. Canalcı devrimci görevlerimizi gözden kaçırmış, hiç değilse küçümsemiş, bugünkü mücadelelerin onları sonuçsuz bırakabilecek denli önemli olan temel önemde zayıflığını gözardı etmiş oluruz.

Bu yılki etkinliğimize de adını veren şiarımız, “Direnen Halklar Kazanacak!” biçimindedir. Burada direnmeye ve kazanmaya birarada vurgu var. Fakat kazanmak için, kendi başına direnmek yazık ki yetmiyor. Direnmek kazanmanın temel önemde zorunlu bir önkoşuludur, onsuz hiçbir şans zaten yoktur, olamaz. Fakat bu temel şart yine de kazanabilmenin yeterli şartı değildir, kısalığı içinde şiarımız her ne kadar bunu akla getiriyor olsa da.

Kazanabilmek ve daha da önemlisi bunu kalıcı kazanımlara dönüştürebilmek için, bu direnişlerin devrimci bir programa, stratejiye, taktiğe ve tüm bunların taşıyıcısı olabilen devrimci bir önderliğe de ihtiyacı var. Bunlarsız bir zafer, hele de kalıcı kazanımlara dayalı bir zafer olanaksızdır. Bunların olmadığı bir durumda, kuşkusuz halkların direnişini yine olacaktır, tıpkı bugün olduğu gibi. Fakat bu direnişin bedeli çok daha ağır, buna karşılık kazanımları çok sınırlı olacak ve dahası, bu kazanımlar kesin bir biçimde geçici kalacaktır. Modern sosyal mücadeleler tarihinin bize öğrettiği en temel derslerden biri de işte budur; bu dersleri içeren bilimsel sosyalizmin, devrimci önderliğin tayin edici önemine ilkesel ve pratik vurgusu da bundan dolaydır.

Devrimci program ve önderlik tayin edici önemdedir

Günümüz direnişlerinin, halkların 20. yüzyılı kaplayan görkemli direnişlerinden halen temel önemde farkı da budur, burada, bu alandadır. 20. yüzyılın devrimci halklar fırtınasının önünü, Rusya proletaryasının gerçekleştirdiği Büyük Sosyalist Ekim Devrimi açmıştı. Ekim Devrimi, yalnızca buzu kırıp yolu açmamış, yalnızca dünyanın sömürücü ve zalim efendilerine karşı mücadelelerinde halklara büyük bir

irenen halklar kazanacak!

cesaret ve özgüven kazandırmakla da kalmamış, fakat aynı zamanda, halkların mücadelesine devrimci bir ideolojik-politik rota, altında savaştıkları devrimci bir mücadele bayrağı da kazandırmıştı. Dünya halkları bu sayede dostlarını ve düşmanlarını doğru saptamakla kalmıyor, mücadelelerini devrimci amaç ve hedeflere de yönlendiriyorlardı. Ekonomik, sosyal ve kültürel açıdan son derece geri toplumlarda bile bu mücadelelerin önderliğini komünistlerin ele geçirmesi bu sayede olanaklı olabilmıştır. Kapitalizme ve özel mülkiyete gerçekte bir itirazı olmayan, tersine ulusal kurtuluş mücadelelerinin başına tam da bunun için, yani modern kapitalist gelişmenin önünü açmak üzere geçen burjuva demokratik akımların bile kendilerini sosyalist olarak sunmak ihtiyacı duymaları da buradan doğmuştur. 20. yüzyılın hemen tüm ilerici sosyal-siyasal mücadelelerinin sosyalizm adına, sosyalizm bayrağı altında yürütüldüğünü biliyoruz. Bunun gerisinde yolu Sosyalist Ekim Devrimi'nin açmış olması, ilham ve itilimi onun vermiş olması, kurtuluş rotasını onun çizmiş olması vardır.

Dahası var. Ekim Devrimi halkların mücadelelerine devrimci bir rota kazandırmakla kalmamış, dünyanın hala ortaçağ ilişkileri ve kültürü içinde yaşayan ezilen halkları ile emperyalist dünyanın modern proletaryası arasında sağlam bir köprü de kurmuştu. Bu sayededir ki, gelişmiş ülkelerin komünist partiler önderliği altında birleşmiş devrimci proletaryası, sömürge ve yarı-sömürge ülke halklarının mücadelesini yürekten desteklemiştir. Tersinden de mazlum halkların mücadelesi, devrimci proletaryanın emperyalist metropollerde kendi burjuvazisine karşı yürüttüğü sosyalist devrim mücadelesine güç katmıştır. Komünist Enternasyonal'in "Bütün Ülkelerin İşçileri ve Ezilen Halklar Birleşiniz!" şiarında simgelenen bu karşılıklı devrimci ilişki, her iki cephede de mücadeleyi beslemiş, kolaylaştırmış ve güçlendirmişti.

Milliyetçi ve dinci akımlar halkları birleştiremezler

Yazık ki günümüzde halen bütün bunlar yok. Ortadoğu'da halen Amerikan emperyalizminin soluğunu kesen mücadelenin en temel zaaflarından biri de budur. Bu mücadeleye halihazırda ya burjuva milliyetçileri, ya da şeriatçı dinsel akımlar önderlik etmektedirler. Oysa, bugünkü direnişe katkıları ne olursa olsun, bu iki akımın da halkları birleştirecek ve kurtuluşa götürecektir devrimci bir ideolojileri, bunun ürünü ve ifadesi devrimci bir programları ve stratejileri yoktur. Bu akımlar bugünkü direnişe bugünkü biçimiyle önderlik edebilirler, fakat halkları kurtuluşa asla götüremezler. Kurtuluşa götürmek bir yana, farklı milliyetlerden, dinlerden, mezheplerden, kültürlerden ya da cinsiyetten emekçileri en acil hedefler etrafında birleştirebilmek yeteneğinden bile yoksundur bu akımlar. Çünkü onlar, doğaları gereği bunu olanaklı kılacak devrimci bir ideolojiden, kimlikten ve programdan yoksundurlar. Çünkü onlar, geleceğin temsilcileri değil, fakat işin aslında geçmişin malıdır. Temel toplumsal ve siyasal sorunlar karşısında devrimci değil, büyük bir bölümüyle ilerici bile değil, fakat düpedüz gericidirler. Emperyalizme karşı ortaya koydukları direnişin haklılığı ve nesnel açıdan ilerici niteliği, bu gerçeği hiçbir biçimde değiştirmemektedir. Ortadoğu gibi çeşitli türden milliyetlerin, dinlerin, mezheplerin ve kültürlerin

harmanlandığı bir coğrafyada, birleştirici bir programa sahip olabilmek için devrimci ideoloji ve program mutlak bir zorunluluktur. Halkların hedeflerini şaşırta ve enerjilerini tüketen yapay bölünmelerin önünü alabilmenin, emperyalizmin ve siyonizmin böl ve yönet politikalarını boşa çıkarabilmenin, farklı milliyetlerden ve kültürlerden halkların birleşik devrimci mücadelesini geliştirebilmenin bundan başka bir yolu yoktur. Bunu ne burjuva milliyetçiliği ve ne de gerici dinsel ideolojiler sağlayabilir.

Şu an direnişin odak noktası durumundaki Irak'ta olayların seyri bu konuda yeterince aydınlatıcıdır. Bu ülkede aynı milliyetten fakat farklı mezheplerden insan gruplarının bugün birbirlerini kitlesel olarak boğazlayacak noktaya gelmeleri bunun ifadesidir. Emperyalizmin buna yönelik kışkırtmalarının bu denli kolay sonuç vermesinin gerisinde bu aynı temel önemde neden vardır. Güneyli Kürtler'in neredeyse blok halinde halen emperyalizmin bölge politikalarının dolgu malzemesi olmayı bu denli sorunsuz olarak sürdürebilmeleri bu sayede olanaklı olabilmektedir. Barzani ve Talabani gibi sicilli Amerikan işbirlikçilerinin Kürt emekçileri üzerinde sürmekte olan denetimini önemli ölçüde bu kolaylaştırmaktadır.

Özetle Ortadoğu'da milliyetçilik, her biçimiyle islamcılık ve mezhepçilik, bölücü ve dağıtııcıdır. Bu ideolojilerin taşıyıcısı olan akımların mücadelesi halkların enerjilerini kör çıkmazlarda heba etmekten başka bir sonuç yaratmaz. Birleştirici olan, devrimci ideoloji ve programdır, 20. yüzyılın tüm deneyimi bunu göstermektedir. Devrimci partilerin her yerde farklı milliyetlerden, dinlerden, kültürlerden emekçi yığınları ortak mücadele cephesinde ve kardeşçe ilişkiler içinde birleştirebilmiş olmaları buna tanıklık etmektedir.

Devrimci önderlik ve devrimci enternasyonalizm

Bugünkü devrimci önderlik boşluğunun ürünü bir başka temel önemde olgu daha var. Bu, direnen Ortadoğu halkları ile emperyalist ülke halkları arasındaki belirgin duygusal ve politik kopukluktur. Bir başka ifadeyle, Avrupa'nın ve Amerika'nın militarist saldırganlığa ve savaşa karşı çıkan yığınları ile Ortadoğu'nun direnen halkları arasında halen aşılama ve duruma önemli bir değişiklik olmadıkça da aşılama olmayacak olan rahatsız edici mesafedir.

Bugünkü koşullarda her iki tarafın da birbirlerine karşı köklü önyargılar taşıdıkları, açık bir güvensizlik duydukları bir gerçektir. Bunun karmaşık nedenleri kuşkusuz vardır, fakat aşılama gerisinde aynı zamanda bugünkü önderlik zaafı vardır. Milliyetçi ve dinci akımların önderlik ettiği bir mücadelenin dünya halklarından gerekli militan desteği alması, bugünkü olayların da gösterdiği gibi, kolay değildir. Bu olgu bize, Batı'nın emekçileri ile Doğu'nun mazlum halkları arasında kurulması mutlak bir ihtiyaç olan enternasyonalist birlik ve dayanışma köprüsünün ancak devrimci bir çizgide ve devrimci önderlikler altında kurulabileceğini bir kez daha göstermektedir.

Latin Amerika: Parlamentarizmin kör çıkmazları

Farklı bir açıdan fakat benzer bir olgu, yani devrimci

önderlik boşluğu ve bunun sonuçları, Latin Amerika halklarının halen büyük bir ilgiyle izlenen mücadeleleri için de geçerlidir. Orada da kitlelerin büyük hoşnutsuzluğu ve sık sık büyük kitlesel direnişlere dönüşen mücadeleleri, halen burjuva reformist ve parlamentarist akımların etkisi ve denetimi altındadır. Daha da kötüsü, Brezilya örneğinde gördüğümüz gibi, bu mücadeleler ve kitlelerin sisteme karşı bu büyük hoşnutsuzluğu, neoliberal politikalara bile alet edilebilmektedir.

Devrimci iktidar hedefi, buna dayalı bir mücadele ve örgütlenme hattı yerine, parlamenter kanallara yöneltilen ve büyük ölçüde bununla sınırlanan, bu çıkmazda oyalanıp tüketilen mücadelelerin ciddi ve kalıcı bir sonuç yaratma olanağı yazık ki yoktur. Bu çizgide, belki kitlelerin yaşamında geçici bir süre için bir parça iyileşme sağlanabilir, fakat köklü ve kalıcı hiçbir sonuç yaratılamaz. Büyük burjuvazi ve büyük mülkiyet ayakta kaldığı sürece, büyük burjuvaziye ait olan devlet aygıtı, geleneksel bürokrasi ve ordu ayakta olduğu sürece, kârları bir parça sınırlansa da, emperyalist tekeller varlıklarını ve etkinliklerini korudukları sürece, sorun da tüm kapsamıyla ortada duruyor demektir. Bunlar siyasal ve toplumsal bir devrimle süpürülüp atılmadığı sürece, onların gerisin geri kitlelerin bugün yer yer elde ettiği sınırlı kazanımları süpürüp atması kaçınılmazdır. Tarih buna da tanıklık etmektedir.

Devrimci proletarya ve direnen halklar

Özetle şiarımız, kısalığı ve vuruculuğu içinde direnen halkların kazanacağına işaret etse de, bu vurgulama tarihsel bir çerçevede tüm anlamını ve önemini her halükarda korusa da, direnen halkların ancak devrimci bir önderlik altında kazanabileceğini bir an için bile unutamayız. Geçen yılki etkinliğimizin şiarı "İşçi Sınıfı Savaşacak, Sosyalizm Kazanacak!" biçimindeydi. Direnen halkların eninde sonunda kazanacağı düşüncesini işte bununla, bu şiarın anlamı ile birlikte ele almalıyız. Halkların direnişinin tarihsel akıbeti ile işçi sınıfının devrimci önderliği arasındaki kopmaz bağı bir an bile unutmamalıyız.

Bu bilinçle ve bunun verdiği büyük inanç ve enerjiyle, kendi cephemizden işimize daha sıkı sarılmalı, Türkiye işçi sınıfını devrimciyleştirmeye ve devrimci sınıf partisi önderliği altında birleştirmeye bakmalıyız. Türkiye devrimi için belirleyici önemdeki bu sorunun, kaçınılmaz olarak Ortadoğu'da olayların seyri üzerinde büyük bir etkisi olacaktır, bunu bir an bile unutmamalıyız.

Bugünün koşullarında ülkemiz direnen Ortadoğu halklarına karşı emperyalizmin en önemli destek üssü durumundadır. Egemen Türk burjuvazisi Ortadoğu halklarına karşı emperyalizmin safında ve hizmetindedir, bu tarihsel olarak böyleydi ve halen böyledir. Bu lanetli olgu, Ortadoğu'unun mazlum halklarına karşı devrimci enternasyonalist sorumluluklarımızı ayrıca artırmaktadır.

Hepinizi içten devrimci duygularla selamlıyorum...

Emperyalizm yenilecek, direnen halklar kazanacak!

İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!

18 Kasım 2006

(tkip.org sitesinden alınmıştır...)

“Direnen Halklar Kazanacak” Gecesi’nde konuşma...

Türkiye, Ortadoğu ve devrimci önderlik sorunları

Haluk Gerger

Sevgili dostlar, arkadaşlar,

Bana buraya her geldiğimde bana genellikle sorulan bir soru var. “Ülkede ve bölgede ne var ne yok?” diye soruyor bir çok kimse. Ben buna buradan, bir ölçüde Kürdistan’ı bir tarafa bırakarak, genel bir yanıt vermek istiyorum. Doğrusunu yüreklice söylemek gerekirse, Türkiye’de bugün bir ölü toprağı var. O ölü toprağının altında bunalım var, şiddet var ve çürüme var. Elbette dünyaya bilimsel gözle bakanlar, sorunları ve olayların gidişatını marksist bilimsel yöntemle ele alanlar, o ölü toprağının altında çürümenin ötesinde kıpır kıpır bir yeni hayatın, umut veren bir yeni mücadele döneminin de mayalanmakta ve filizlenmekte olduğunu görüyorlar, bu ayrı mesele. Ama kısa vadede ve ilk bakışta şiddet, çürüme ve bunalım, yazık ki bugünün Türkiye’si’nin hakim görünümü. Bugün Türkiye toplumunun önemli bir kesiminin doğal refleksi, giderek Türk-İslam Sentezi denilen gerici ideolojik düşünüş ve davranış tarzı olmaya başladı. Bu adeta içgüdüsel bir tepki halini almış durumda toplumun geniş katlarında. Onun için “memlekette ne var ne yok” sorusuna yanıt verirken, sizleri aldatmaya yönelik bir temelsiz iyimserlik ya da yanıltma taraftarı değilim. Memlekette durum bugün için ve kısa dönemli olarak, yazık ki iyi değil, bunun tespitini açıkça ve yüreklice yapmak lazım.

Düzen için dizginsiz şiddet bir zorunluluktur

Ancak şunu unutmayalım; memleketteki kötülük, yani bunalım, şiddet ve çürüme yalnız halkı değil, düzeni ve onun egemenlerini de tehdit ediyor artık. Dizginlerinden boşalan her türden şiddet gelinen yerde artık onları da zorluyor. Neden bu kadar yaygın bir şiddet var bu toplumda sorusu, artık düzenin liberal savunucularını da rahatsız ediyor, dahası bunun ucu yer yer onlara da dokunuyor.

Önümüzdeki günlerde bu şiddet dalgası artarak hepimizi kapsayacak ve daha da önemlisi, kendilerini bu şiddet dalgasından koruyabileceğini sanan düzenin liberal ayırmalarını da kapsayacak biçimde genişleyecek ve derinleşecektir. O aptal liberaller, o salak demokratlar, onlar da bu şiddet dalgasından kendilerini düşeni alacaktır, olaylar bunu açıkça gösteriyor. Tabii ki öncelikle komünistlere, işçi sınıfının bilinçli devrimci üyelerine yönelecektir bu şiddet, halihazırda da onlara yöneliyor. Ama hiçbir zaman orda durmadı egemenler, bu sefer de durmayacaklardır. Bu nedenle hep şunu söylüyorum, bu aptal demokratlara, o salak liberallere; komünistlerle, devrimcilerle, işçi sınıfının bilinçli devrimci mensuplarıyla dayanışma içinde olmak, gerçekte sizin kendinizi de bu dizginsiz şiddete karşı savunabilmeniz bir yolu ve yöntemidir işin özünde.

Bir gün İslamcılar beni bir toplantıya çağırmişti. Onlara geçmişten, “Kanlı Pazar”lardan sözettim, İslamcıların bu kokuşmuş düzenin hizmetinde hareket ederek devrimcilere ve komünistlere hunharca

saldırıları örneklerle hatırlattım. Dedim ki, siz diyorsunuz ki, “din elden giderse, insanlar dinden imandan çıkarsa başımıza taş yağar”. Oysa ben bugüne kadar başımıza taş yağdığını görmedim. Ama biz de şunu söylüyoruz; işçi sınıfı zayıflarsa, komünistler, devrimciler zayıflarsa, insanlığın başına füze yağar. Bakın Ortadoğu halklarının başına yıllardır füze yağıyor! Ve o füzeler müslüman-komünist ayrımı yapmıyor, ateist ya da dindar herkesin başına yağıyor!

Bugün de aynı durumdayız, değerli arkadaşlar. Bu düzen tam bir çürümüşlük içinde ve onun egemenleri şiddete mahkum. Biz onları şiddete başvurmamaya ikna edemeyiz. Biz onları demokratik olmaya ikna edemeyiz. Çünkü onların içinde bulunduğu nesnel koşullar da şiddeti onlara dayatıyor, bu bir tercih değil fakat zorunluluk.

Türkiye’de ekonomide yeni ve büyük bir şok dalgasının geleceğini kendileri söylüyorlar. Şimdiden kara kara düşünüyorlar, bu şok dalgasıyla nasıl başa çıkacakları üzerine. İMF’nin yeni koşullarını nasıl yerine getirebileceklerinin, emekçileri buna nasıl mecbur bırakabileceklerinin hesabını yapıyorlar. Dizginsiz şiddet süreklileştirme sonucuna da buradan varıyorlar. İMF ile Kopenhag Kriterleri’nin baskısı altında, şiddetten başka çıkış yolu göremiyorlar. Bu reçeteleri ve kriterleri onlara dayatanlar diyorlar ki, bizim acil reçetemizi halkınıza dayatmanız için önce toplumsal muhalefeti bastırmanız lazım, bunun için de ne gerekiyorsa onu yapmanız lazım. Dolayısıyla hem emperyalistlerin istek ve dayatmaları, hem içinde buldukları ekonomik koşullar, hem de geleceğe ilişkin sosyal-siyasal korku ve kaygıları, onları toplumsal muhalefeti bastırmaya götürüyor ve bu çerçevede, artan oranda ve çapta şiddet uygulamalarını zorunlu kılıyor. Kürt sorununda bir türlü bileğini bükemedikleri Kürt halkına karşı şiddet ne kadar tırmandırmak istediklerini görüyorsunuz. Başlı başına Kürt sorunu, Kürt halkının özgürlük ve eşitlik istemi bile bu kokuşmuş düzen için şiddet zorunlu, kaçınılmaz ve sürekli kılıyor. Bütün korkunçluğuyla, bütün acımasızlığıyla...

Ve nihayet bugün Ortadoğu’da BOP çerçevesinde Türkiye’ye biçilen tetikçilik rolünün kendisi de,

öncelikle içeride bir büyük bastırma hareketini, bir büyük şiddet saldırısını zorunlu kılıyor. Çünkü, şunu biliyoruz; ABD’nin Ortadoğu saldırısında tetikçilik yapmaya karşı bilinçli ya da bilinçsiz, şu ya da bu nedenle Türkiye’de önemli bir toplumsal tepki var. Bu tetikçilik rolünün yerine getirilebilmesi için, önce cepheyi içeride açmak lazım ki, emperyalizme sınırlar dışında engelsizce tetikçilik yapılabilir.

Toplumda ve düzen payına şiddeti besleyen pek çok neden saptayabiliriz. Egemenlerin kendi aralarında çelişkileri de bile buna katabiliriz, nitekim bunun şimdiden Yargıtay cinayeti türü kanlı operasyonlara vardığını görebiliyoruz. Buna başka unsurlar da ekleyebiliriz. Ama bence saymış olduğum üç neden yeterli ve çok önemli.

Düzen kampında iç dalaşma

Bu bunalım elbette egemenler arasındaki iç çelişkileri de körüklüyor, bu kaçınılmaz bir durum. Bunalım oldu mu, o bunalımı yaşayanlar arasında da (egemen ya da ezilenler olsun) önemli iç çelişkiler olur. Bugünkü bunalımda da bu yaşanıyor. Bunun bir dizi nedeni var.

Birincisi, Türkiye’de İkinci Dünya Savaşı sonrasında kurulmuş bulunan ve memleketi topallaya topallaya bugüne kadar getirmiş olan statüko artık çatlamış durumda. Bu statükonun temelinde emperyalizmin bu düzene verdiği destek vardı. Bu düzen İkinci Dünya Savaşı’ndan bu yana 50 senedir emperyalizmden aldığı destekle ayakta duruyor. Bu çok açık bir gerçek, tartışmaya bile gerek yok.

İkincisi, bu düzenin ana gücü devlet ve onun yoğunlaşmış halini ifade eden silahlı bürokrasi, iktidar gücünü, burjuvazinin emperyalizmle olan ilişkilerini düzenlemekten almaktaydı. Bugün bu noktada da çok önemli çelişkiler yaşanıyor. Esas olarak Kürt sorunundan kaynaklanan, Güney ve Kuzey Kürdistan’a ilişkin proje farklılıklarından kaynaklanan çelişkiler bunlar. Emperyalizmden alınan destek ve devletin silahlı bürokrasisinin burjuvazinin emperyalizmle olan ilişkilerini düzenleme yeteneği, bu çelişkilerin etkisi altında çok önemli ölçüde yara almış durumda. Düzenin bu modeli çatlıyor. Bu nedenle büyük bir iktidar mücadelesi yaşanıyor. Bu iktidar mücadelesinde mevzi savaşları, taktik muharebeler de yaşanıyor. İşte Çankaya’yı ele geçirmek, seçimlerde şu oyu almak, koalisyon yapmak vb. gibi... Ama bunlar işin stratejik yönünü oluşturmuyor, bunlar yalnızca taktik muharebeler. Asıl sorun daha farklı ve daha temelli.

Bu büyük iç dalaşmanın esas olarak iki büyük kanadı var. Birisi bugünkü hükümet, sivil iktidar ve onun temsil ettiği sermaye grupları, katmanlar ve çıkar odakları. Bir de onun karşısında ordu, devlet, ulusalcılar, onların dayandığı burjuva toplumsal güçler var. Bu iki güç de halk oyundan, seçimden umudunu kesmiş durumda. Çankaya, seçim vb. üzerinden muharebeler yaşansa da, biliyorlar ki, seçimlerden elde edilecek olan iktidar alanı sınırlı. Bugün AKP ve

onun dayandığı toplumsal güçlerin, seçimi tek başına da kazansalar, mecliste anayasayı değiştirecek çoğunluğa da sahip olsalar, iktidar alanları belli. YÖK'e dokunamıyorlar. Çankaya'ya eşlerini bile götürüyorlar... Kısacası, seçimi kazanmak yetmiyor, çünkü bütüncül bir iktidar kuramıyorlar.

Demek ki, seçimi kazanmanın onlara daha fazla getirebileceği bir iktidar alanı yok. Karşı tarafın ise seçim kazanma diye bir sorunu, böyle bir umudu yok. Bu nedenle onlar açısından seçim hiçbir anlam ifade etmiyor. Çünkü Türkiye'de bütüncül iktidar almanın yolu, Amerikan emperyalistlerinden icazet almaktan geçiyor. İşte bu en temel nokta, Türkiye'de burjuva siyasal yaşamın en temel gerçeği. Onun için aralarındaki asıl rekabet Amerika'dan kimin iktidar icazeti alacağına ilişkindir. Amerikan oyu için çarpışıyorlar, halk oyu için değil. Bunun için ödün vermeleri gerekiyor. Amerika'nın istediği belli; Ortadoğu'da tetikçilik istiyor ve iktidar icazetini bunu daha iyi, daha tam, daha uşakça yapana verecek o. İktidara oynayan Amerika'ya bu tetikçilik hizmetini vermek zorunda ve taraflar zaten bu çerçevede yarışıyorlar. Ancak karşılığında bir şey istiyorlar. Diyorlar ki, Ortadoğu'daki ganimet sofrasından biz de Kürtler'in kellesini istiyoruz. Yani onlar da mücadelelerini Kürtler üzerinden yapıyorlar. Bu hesap başarıya ulaşır-ulaşmaz, bu konuda şimdiden bir şey söylenemez; ama esas olarak Türkiye'deki iktidar mücadelesi ve egemenlerin iktidar ödünleri karşılığında, Amerika'ya tetikçilik karşılığında elde etmek istedikleri ana ödül belli. Bu kadarını biliyoruz. İşte Türkiye'nin genel olarak manzarası bu arkadaşlar.

Ortadoğu üzerine hesaplar tutmadı

Ortadoğu'ya ilişkin de birkaç noktaya da değinmek istiyorum.

ABD'ye ilişkin olarak program kapsamında ve konuşmalarda zaten çok şey söylenmiş bulunduğu için kısa geçeceğim. Amerika Ortadoğu'yu çürüttüğüne, dolayısıyla dalından sallayınca meyvenin ağzına düşeceğine o kadar emindi ki, sadece kendi gücü ve şiddetiyle, bütün Ortadoğu'yu ele geçirip yeniden dizayn edebileceğine inandı. Ki bu inanç zaten onların şiddete ve teknolojiye tapınan geleneklerinde var. Ama sonuçta Irak direnişisiyle, sadece kendi şiddet ve güçlerine dayanarak bunu yapamayacaklarını çok geçmeden gördüler.

Bunun üzerine yeni bir çıkış yolu olarak, BOP'u ısıtıp devreye soktular. BOP, şiddetin yanısıra iki şeyi daha öngörüyordu.

Birincisi, kautskiyan bir emperyalist işbirliğini. Dediler ki, tamam Avrupa da gelsin, BM de gelsin, NATO da gelsin, bize yardım etsinler, biz yalnız yapamıyoruz, güçlerimizi birleştirerek yapalım, Ortaodoğu'da çıkarlarımızı uyumlulaştırılalım ve dolayısıyla müdahalemizi ortaklaştıralım. İşin bir tarafı, kautskiyan türden işbirliği yanı buydu.

İkinci tarafı, sadece şiddet yetmiyor, değerler hegemonyasını ve kültürü de kullanalım, yani bir tür gramşiyen bir değerler hegemonyasını da tesis etmeye çalışalım; şiddet saldırısının yanına ideolojik saldırıyı da ekleyelim dediler...

Ama sonuçta BOP da bu topraklarda tutmadı. Bu kadim topraklarda, bu büyük uygarlıklar toprağında bu sinsi emperyalist hesap da tutmadı. Halkların direnişisi bunu da kısa zamanda boşa çıkardı.

Şimdi yeniden başa, tek başına çıplak kaba kuvvete, dizginsiz emperyalist şiddete döndüler. Ama bir değişiklik; madem tek başına kendi askeri gücümüz yetmiyor, tetikçileri de kullanalım dediler. Siyonist devletin tetikçiliğiyle başladılar, sırada Türk militarizminin tetikçiliği bekliyor. Ortadoğu'da işlerin bugünkü gidişinin özü özeti bu.

Ortadoğu halklarının direnme ve direnişçi çizgiye destek verme geleneği

Ama sergilenen tüm şiddete rağmen Ortadoğu halkları direniyor. Bir nokta çok önemli arkadaşlar, bunun altını özellikle çizmek istiyorum. Ortadoğu halklarının direnişinin halihazırdaki ideolojik kalıp ya da kılıflarına bakmayın, bu sizi yanılgıya düşürebilir.

Ortadoğu emperyalizme karşı 50-60-70 yıldır, ta Birinci Dünya Savaşı'nda başlayarak direniyor. Ve direniş her seferinde kimin direndiğine bağlı olarak belli ideolojik kılıflara bürünüyor. Direniş ilk başta bizim CHP çizgisinde değerlendirebileceğimiz toplumsal-siyasal güçlerin örgütlerin önderliğinde yapıldı. Haklar bu çizgide bir yere gidilemeyeceğini kısa zamanda anladılar. Ulusal kurtuluş mücadeleleri yürüten Arap halkları sonuçta baktılar ki, büyük burjuvaziye ve toprak ağalarına dayanan güçler emperyalistlerle uzlaşmayı seçiyorlar, onlardan desteklerini çektiler. Baktılar kim direniyor? Komünistler direniyor. Nitekim 1950'li yıllarda komünist partilerine muazzam bir kitlesel destek verdiler. Aynı dönemde baktılar Nasırcı ya da Baasçı "Ulusal Sol" direniyor, tutup ona büyük destek verdiler. Baktılar ki bu burjuva milliyetçilerinin ufku dar ve onlar da çürüyorlar, emperyalizmle uzlaşıyorlar, onlardan da desteklerini çektiler. Yine içtenlikle destek verdikleri dönemin komünist partilerinin de ulusal solun peşinden gittiğini, onun yedeği haline geldiğini, bağımsızlığını ve tutarlılığını koruyamadığını gördüler, desteklerini onlardan da çektiler. Çok sonra, daha çok da 80'li yıllardan sonra ve esas olarak da yakın zamanda, baktılar kim direniyor? İslamcılar direniyor, desteklerini bu kez islamcılara verdiler ve halen de onlara veriyorlar. Zira halihazırda direnişin başını büyük ölçüde onlar çekiyor.

Bunun en güzel örneği Filistin. Filistinliler Arap dünyasında ulusal solun son temsilcisi Arafat'ı desteklediler. Arafat siyonizmle ve emperyalizmle uzlaşma yoluna gidince, baktılar kim uzlaşmıyor, Hizbullah ve Hamas uzlaşmıyor, islamcılar uzlaşmıyor, bu nedenle şimdi onları destekliyorlar, iyi de yapıyorlar! Zira böylece bir kez daha direnişten yana tutum almış oluyorlar. Şu ya da bu ideolojiye ya da partiye oy vermiyorlar, direnişe oy veriyorlar, bu en temel nokta.

Ortadoğu'da kırılmayan bir büyük direniş iradesi var. O iradeyi saygı duymak gerekir. Şu veya bu akım geçici, fakat Ortadoğu halklarının direniş iradesi kalıcı ve sürekli, önemli olan bu. Tutarsızlıkları ve başarısızlıkları açığa çıktıkça, ki bu kaçınılmazdır, direnen Ortadoğu halkları bugünün İslamcılarından da desteklerini çekeceklerdir, bundan da kuşku duyulmamalıdır.

Direniş her alanda örgütlemek!

Direniş konusunda altını çizmek istediğim temel önemde bir nokta var. Toplumsal güçleri, emekçileri, işçi sınıfını bizi desteklemeye yöneltmek için teorik ikna yetmiyor. Haklı olmak, bilimsel bir ideolojiye sahip olmak yetmiyor. Bir ideolojik müdahale ve ikna süreci elbette gerekli, fakat tek başına yeterli değil. Hatta dar pratik de yetmiyor. Bugün Araplar intihar saldırılarını, ölüme giden gerillaları destekliyorlar, ama desteğin asıl kaynağı o değil. Kısacası, teorik ikna yetmediği gibi, dar pratik, direniş pratiği de yetmiyor. Direnişin çok boyutlu olarak örgütlenmesi gerekiyor, aslolan bu.

FKÖ Araplar'ın ve Filistin halkının muazzam desteğini aldığı zaman direniş örgütlenmişti, desteğini buna borçluydu. Okulları vardı, sosyal kurumları vardı, fabrikaları ve işyerleri vardı. 1970 yıllarının ortalarında çoğunu bizzat gezdim gördüm bunların. "Topraksız bir devlet" adı altında, gözlemlediklerimizi

bir dizi haline de getirmiştik. FKÖ'nün hükmedebildiği özgür bir toprağı yoktu henüz ama bir devlet gibi örgütlenmişti, yani direniş örgütlenmişti. Bugün Hizbullah'a bakın, Lübnan'da onun da fabrikaları var, işlikleri var, okulları var, tarlaları var, işyerleri var, hatta bankası bile var. O da direniş ifade uygunsu salt dar siyasal açıdan değil fakat geniş anlamda, yani toplumsal açıdan örgütlenmiş. Aynı şeyi Gazze'de Hamas'ın başardığını ve bu sayede büyük destek aldığını biliyoruz.

Buradan komünistlerin ders çıkarması gerekiyor. Ne sadece teori, ne de dar pratikle yetinmemeye, direnişin öncüsü olabilmek için direniş ve başkaldırı hayatın her alanında ve boyutunda örgütleyebilme becerisini gösterebilme dersidir bu.

Bizim buradan almamız gereken temel ders budur ve ben buna çok büyük bir önem veriyorum.

İşçi sınıfının ve komünistlerin devrimci önderliği tam ve kalıcı başarı için zorunlu koşuldur

Komünistlerin ve işçi sınıfının üzerinde duruyor olmam elbette ideolojik bağnazlıktan kaynaklanmıyor. Partizanlıktan da kaynaklanmıyor. Bunun objektif nedenleri var arkadaşlar. Anti-emperyalizmin başarılı ve kalıcı olabilmesi için, mutlaka anti-kapitalist olması, bu temele oturması lazım. Anti-kapitalist olabilmesi için de, mutlaka işçi sınıfına dayanması ve komünistlerin önderliğinde olması lazım. Meselenin özü ve esası basitçe budur. Bu bakış, marksist devrimci olmanın temel önemde bir kriteridir ve olaylar bunun hayati önemini bize her zamankinden daha açık bir biçimde gösteriyor.

Ortadoğu'nun, Afrika'nın tarihi, mazlum halkların tarihi bize bunu gösteriyor. Anti-emperyalizm islamcılara ya da milliyetçilere bırakılamayacak kadar önemlidir. Onlar anti-emperyalist olamazlar mı? Olabilirler. Nitekim bugün emperyalizme karşı mücadele de ediyorlar. Ama bu mücadelenin sonu yok. Bu mücadele halkları emperyalizmin köleliğinden, genel olarak baskıdan ve sömürüden kurtaracak, özgürlüğe ve sosyal kurtuluşa götürebilecek bir mücadele değil.

Bunun birkaç nedeni var.

En başta, özellikle bugün bölgesel bir anti-emperyalist mücadele sözkonusu olduğuna göre, halkların birliğinin ve kardeşliğinin sağlanması lazım. Oysa islamcılarının ve milliyetçilerin bunu sağlama imkanları olmadığı gibi, tam tersine, bölücü oldukları için mücadeleyi zaafa da uğratmaktadırlar. Sadece toplumsal hareketler olarak mücadele ettikleri süreçlerde değil, iktidarda oldukları zaman da zaafa yol açıyorlar. Demokrasiye ve özgürlüğü düşman oldukları için halk güçlerini bölüyorlar, emeği bölüyorlar, böylece anti-emperyalist mücadelenin temelini oyuyorlar. Sonuçta hareketleri ve ülkeleri emperyalizme kolay yem haline getiriyorlar. Bunu Nasırcı ve Baasçı rejimler şahsında bütün açıklığı ile gördük, Mısır şahsında olduğu kadar Irak şahsında da. Birinci neden bu. Yani milliyetçilik ve islamcı milliyetçilik doğası gereği halkların birliğini ve kardeşliğini sabote ediyor, böylece direnişini bölüyor ve zayıflatıyor. Emperyalizm karşısında toplumları kolay yutulur lokma haline getiriyor.

Ayrıca unutmamak lazım; işçi sınıfının devrimci önderliğine dayanmayan yapılar kurulu düzeni aşamıyorlar, sistemin dışına çıkamıyorlar, sonuçta emperyalizmle uzlaşmayı seçiyorlar. Bu tür toplumlarda emperyalizmle uzlaşmak teslimiyet demektir. Dolayısıyla bu tür hareketlerin sınıfsal dinamiklerinin bağrında, emperyalizmle uzlaşma ve dolayısıyla ona teslimiyet yatıyor. Bu nedenle uzun vadede kalıcı ve başarılı bir anti-emperyalist mücadele veremezler.

Son olarak şunu söyleyebilirim. Başardıklarını, emperyalizmi siyasal açıdan yendiklerini varsayalım, yine esasa ilişkin bir şey değişmeyecektir. Çünkü onların kuracağı yapı, sonuçta sınıflar ve egemenlik ilişkileri bakımından emperyalizme bağımlılığı yeniden üreten bütün dinamikleri taşıyor olacaktır. Ve sonuçta bu başarının sonu, emperyalizmle uzlaşmanın ve giderek ona yeniden bağlanmanın ta kendisi olacaktır.

Onun içindir ki, işçi sınıfının devrimci öncülüğü ve komünist partisinin önderliğinde olmadığı sürece, siyasal açıdan geçici olarak başarıya ulaşsa dahi kalıcı bir anti-emperyalizmden söz etmek mümkün değil. Onun içindir ki dünya, dünyanın mazlum halkları, işçi sınıfına ve komünistlere bu anlamda muhtaçtır. Halkların gerçek ve kalıcı manada siyasal ve sosyal kurtuluşu için işçi sınıfına ve komünistlere dayanan bir devrimci önderlik bir zorunluluktur

Devrimci teorik yenilenme ve başarının üç temel koşulu

Değerli arkadaşlar,

Şöyle bir eleştiri geliyor genellikle. Deniliyor ki, üç aşağı beş yukarı hepimiz aynı teşhiste bulunuyor, aynı tespitleri yapıyor, aynı talepler etrafında bütünleşiyoruz. Sen işin bu tarafını boş ver de, ne yapacağız onu söyle.

Arkadaşlar, ne yapacağımızın sihirli reçetesini ben bilmiyorum, ama bunun yöntemini biliyorum. Yöntem şu: Ne yapacağımızı birlikte mücadele içinde tespit edeceğiz. Devrimci pratikten devrimci teorik yenilenme çıkaracağız. Başka çaresi yok. İşbirliği yapacağız. Hayatta mücadele ederek, iş yaparak, o işten neler yapabileceğimizin tespitini çıkaracağız. Yoksa öyle oturup masa başında tespit yapmayla olmaz, bununla bir yere gidemeyiz. Devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz, bu açık, bunu hepimiz biliyoruz. Ama devrimci pratik olmadan da devrimci teorik yenilenme olmaz, bunu da bilmek zorundayız, buna da aynı önemi vermek zorundayız. Günümüzün temel gerçeği budur. Buradan ilerleyerek gidecek bir yol, bir çıkış bulabiliriz.

Bakınız, bu topraklarda her türlü teorik ve pratik yöntem üzerinde örgütlenmeler var oldu. Ta 1970'li yıllarda Hindistan'ın Çaru Mazumdarları'na kadar, her türlü örgütlenme vardı. Kırdan şehire, şehirden kıra, hepsi Türkiye coğrafyasında, Kürdistan da dahil, denendi. Bu kaçınılmaz bir şeydi. Bu kadar parçalanmışlık içinde, uyan uymayan bütün teorik yaklaşımların buraya ithal edilmesi kaçınılmazdı. Çünkü işçi sınıfının damgası yoktu. Çünkü farklı sosyal formasyonların varlığından beslenen sınıf dışı unsurlar etkindi. Öyle olunca da sonuç bu oldu.

Doğru yolun üç tane koşulu var.

İşçi sınıfına giden, uzun, zahmetli, sabır ve özveri gerektiren yolu seçmek, burada birinci koşuldur. Bu vesileyle, 12 Kasım'da yapılan ve benim programım nedeniyle katılmadığım İstanbul İşçi Kurultayı'nı hazırlayanlara ve gerçekleştirenlere buradan selamlarımı gönderiyorum.

İkincisi, burjuvazinin bize dar ettiği açık alanları doldurmaya yönelik özgüvene, esnekliğe, perspektife ve beceriye sahip olmak doğru ve zorunlu bir yoldur. Günümüzde leninist ideolojik müdahalenin temel aracı, bize dar edilen, bize yasak edilen bütün açık alanları doldurmaya yönelik bir stratejik yönelişi uygulamaktır. İkinci temel önemde koşul bence bu.

Üçüncüsü, her yerde her zaman söylediğimizi başarmalıyız: İşbirliği, güç birliği, dayanışma, ortak iş, ortak iş, ortak iş! Başka çaremiz yok; buna mecburuz ve bunu başarmak durumundayız.

Hepinize teşekkürler...

18 Kasım 2006

BDSP'nin "Direnen Halklar Kazanacak" Gecesine mesajı...

"Devrimci sınıf partisi artık Türkiye topraklarında bir güçtür..."

Emperyalizm yenilecek, direnen halklar kazanacak gecesini en içten devrimci duygularımızla selamlıyoruz!

Yoldaşlar, dostlar!

Dünyada ve bölgemizde zorlu bir dönemden geçiyoruz. Emperyalist-kapitalist sistem ezilen halklara karşı tarihte görülmemiş bir barbarlık sergiliyor. Dünyayı ve bölgemizi kan gölüne çeviriyor. Halkları katlediyor. Tüm zenginliklere el koyuyor, yağmalıyor. Doğayı ve çevreyi tahrip ediyor. Her türlü değeri yok ederek insanlığı yıkıma sürüklüyor. Milyonlarca işçi ve emekçinin geleceğini karartıyor.

Emperyalist barbarlık ve saldırganlık bölgemizde de halklara büyük acılar yaşıyor. Yani başımızda Irak'ta, Lübnan'da, Filistin'de halkları katlediyor. Ancak emperyalist-siyonist barbarlığa karşı halklar direniyor. Irak'ta, Filistin'de ve Lübnan'da halkların direnme gücü emperyalist-siyonist barbarları batağa saplıyor. Tüm yıkıcı ve kıyııcı silahları kullanmalarına rağmen halkların direnme iradesini ve kararlılığını yokedemiyorlar. Direnen halkların gücü "yenilmez" denilen emperyalist, siyonistleri dize getiriyor.

Savaş ve saldırganlık emperyalist-kapitalist sistemin bir yüzü ise sömürü ve sefalet de diğer yüzüdür. Emperyalist-kapitalist barbarlar sadece halklara karşı değil aynı zamanda kendi ülkelerindeki işçi ve emekçilere karşı da baskıcı, militarist ve zorbadır. Milyonlarca işçi ve emekçinin sosyal hak ve güvenceleri her geçen gün tırpanlanmakta, çalışma koşulları kötüleşmekte, çalışma süreleri uzatılmakta ve kölece çalışma dayatılmaktadır. Servet-sefalet kutuplaşması giderek derinleşmektedir. "Terörle mücadele" adı altında demokratik hak ve özgürlükler kısıtlanmakta, işçi ve emekçilerin hak alma mücadelesine karşı sermaye devletleri azgınca saldırmaktadır.

İşbirlikçi sermaye devleti de dünyadaki bu genel eğilime uygun davranmaktadır. Dışarda militarizm, saldırganlık ve savaş, içerde sistemli baskı ve terör sermaye devletinin politikalarının özünü oluşturmaktadır. Türkiye kapitalizmi son elli yıldır yapısal ve dönemsel ekonomik krizlerle debelenmektedir. İMF-Dünya Bankası merkezli sosyal yıkım saldırılarıyla işçi ve emekçileri açlığa, sefalete, işsizliğe ve yoksulluğa mahkum etmektedir. Türkiye kapitalizmi bir dizi temel toplumsal-siyasal sorunla yüzyüzedir. Ancak o bu sorunları çözme gücü ve yeteneğinden yoksundur. Yıllardır süreklileşmiş sistemli baskı ve teröre dayalı politikalarla yaşadığı krizi aşmaya çalışmaktadır. Krizin faturasını her defasında işçi ve emekçilere ödetmek istemektedir. Bunun engelsizce başarılabilmesi için de işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin sindirilmesi, dizginlenmesi ve hareketsiz kılınması gerekiyor. Ancak halihazırda kapitalist sistem tarafından geleceği çalınan işçi ve emekçi kitleler için sosyalizmden başka bir seçenek yoktur. Sermaye iktidarına son vererek tüm insanlığa sömürsüz, sınıfsız ve özgür bir dünyanın kapılarını açmak için sosyalizm bir

zorunluluktur. Bu çerçevede bugün insanlığın önünde, "ya kapitalist barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!" şiarı durmaktadır. Gelecek bu şiar ekseninde şekillenecektir. Geleceği bir avuç asalağın yalanları, sahte vaadleri ve zorba iktidarları değil işçi ve emekçilerin mücadeleleri belirleyecektir. Umut devrimde, gelecek sosyalizmedir. Geleceğe umutla bakmak için devrim ve sosyalizm bayrağını yükseltmek güncel bir görevdir.

Yeni ve zorlu bir döneme girerken günün görevlerine ve geleceğin zorlu mücadelelerine daha güçlü bir şekilde hazırlanıyoruz.

Devrimci siyasal yaşama ilk adım attığımız günden bugüne sayısız zorluğa, saldırıya karşı yolumuzu yürümesini bildik. Bugün artık bir dönemi geride bıraktığımızı rahatlıkla söyleyebiliriz. Şu an güç ve moral olarak en iyi dönemimizi yaşamaktayız. Bunu büyük bir güven ve rahatlıkla söyleyebilecek durumdayız. Güçlü bir morale ve etkin bir çalışma temposuna sahibiz. Önceliklerimiz, belirlenmiş hedeflerimiz ve bu hedefleri kazanmaya yoğunlaşmış bir çalışma dinamizmimiz var. Siyasal mücadele sahnesine çıktığımız ilk günün kararlılığıyla yolumuzu yürüyoruz. Çalışmamızın, emeğimizin ve katettiğimiz mesafenin sonuçları giderek daha somut görülmektedir.

Devrimci sınıf partisi ideolojik çizgisine, programatik hedeflerine ve stratejik önceliklerine uygun sınıfsal bir zemine kavuşmuştur. Artık sınıf karakterine uygun politik bir çalışmanın içerisindeyiz. Gün gün bu çalışma büyümektedir. Sanayi bölgelerinde, işçi havzalarında, fabrikalarda, işyerlerinde partinin sesi ve soluğu daha çok hissedilmektedir. İşçiler partiyi giderek tanımaktadır. Partinin sınıfa karşı sınıf şiarı üzerinden son dönemde yürüttüğü yoğun ve yaygın faaliyet sınıfın belli bölükleri üzerinde etkili olmaktadır. İstanbul İşçi Kurultayı bunun en somut göstergesi olmuştur. Kuşkusuz attığımız adımlar henüz istediğimiz düzeyde değildir. Ancak giderek sıklaşan adımlarımız sınıf zeminine daha sağlam basabilmenin güç ve imkanlarını daha fazla çoğaltmaktadır.

Türkiye'de sınıf ve kitle hareketinin durgun olduğu bugünkü koşullarda, deyim uygunsu yaprağın kımıldamadığı bir dönemde, tüm zorluklara göğüs gererek belirlediğimiz çizgide yürüme kararlılığımızı sürdürüyoruz. Bu çabanın hiçbir biçimde boşa gitmeyeceği bilinmelidir. Bundan hiçbir kuşku duymuyoruz. Devrimci sınıf partisi artık Türkiye topraklarında bir güçtür. Kendi iddia ve misyonunun gereklerini giderek daha da somutlamaktadır. İdeolojik bakışına, programatik hedeflerine, stratejik önceliklerine dayalı devrimci siyasal çalışma içindedir. Gerisi bir zaman sorundur. Aynı anlama gelmek üzere soluk ve sabır işidir.

Bunun başarılacağına olan inancımız ve en içten devrimci duygularımızla sizleri selamlar, etkinliğinizin başarılı geçmesini dileriz.

BDSP

18 Kasım 2006

Komünistler'den "Direnen Halklar Kazanacak" gecesine mesajlar..**İşçi sınıfının devrimci bayrağı altında devrime ve sosyalizme yürüyoruz!..*****Tarihin sonunu ilan edenlere inat, tarihin çark dönmeye devam ediyor!..***

Selam olsun karanlığın ortasında kızıl bir meşale gibi yarına ışık olanlara! Merhaba dostlar, merhaba yoldaşlar!

Partimiz 8. yılında ezilenlerin umudu kızıl bayrağımızı dalgalandırmaya devam ederken, "Direnen halklar kazanacak!" şiarıyla düzenlemiş olduğunuz etkinliğinizi umutla, dirençle ve devrime olan sarsılmaz inancımızla selamlıyoruz.

Dostlar!

İnsanlık emperyalist haydutluğa ve kapitalist barbarlığa mahkum değildir. Ezilen haklar ve emekçiler, işçi sınıfı önderliğinde birleşerek bu barbarlıktan, kölelikten, yıkımlardan ve acılardan kurtulmayı başaracaktır.

Dünyada gericilik rüzgarlarının estiği, devrim ve sosyalizm umutlarının tükenmiş görüldüğü dönem artık geride kaldı. Dünya ölçüsünde yeni mücadeleler dönemine girdik bile. Dünyanın dört bir yanında işçiler, emekçiler ve ezilen halklar yeniden ve birbirlerini izleyerek ayağa kalkıyorlar. Artık her yerde mücadele, her yerde direniş, birçok yerde geniş çaplı kitlesel eylemler var. Tarihin sonunu ilan edenlere inat, tarihin çarkı dönmeye devam ediyor.

Bugün dünyamızda yaşanan açlığın, sefaletin, işsizliğin, zorbalığın kaynağı olan emperyalist kapitalist düzen, şimdi tüm insanlığı savaş ateşinin içine sürmeye hazırlanıyor. Fakat insanlığı savaş ateşinin içine sürenler, yükselecek olan devrimci sınıf kavgasının ateşi içerisinde yok olmaktan kurtulamayacaklardır.

Ülkemizde de proletarya, devrimci sınıf mücadelesinde çelikleşerek kendini var eden partimizin önderliğinde birleşerek, burjuvaziyi tarihe gömmeyi başaracaktır. İstanbul, proletaryanın nasırlı yumruklarıyla haramilerin saltanatının yıkılışına tanık olacaktır.

Esenyurt Parti Bölge Komitesi

Yeni Ekimlerin Partisi 8. mücadele yılında güçlenerek yoluna devam ediyor..

Selam olsun; emperyalizmin ve siyonizmin azgın saldırılarına karşı direniş bayrağını yükselten yiğit Ortadoğu halklarına!

Selam olsun; kapitalist sömürüyü karşı sosyalizmin kızıl bayrağını dalgalandıran yiğit proletaryaya!

Selam olsun; zindanlarda devrimin ve sosyalizmin yenilmezliğini haykıran yiğit devrimcilere,

Selam olsun; Habiplere, Ümitlere, Hatice'lere ve tüm yoldaşlarına,

Selam olsun; 8. Mücadele yılında Yeni Ekimlerin Partisi'ne, TKİP'ye!

Dostlar, yoldaşlar;

Emperyalist-kapitalist sistemin saldırılarını iyice yoğunlaştırdığı bir süreçten geçiyoruz. '89 çöküşünden bu yana kapitalizm "sosyalizm öldü!" naraları eşliğinde saldırılarını sürdürüyor. Yeni egemenlik arayışıyla

halklar kırımdan geçiriliyor. İşçi sınıfının tarihsel kazanımları birer birer gaspediliyor. Terörle mücadele adı altında tüm dünya bir küresel hapishaneye dönüştürülüyor. İşçi sınıfının belleği silinmek isteniyor, kendi ideolojisine yabancılaşması amaçlanıyor.

Türkiye'de de aynı saldırılar tüm yakıcılığı ile yaşanmaya devam ediyor. İdeolojik ve siyasal plandaki saldırıları, yasal kılıflarıyla birlikte baskı ve zor politikaları takip ediyor. İşbirlikçi uşak takımı içerde işçi ve emekçilere, ezilen Kürt halkına saldırırken, dışarıda ise emperyalizmin savaş arabasının taşeronluğunu yapıyor.

Tüm bu olumsuz koşullar mücadeleyi dizginlemek bir yana mücadeleleri filizlendiriyor. Fabrikalarda kölelik koşullarına mahkum edilen işçilerin öfkesi her geçen gün büyüyor. Ne gençliğin, ne de ezilen Kürt halkının militan ruhu teslim alınabiliyor.

Biriken öfkeyi örgütlemeyi, tıkanan mücadele kanallarını açarak işçi sınıfını kendi iktidar mücadelesine kazanmayı amaçlayan sınıf devrimcileri olarak bizler ise inatçı bir çaba ile çalışmalarımıza devam ediyoruz. Geçtiğimiz hafta bir yıllık bir emeğin ürünü olarak gerçekleştirilen kurultay çalışması ve sonuçları, sınıfa ve kendimize duyduğumuz güvenin hiçte boş olmadığını bir kez daha gösterdi. İstanbul'un dört bir yanından yüzlerce işçinin katıldığı kurultayda işçi sınıfının militan ve mücadelecisi ruhu yankı buldu. Kurultay çalışması burjuva iktidarın istediği başarıyı o kadar kolayından elde edemeyeceğinin, işçi sınıfının iktidar mücadelesinin tüm olumsuzluklara karşı yükselerek devam edeceğinin kanıtı oldu. İstanbul'dan bir kez daha işçi sınıfının kızıl bayrağı yükseltildi.

Ve bu kızıl bayrak sadece Türkiye'de değil, dünyanın dört bir yanında dalgalanmaya devam ediyor. Kapitalist barbarlık yeni bir krize doğru sürüklenirken, bir kez daha "Başka bir dünya mümkün!" sloganları yükseliyor. Latin Amerika'da, Ortadoğu'da, Asya'da ve Avrupa'da komünizm hayaleti kol geziyor.

89. yılında büyük Sosyalist Ekim Devrimi işçi sınıfı ve ezilen halklara yol göstermeye devam ediyor. "Sosyalizm öldü!" naraları kitleler nezdinde her geçen gün inandırıcılığını daha fazla yitirirken, Ekim Devrimi'nin açtığı yolda dünya işçi sınıfının mücadelesi ivmeleniyor. Sovyetler'in ruhu dünyanın dört bir yanında ezilenlerin mücadelesinde vücut buluyor. Lyon'dan, 1848 Devrimleri'nden, Paris Komünü'nden devralınan ve Kasım 1917'de göndere çekilen bayrak bir kez daha emperyalist-kapitalist

sistemin beynine saplanacağı günü bekliyor.

Bu bayrağın Türkiye'deki taşıyıcısı Yeni Ekimlerin Partisi 8. mücadele yılında güçlenerek yoluna devam ediyor.

Ülkemiz ve tüm dünya hızla yeni bir devrimler dönemine doğru ilerliyor. İşçi sınıfı kendi iktidarına hazırlanıyor.

Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin 89., Yeni Ekimler'in Partisi'nin 8. yılında tüm dünyada emperyalist-kapitalist sisteme direnen işçi sınıfı ve ezilen halkları, düzenlediğiniz "Direnen halklar kazanacak gecesi" vesilesiyle bir kez daha selamlıyor, işçi sınıfının devrimci konumuna ve tarihsel misyonuna duyduğumuz güveni bir kez daha yineliyoruz.

Emperyalizm ve siyonizm yenilecek, direnen halklar kazanacak!

İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!

Herşey yeni Ekimler için!

Ümraniye'den Komünistler

Partimiz hedefe sarsılmaz adımlarla ilerliyor..***Sevgili dostlar, sevgili yoldaşlar!***

Partimizin 8. kuruluş yıldönümünü coşkuyla kutladığımız şu günlerde, yalnızca işçi sınıfı ve emekçiler değil, fakat insanlığın ezici bir çoğunluğu artık yakıcı bir ikileme karşı karşıya bulunmaktadır. Bu ikileme, insanı ve yaşamı, yani emeği savunmak ile insan soyunun köleleştirilip sürüleştirmesine razı olmak arasında tercih yapmayı zorunlu kılmaktadır. Zira kapitalist/emperyalist düzenin efendileri, sınırsız sömürü ve yağma uğruna ezilen halkları kitlesel kıyıma tabi tutmakla kalmıyor, işçi sınıfının ağır bedellere malolan kazanımlarını gaspetmek için de azgınca saldırıyorlar. Dahası gözü dönmüş bu yağmacı sınıf, gezegenimizi hızla tahrip ederek, süreci geri dönülemez bir noktaya vardırarak üzere.

Ne emperyalist/siyonist güçlerin çıkırından çıkmış saldırganlığı, ne halkları köleleştirme projeleri, ne de sömürü ve yağmayı akıl almaz boyutlara ulaştırarak büyük tekeller ile taşeronlarının pervasızlığı... Hiçbiri, ama hiçbiri, salt kötü kişi veya yönetimlerden kaynaklı değildir. İcraatın başında bulunanlar elbette suçludur ve savaşan işçi sınıfı, insan soyunun bu yüz karalarından mutlaka hesap soracaktır. Ancak emekçilere musallat olan bütün bu çirkin musibetler, bizzat kapitalizmin dolaysız sonuçlarıdır. Başka bir ifadeyle, bir sınıf olarak burjuvazinin varlığı, bu musibetleri kaçınılmaz kılmaktadır.

Kapitalizmin dayattığı ikileme karşısında "büyük insanlığın" tercihinin insanı ve emeği savunmak yönünde olacağına kuşku yoktur. Hayatı her gün yeniden işçi sınıfı, ücretli kölelik düzeniyle, yani musibetlerin anası olan kapitalizmle hesaplaşabilecek, özel mülkiyetin egemenliğine ve bu sayede insanın insan tarafından sömürüsüne son verebilecek yegâne sınıftır. İnsan soyu için büyük bir dönüm noktası olacak bu tarihsel önemdeki hesaplaşmadan başarıyla çıkabilmek, ancak işçi sınıfının devrimci bir program etrafında ördüğü sağlam bir örgütlülük, sarsılmaz bir mücadele azmi ve kararlılığı ve derin bir enternasyonal bilinçle donanması ölçüsünde mümkün olacaktır.

Türkiye Komünist İşçi Partisi'nin yükselttiği kızıl bayrak, Türkiye proletaryasının altında birleşebileceği, hedefe doğru sarsılmaz adımlarla ilerleyebileceği ve burjuvaziyle nihai hesaplaşmadan alınmış akıyla çıkabileceği bir rehberdir.

Bugünlerde 8. yıldönümünü kutlayan partimiz TKİP'nin sınıflar mücadelesindeki pratiği, proletaryanın kızıl bayrağını her koşulda yükseklerde dalgalandırabilecek marksist-leninist bilinç, sarsılmaz irade, devrimci cüret ve kararlılığın göstergesidir.

Bu coşku ve heyecanla partimizin kuruluş yıldönümü gecesine katılan bütün yoldaşlarımızı ve dostlarımızı içten devrimci duygularla selamlıyoruz.

Kartal/Pendik Parti Bölge Komitesi

Umudu daha da büyütmek için partili mücadeleye!..

Dünyanın dört bir tarafına dalga dalga yayılan sefalet ve açlıktan kırılan insanlık, emperyalist savaşlarda kırımdan geçirilen emekçi halklar, küresel bir silah cephaneliğine dönüştürülen yeryüzü, bir felaketler zincirine doğru hızlı adımlarla ilerleyen dünyamız...

Emperyalist-kapitalist sistemin insanlığa, yer küreye sunduğu ve sunabileceğinin özü ve özetini fazlasıyla anlatıyor bu üç satırlık cümle.

Dostlar, yoldaşlar!

Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin 89., Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin biricik umudu TKİP'nin 8. kuruluş yıldönümünü kutlarken, bu vesileyle düzenlenmiş olan geceye katılan tüm yoldaşları ve dostlarımızı kavgamızın sıcaklığıyla kucaklıyor, selamlıyoruz. Kapitalist sistemin dünyamızı bir kan deryasına nasıl çevirdiği kuşkusuz fazlasıyla anlatılacaktır. Dünya ve Türkiye devrim tarihlerinin kilometre taşları olan bu yıldönümlerini anarken, bizler çubuğu daha çok özneye bükme istiyoruz.

Kapitalizmin yıkım saldırıları bu devrim toprağında da en yalın bir biçimde yaşanıyor. Türkiye'nin Amerikancı iktidarı, emperyalizmin maşası ve savaş üssü görevini yürütürken, içerde uyguladığı İMF-TÜSİAD yıkım programlarıyla emekçilere sefil bir hayatı dayatıyor. Ancak Türk burjuvazisinin izlediği tüm politikalar uzun vadede ona karşı güçlü bir toplumsal çıkışın koşullarını hazırlıyor. Bu, sorunlara ve görevlere soluklu ve uzun vadeli yaklaşmamız gerektiğini gösteriyor.

Bugün işçi sınıfı ve emekçi halklar sömürüldüğünün fazlasıyla farkındadırlar. Ancak bir gerçeği bilmek ile buna karşı yapılması gerekenler farklı şeylerdir. Nasıl ki birçok devrimci illegal ihtilalci mücadelenin içinde yer almak gerektiğini, daha çok bilinçlenip mücadeleyi daha ileri düzeyde sahiplenmesi gerektiğini bilmesine rağmen, adım atmaktan geri durabiliyorsa, işçi ve emekçilerin sergilediği bugünkü pratik de anlaşılmalıdır.

İşçi ve emekçiler güvenebilecekleri, sırtını dayayabilecekleri bir dayanak aramaktadırlar.

Programımız, işçi sınıfının ve emekçilerin altında birleşip uğruna mücadele edecekleri ve nihai zafere yürüyebilecekleri gerçek bir savaş bayrağıdır. Partimiz, barbar kapitalizme karşı işçi sınıfının elindeki en güçlü silahtır. Bu devrim toprağında tartışılmaz bir gerçektir. Ancak bu gerçeğin güçlü bir şekilde hayata geçmesinde kadronun, sınıf devrimcisinin tayin edici bir rolü vardır.

Yapmamız gereken; bir yandan olanaklı olduğunca güncel devrimci görevlere yanıt vermeye çalışmak, fakat öte yandan bunu geleceğin büyük çıkışlarına yön veren bir perspektifle, uzun soluklu bir şekilde ele almaktır. Önemli olan, geleceğin büyük mücadelelerine bugünden en iyi biçimde hazırlanmak, gündeme gelmesi kaçınılmaz devrimci patlamaları yeterli bir ideolojik, politik ve örgütsel hazırlıkla karşılayabilmektir.

Bu çağrımız aynı zamanda zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi olmayan yüz milyonlarca işçi ve

emekçiyedir. Bu çağrı sınıfın genç neferlerinedir.

Umudu daha da büyütmek için partili mücadeleye, parti saflarında özgürleşmeye!

8. kuruluş yıldönümünde şan olsun partimiz TKİP'ye!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Sefaköy Parti Bölge Komitesi

Partimiz proleter devrimde ısrarın adıdır!..

Dostlar, yoldaşlar!

Partimiz yeni bir mücadele yılına girerken düzenlemiş olduğunuz parti gecesini devrimci coşkuyla selamlıyoruz. Bu vesileyle, partimizin kuruluşunda büyük emekleri geçen şehit yoldaşlarımız Habip, Ümit ve Hatice ile tüm devrim şehitlerinin anısı önünde bir kez daha saygıyla eğiliyoruz.

Dostlar!

Eli kanlı sermaye temsilcileri hak gasplarının, barbarca işgallerin, katliamların yanı sıra son yıllarda olanca güçlerini ezilen ve sömürülenlerin kazanma umudunu kırmaya sarf ediyorlar. Boşuna değil, zira kazanma umudunun kırıldığı yerde, ezilen-sömürülenlerin mücadele azmi de kırılır. Bilindiği gibi, umut kırma operasyonlarının en klasik yöntemi, ezilen ve sömürülen emekçi yığınların öncülerine dönük sınır tanımaz baskı ve şiddettir. Dolayısıyla öncü devrimci güçlerin bu saldırıları göğüslemesi, devrimci bir sınıf ve kitle hareketi için can alıcı bir önem taşımaktadır.

Çünkü onlar, ezilen milyonlar için mücadeleyi kazanma umudunu temsil etmektedirler. Kuşkusuz ki, bu her şeyden önce ideolojik ve politik bir temsiliyettir. Sermayenin amansız saldırıları da nihayetinde asıl olarak bu alanı tahrip etmeyi amaçlamaktadır.

Daha kuruluş aşamasında sermaye devletinin saldırılarına maruz kalan partimiz, zorlu geçen bu 8 yılın ardından bugün dişle tırnakla kazıyarak elde ettiği kazanımlarla, politik ve ideolojik sağlamlığıyla, sınıf çalışması cephesinde kazandığı deneyimle işçi sınıfının biricik temsilcisi olduğunu fazlasıyla kanıtlamıştır. Bunu, son birkaç yılın temel siyasal gündemlerine ilişkin partinin müdahale gücü, kapasitesi ve cüreti yeterli açıklıkta ortaya koymaktadır.

Kuşkusuz ki daha henüz işin başındayız. Daha kat etmemiz gereken çok mesafe olduğunun farkındayız. Fakat en olumsuz koşullarda eğilmeden ve bükülmeden yolunu yürütenler için sorun, esas itibarıyla çözülmüştür. Buz kırılmış, yol açılmıştır. Partimiz, programı ve pratiğiyle, ideolojik ve politik sağlamlığıyla işçi sınıfının sömürüden kurtuluşunu temsil etmektedir. Partimiz, proleter devrimde ısrarın adıdır. Bundan sonrası için partimizin temel sorunu kendi çizgisinde derinleşmek, sınıfla etle tırnak gibi bütünleşmektir. İşte o zaman partimiz, emekçi yığınlar için kırılmaz bir umut haline gelmiş olacaktır.

Partiyi güçlendirmek umudu güçlendirmektir!

Devrimin zaferi için her alanda partiyi

güçlendirelim!

Yaşasın partimiz TKİP!

Büyükçekmece Bölgesi'nden Komünistler

(tkip.org sitesinden alınmıştır...)

İstanbul BDSP'den tecrit protestosu...

"Tecriti kaldırın, ölümleri durdurun!"

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, F tipi cezaevlerindeki ağır tecrit koşullarını protesto etmek ve ölüm orucu eylemindeki Behiç Aşçı, Gülcan Güröğlü ve Sevgi Saymaz'la dayanışma amacıyla, 25 Kasım günü Galatasaray Postanesi

önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. "Tecriti kaldırın, ölümleri durdurun!" pankartının açıldığı eylemde, ölüm orucu direnişçilerinin fotoğrafları taşındı.

BDSP adına yapılan açıklama şu sözlerle sona erdi:

"... Bugün cezaevlerinde tecrit uygulamasına karşı

çıkarak, 122 insanın yaşamını yitirdiği son 7 yıllık süreçte yeni ölümlerin olmamasını istemek, insani bir görevden öte devrimci bir sorumluluktur. Çünkü tecrit, işçi ve emekçilerin gelecek özlüklerinin, milyonlarca işçi ve emekçinin haklı ve onurlu davasının yok edilmesi amacıyla taşıyor.

"Devrimci onurun, iradenin temsilcisi devrimci tutsakların ve bu onurlu mücadelede ölüm orucu eylemini sürdüren Behiç Aşçı, Gülcan Güröğlü, Sevgi Saymaz'ın yanında olduğumuzu bildiriyoruz. Tüm işçi ve emekçileri tecrite karşı mücadeleyi büyütmeye çağırıyoruz!"

Eylemde "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Devrimci irade teslim alınmaz!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Tutsak anti-emperyalistlerle dayanışma eylemi

6 Eylül günü Ankara'da Lübnan'a asker gönderilmesini protesto etmek için düzenlenen gösteride gözaltına alınan ve düzmece gerekçelerle tutuklanarak Sincan F Tipi Cezaevi'ne konulan tutsak 18 anti-emperyalistlerle dayanışma amacıyla 25 Kasım günü Taksim tramvay durağında bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Devrimci Hareket, Emekçi Hareket Partisi, Halk Kültür Merkezleri, İLPS, Haklar ve Özgürlükler Cephesi, Kaldıraç, Odak ve Proleter Devrimci Duruş'un ortak düzenlediği eylemde "Lübnan'a asker gönderilmesine karşı çıktılar, tutuklandılar! Anti-emperyalistler yargılanamaz!" pankartı açıldı.

Yapılan açıklamada işbirlikçi sermaye

iktidarının dışarda emperyalist saldırganlığın askeri taşeronluğunu yaparken içerde de baskı ve terörünü artırdığı vurgulandı.

Basın açıklamasında sık sık "Filistin'de intifada, Irak'ta, Lübnan'da direniş kazanacak!", "Emperyalizm yenilecek, direnen halklar kazanacak!", "Lübnan'a asker göndermek halklara ihanettir!", "Anti-emperyalistler yargılanamaz!", "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganları atıldı.

Basın açıklamasının ardından topluca İstaklal Caddesi'nde tutsak anti-emperyalistlerle dayanışmaya çağırılan bildiri dağıtımı yapıldı. Eyleme yaklaşık 70 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Ekim Devrimi ve Parti etkinliklerinden...

Küçükçekmece: Ekim Devrimi'nin 89. ve Parti'nin 8. yılı...

Ekim Devrimi'nin 89., Yeni Ekimlerin Partisi'nin 8. mücadele yılı vesilesiyle bir etkinlik gerçekleştirdik.

45 işçi ve emekçinin katıldığı etkinlik açılış konuşmasıyla başladı. Yapılan konuşmada Ekim Devrimi'nin tarihsel önemi ve anlamı anlatıldı. Ekim Devrimi'nin dünya proletaryası için buzu kırdığı yolu açtığı vurgulandı. Aynı zamanda bu zeferin, ezilen halklarının ulusal kurtuluş mücadelelerinin yolunu aydınlattığı ifade edildi. Sosyalist inşa sürecinin kazanımları olan eğitim, sağlık, kültür-sanat, kadının kurtuluşu ve teknolojik ilerlemeler somut örnekler verilerek açıklandı.

Türkiye topraklarında devrim davasının temsilcisi Komünist İşçi Partisi'nin, Ekim Devrimi'nin tarihsel dersleri ışığında mücadele yolunda ilerlediği vurgulandı. İşçi ve emekçilerin partinin mücadele bayrağı altında birleşmesi çağrısı yapılarak konuşma bitirildi.

Ardından çeşitli konuşmalar yapıldı. Bu konuşmalarda devrimci parti militanlarının güncel sorumlulukları hatırlatıldı. Ekim Devrimi'nin kadının özgürleşmesi yolundaki büyük kazanımlarına dikkat çekildi. Son olarak dünyada ve Türkiye'de sosyalizmin güncelliğini vurgulayan bir konuşma yapıldı.

Konuşmaların ardından çekilen halaylar, söylenen marşlar ve türkülerle etkinlik bitirildi.

Küçükçekmece'den komünistler

GOP'ta Parti ve Ekim Devrimi selamlandı!

Ekim Devrimi'nin 89., Yeni Ekimlerin Partisi'nin 8. mücadele yılı, 29 Kasım günü GOP'da komünistler tarafından gerçekleştirilen bir gösteri ile selamlandı.

Mehmet Akif Caddesi trafiğe kapatılarak başlayan yürüyüş esnasında çevrede toplanan halka ve yol üzerindeki kahvehane önlerinde toplanan kitleye Parti'yi selamlayan ajitasyon konuşmaları yapıldı. Ekim Devrimi'nin yıldönümünde tüm işçi ve

emekçiler Yeni Ekimler'in Partisi saflarında mücadeleye çağrıldı. Parti amblemleri pankart gösteriyi izleyen kitlenin toplandığı bir yere asıldı.

Eylemin bittiği sırada polisin geliş istikameti olan yol molotoflarla kapatıldı. Eylemi izleyenlerden "bu partiyi artık biliyoruz" diyenler olması ve eylemimizi desteklemesi anlamlıydı. Evet, artık dost-düşman biliyor, bu topraklarda işçi sınıfının komünist partisi var. Yeni Ekimler'i yaratacak ve onu nihai zaferine taşıyacak bir parti var.

Bizler Partimiz'in önderliğinde devrim ve sosyalizm mücadelesinde sorumluluklarımızı daha sıkı sarılıyoruz ve adımlarımızı hızlandırıyoruz.

Yeni Ekimler için ileri!

GOP'tan komünistler

Ankara: Ekim Devrimi insanlığın kurtuluşuna yol gösteriyor!

Sınıf devrimcileri olarak Ekim Devrimi'nin 89. ve Parti'nin 8. yıldönümü vesilesiyle yürüttüğümüz yerel faaliyeti, 25 Kasım'da gerçekleştirdiğimiz etkinlikle birlikte tamamlamış bulunuyoruz.

"89. yılında Ekim Devrimi insanlığın kurtuluşuna yol gösteriyor!- İnsanca bir yaşam sosyalizmde!" şiarıyla başlattığımız çalışma süresince yaklaşık bin adet afiş ve beşbin bildiri yaygın bir şekilde değerlendirdik. Etkinliğin çağrısını planladığımız kitle çalışması üzerinden gerçekleştirdik. Ankara'nın çeşitli semtlerine ve üniversitelere çalışmamızı taşıdık 25 Kasım'da Mamak İşçi Kültür Evinde

gerçekleştirdiğimiz etkinlik açılış konuşması ve devrim şehitleri için gerçekleştirilen saygı duruşu ile başladı. Ardından BDSP'nin hazırladığı "Ekim Devrimi ve Ekim Devrimi Aynasında Parti Davası" isimli belgesel gösterildi.

Devamında Mamak İKE Şiir ve Tiyatro topluluğu programdaki yerini aldı.

Etkinlik "Ekim Devrimi" ve "Parti" başlıkları altında yapılan iki ayrı sunum ile devam etti. İlk sunumda Ekim Devrimi'nin tarihsel önemine, kazanımlarına, sosyalizmin güncelliğine ve yakınlığına değinildi. Farklı yönleri ile devrim süreci aktarıldı.

İkinci sunumda ise Ekim Devrimi'nde partinin rolüne ve bizlere bıraktığı parti öğretisine vurgu yapıldı. Burjuva ideolojisinin kitlelerin bilincinde yarattığı tahribata değinilen konuşmada, Ekim Devrimi başta olmak üzere bir bütün olarak işçi sınıfının şanlı tarihinin işçi ve emekçilere sistematik olarak taşınmasının güncel bir sorumluluk olduğu ifade edildi. Ardından, bu topraklarda komünistlerin büyük bir emek ve bedellerle yarattığı ve toplamda 19 yıllık özelde 8 yıllık süreciyle parti tarihi aktarıldı. Ekim Devrimi sürecinde Bolşevik Parti ve bu topraklarda boy veren yeni Ekimler'in Partisi'nin tarihini bir arada işleyen konuşma partiyi her alanda ve her açıdan güçlendirme çağrısıyla tamamlandı.

İşçi sınıfının devrimci partisi saflarında insanlığın nihai kurtuluşu için savaşıma çağırılan bu konuşmanın ardından Enternasyonal marşı söylenerek etkinlik sonlandırıldı.

BDSP/Ankara

Esenyurt'ta Parti ve Ekim Devrimi etkinliği...

Ekim Devrimi'nin 89., Komünist İşçi Partisi'nin 8. mücadele yılı vesilesiyle, 25 Kasım günü bir etkinlik gerçekleştirdik.

25 işçinin katıldığı etkinliğimiz açılış konuşmasıyla başladı. Açılış konuşmasında, Ekim Devrimi'nin tarihsel önemine, kazanımlarına ve sosyalizmin güncelliğine değinildi. Ayrıca, Ekim Devrimi'nde partinin belirleyici rolüne vurgu yapılarak, işçi sınıfı ve emekçilerin parti safında örgütlenmesi ve nihai kurtuluş için partiyi bütünleşebilmesi gerektiği ifade edildi.

Ardından S. M. Eisenstein' in, Ekim Devrimi'nin olağanüstü günlerini çarpıcı bir görsellikle anlattığı ve devrimci süreçte devrimci bir partinin rolünü ortaya koyduğu "Ekim" adlı film gösterimi yapıldı ve ardından etkinlik sona erdi.

Esenyurt'tan sınıf devrimcileri

Çiğli İşçi Platformu'nun birinci yıl etkinliği

Düşük ücretlere, ağır çalışma koşullarına, sigortasız, sendikasız ve iş güvencesiz çalışmaya karşı bundan bir yıl önce kurulan Çiğli İşçi Platformu birinci kuruluş yıldönümünü başarılı bir etkinlikle kutladı. Etkinliğe çağrı amaçlı ikibinin üzerinde Çiğli İşçi Bülteni, 250 civarında afiş ve 200 adet davetiye dağıtılarak ön çalışması yapıldı. Dağıtımlarımızı yoğun olarak plastik, tekstil ve metal sektörlerine ait fabrikalarda gerçekleştirdik. Sabahları servis güzergahlarında, emekçilerinin oturduğu mahallelerde bültenlerimizi dağıttık. Ayrıca kitle örgütlerine ve sendikalara davetiye, afiş ve bülten bırakarak çağrı yaptık.

Etkinliğimiz açılış konuşması ile başladı. Ardından BDSP'nin hazırladığı, kapitalizmin teşhirini içeren ve sosyalizmi alternatif olarak sunan sinevizyon ile Nazım Hikmet'in "Tanya" adlı şiirinin tiyatro gösterimi yer aldı. Son olarak Grup Kavel ezgileriyle kitleyi coşturdu. Etkinliğimiz oldukça güçlü geçti.

Açılış konuşmasında Çiğli İşçi Platformu'nun niye kurulduğu anlatıldı. Bir yıl boyunca üç

kampanya örgütlediği, iş yasası ve sınıf mücadelesi üzerine eğitim seminerleri düzenlediği ifade edildi. İşçi sınıfının kurtuluş yolunun ilk adımlarının sendikal örgütlenmeyle başladığı, sağlam sendikal örgütlenmelerin ise ancak işyerlerinde komiteler kurularak başarılabileceği, işçi sınıfının sermayeye karşı mücadelesinde örgütlenmekten başka bir şansı olmadığı vurgulandı.

50 kişinin katıldığı etkinlikte, Türkiye işçi sınıfının sermayenin saldırılarından ve sömürsünden bir gün mutlaka kurtulacağı, bu mücadelenin küçük adımlarla başlayacağı, Çiğli İşçi Platformu'nun bu mücadelede Çiğli'de bir mevzi olarak varolduğu, bundan sonra da çalışmalarına aralıksız devam edeceği ifade edildi.

Çiğli İşçi Platformu sermayenin işçi sınıfına topyekün saldırılarına karşı verdiği mücadelesine yılmadan devam edecek. Sermayenin yeni dönemde asgari ücret ve kıdem tazminatının kaldırılması saldırılarına karşı kampanyalar örgütleyecek.

Çiğli İşçi Platformu

Kadına yönelik her türlü baskı ve şiddet ancak sosyalizmde önlenir!

25 Kasım kapitalizme karşı mücadele günüdür!

İşçi ve emekçi kadınlar, 25 Kasım nezdinde, 8 Mart türü bir sahtekarlıkla daha karşı karşıya bulunuyor. Sermaye düzeni, nasıl işçi ve emekçi kadınların kendine karşı mücadele sürecinde canları-kanlarıyla yarattıkları 8 Mart'ı, bir mücadele günü olarak anılmaktan-yaşanmaktan çıkarmak için binbir hileye başvurduysa; 25 Kasım 'Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü'nü de, benzer bir hileyle, kendine karşı mücadele günü olmaktan çıkarmaya çalışıyor.

Önce kısaca günün anlamını hatırlatalım. 25 Kasım, Dominik Cumhuriyeti'nde, Trujillo diktatörlüğüne karşı mücadele eden Clandestina Hareketi'nin öncülerinden olan Patria, Minerva ve Maria Mirabel kardeşlerin sistem tarafından katledildiği tarihtir. Dolayısıyla, 1981 yılında Kolombiya'da toplanan Latin Amerika Kadın Kurultayı'nda 25 Kasım tarihi, "Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü" ilan edilirken, asıl hedef, Mirabel kardeşlerin katlinde simgeleşen sistemin şiddetidir. Yani, 8 Mart'ta da olduğu gibi, 25 Mart tarihi, kadınların kapitalist sisteme karşı mücadele günüdür.

Bu hatırlatmayı yaptıktan sonra, kadına yönelik şiddetin bugününe ve sistemin bu şiddeti nasıl yansıtmaya çalıştığına göz atmakta fayda var. Bilindiği gibi ülkemizde ve son yıllarda, kadına yönelik şiddet örneği olarak 'töre cinayetleri' öne çıkarılıyor. Devletin işkencehanelerinde, hapishanelerinde, F tipi zulümhanelerinde süregelen şiddetin şiddetini görmezden, duymazdan, bilmezden gelen düzen medyası, töre cinayetlerini bir tefrika roman gibi ısıtıp ısıtıp ekrana sürüyor. Haber ve bilgi namına ne varsa sadece televizyonlardan öğrenmeye mahkum edilmiş milyonlar da, ülkemizde kadına yönelik şiddetin geri, gerici, ilkel, feodal (esas olarak da Kürt) erkeklerinin uyguladığı şiddetten ibaret olduğu yanılsamasıyla uyutuluyor.

Töre yasalarıyla cinayet işlemek için, hiç kuşkusuz epeyce ilkel kalmış olmak gerekiyor. Fakat daha önemlisi, bu insanları ilkel bırakanın kim olduğudur! Sadece bu kadar da değil; töre adına işlenen cinayetleri nerdeyse tümünden cezasız bırakmak suretiyle korumaya alan kimdir? Korunmaya muhtaç durumda olduğu her töre cinayetiyle tekrar tekrar kanıtlanan bu kadınları, çoğu çocuk yaşta kızları korumayan, katlini vacip görenlerin eline teslim eden kimdir?

Kaldı ki, batıda ve büyük kentlerde işlenen benzer suçların çetelesi çıkarılsa, töre cinayetlerini kat kat aşacaktır. Ancak daha önce de işaret ettiğimiz gibi, suçun sistemden uzaklaştırılması, bireylere, daha çok da Kürt ve erkek olan bireylere odaklanması gerekiyor. Bu nedenle ne batıda işlenen cinayetler, uygulanan şiddet, ne devlet eliyle olanları gündeme getirilmiyor. Bizde gündeme getirilmiyor ama, Fransa'da yapılan bir araştırmanın sonuçları bu konuda yeterli veriyi sunuyor. Her 3 günde bir 1 kadının şiddet uygulamak suretiyle öldürüldüğünü ortaya koyan bu araştırma, Fransa'nın iktisadi-sosyal-kültürel yapısı hesaba katılırsa, şiddetin hiç de feodal kültürle sınırlı olmadığını yeterince anlatıyor. Tam tersine, Türkiye örneğinin de gösterdiği gibi, feodal kaynaklı şiddetten bile, egemen sistem olan kapitalizm sorumludur. Toplumdaki her şey gibi, kadına yönelik şiddet de

onun sorumluluğu altındadır.

Bu sorumluluk ona kadına yönelik şiddeti önleme-engelleme görevi yükler. Lakin o bunu yapmaz, yapamaz. Çünkü bu sistem şiddete karşı olmak şöyle dursun, bizzat uygulayıcıdır. Kendisi şiddet üzerine kuruludur, egemenliği altında tuttuğu milyonlarca işçi ve emekçiye karşı şiddet uygulamaksızın ayakta kalmaz. Kapitalist devletin yeniden, yeniden ve yeniden, salt şiddet aracı şeklinde örgütlenmesinin nedeni budur. Eğitimden, sağlıktan, her türlü toplumsal hizmetten tümünden elini çekme ve sadece 'güvenlik' masraflarına pay ayırma temelinde yürütülen bu devletin yeniden yapılandırılması operasyonu, kapitalist düzenin kendini tahkim operasyonu olarak görmek gerekiyor.

Kapitalist sistemin ve devletin şiddet üzerine kurulu olduğu tezi, salt politik bir söylem olarak algılanmak istenmiyorsa eğer, karakollarda, hapishanelerde devrimciler, fabrika kapılarında grevci-direnişçi işçilere yönelik şiddeti bir kenara koyup, sistemin daha 'sosyal' kurumlarına göz atılabilir. Bunun için ilk uğrak yeri çocuk yuvaları olmalıdır. Her toplumun saldırıya en açık, korunmaya en muhtaç kesiminin başında bebekler ve küçük çocuklar gelir! Ve devlet de, kimsesiz, korunmasız çocuklar için 'yuvalar' kurmuştur! Ve biz, bu çocukların gerçekten de 'korunmaya muhtaç'

olduğunu, fakat başkalarından önce devletten, devletin onların bakımı ve korunması için görevlendirdiği 'memurlar'ından korunmaya muhtaç olduğunu çoktan öğrenmiş bulunuyoruz. Yuva adı altında işletilen bu işkencehanelerde, küçücük çocukların gördüğü eziyeti anlatmaya sözcükler yetmez. Fakat esas sorumlunun neden devlet olduğunu anlamak için, işkencenin açığa çıktığı her durumda, devletin ilgili bakanının gösterdiği tutum yeter de artar.

Eğer işçi ya da emekçi iseniz, bir de kadın veya çocuksanız, yaşamın her alanında, günün her dakikasında şiddete maruz kalabilirsiniz. Çünkü bu sistem, sizi şiddetle terbiye etme, zor ile yönetme üzerine kuruludur. Bunun bilincinde olan biz işçi ve emekçi kadınlar, düzenin tüm saptırma çabalarına rağmen 25 Kasımlar'ı, 8 Martlar'ı şiddetin kaynağı olarak yaşamayı ve yaşatmayı sürdüreceğiz. Çünkü, yaşamın diğer alanlarındaki şiddeti de ortadan kaldırmamızın, şiddetin kaynağı olan sistemi ortadan kaldırmakla mümkün olabileceğini biliyoruz. Erkeklerle tam hak eşitliğine, çocuklarımızın tam korunmasına ancak sosyalist düzende kavuşabileceğimizi biliyoruz.

Kadına yönelik şiddete, yani kapitalizme karşı mücadeleye!

OSİM-DER'de kadın ve şiddet semineri

OSİM-DER 2. Olağan Genel Kurulu'nun ardından Kadın İşçi Komisyonu toplanarak yeni dönem çalışma programını çıkardı. Bu kapsamda Ocak ayı ortasına kadar eğitim seminerleri gerçekleştirmeyi gündemine aldı. İlk seminer 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü vesilesiye "Kadın ve şiddet" olarak belirlendi.

26 Kasım günü gerçekleşen toplantı, 25 Kasım'ın kadına yönelik şiddete karşı mücadele günü ilan edilmesine neden olan tarihi sürecin anlatılması ile başladı. Ardından toplumsal yaşam içinde kadının yaşadığı şiddete ve şiddetin kaynağına vurgu yapıldı. Kadına yönelik şiddetin kapitalizmden kaynaklandığı dile getirildi. Şiddete karşı kadın-erkek işçi ve emekçilerin birlikte mücadele etmesi gerektiği dile getirildi. 8 Mart'ı da, 25 Kasım'ı da emekçi kadınlar ile birlikte mücadele eden işçi ve emekçilerin yarattığı vurgulandı.

Kadın İşçi Komisyonu'nun bundan sonraki seminer konusu ise "Tarihsel kesitleriyle toplumsal mücadelede kadın" başlığını taşıyor.

Kızıl Bayrak/Ümraniye

GOP-DER'den kadın etkinliği...

25 Kasım 1960 tarihinde Turjello diktatörlüğü tarafından katledilen Mirabel Kardeşler'in mücadeleleri şahsında kabul eden "Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü" GOP İşçi Derneği Emekçi Kadın Komisyonu tarafından düzenlenen bir etkinlikle gündemleştirildi.

Etkinlik "Kadına yönelik şiddet" konulu konuşmayla başlayıp film gösterimiyle devam etti. Emekçi Kadın Komisyonu adına yapılan

konuşmada, kadına yönelik şiddetin ne anlama geldiği, şiddetin kaynaklarının ne olduğu, hangi şekillerde vücut bulduğu ve şiddete karşı izlenecek mücadelenin ne olması gerektiğine anlatıldı.

20 işçi ve emekçinin katıldığı etkinlik konuşmanın ardından canlı sohbetlerle devam etti. Sohbetten sonra film gösterimi gerçekleştirildi.

GOP-DER Emekçi Kadın Komisyonu

AÇKM'de kadın ve şiddet etkinliği

Adana Çukurova Kültür Merkezi "Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü" dolayısıyla 26 Kasım günü saat 14.00'te bir etkinlik düzenledi. Etkinlik programın sunumu ile başladı. Ardından sinevizyon gösterildi. Program sunumunun ardından Kürdistan'da yaşanan intiharlar, töre cinayetleri ve kadına yönelik şiddet konuları bir sinevizyon gösterildi. Kadına yönelik şiddetin kaynağı ve çözümü üzerine sunumlar yapıldı. Müzik ve şiir dinletisinin ardından etkinlik son buldu. Etkinliğe yaklaşık 50 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/Adana

25 Kasım eylemlerinden...**“Kadına yönelik şiddete son!”****İstanbul:
Kadın
örgütlerinden
eylem...**

Kadın örgütleri 25 Kasım günü Taksim Tramvay durağında saat 18:00'de bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Eylem DKH, Özgür Kadın, Amargi, EKD, Gökkuşluğu Kadın Derneği, DÖKH, Emep'li Kadınlar, SDP'li Kadınlar, EHP'li Kadınlar, DTP'li Kadınlar, TÖP'ten Kadınlar, Eğitim-Sen İstanbul Şube'den Kadınlar, Lambda İstanbul'dan, Genel-İş'ten Kadınlar, Eğitim-Sen 3 No'lu Şube Kadınlar Sahnesi ve ÖDP'li Kadınlar tarafından gerçekleştirildi. “Kadına yönelik şiddete karşı birleşelim ve örgütlenelim!” pankartının açıldığı eyleme 400 kişi katıldı.

Tramvay durağından pankart, döviz ve meşaleleri ile yürüyüşe geçen kadınlar, coşkulu sloganlar eşliğinde Galatasaray Postanesi'ne gelerek burada basın açıklaması yaptılar.

Eylem boyunca sık sık “Cinsel, ulusal, sınıfsal, sömürüye son!”, “Yaşasın örgütlü mücadelemiz!”, “Erkek egemen sisteme son!”, “Yaşasın kadın dayanışması!”, “Jin, jıyan azadi!”, “Erkek vuruyor, devlet koruyor!” sloganları atıldı.

Eylem yapılan açıklamanın ardından sona erdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

**KESK'li Kadınlar'dan
eylem...**

KESK'li Kadınlar, “Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü!” olan 25 Kasım günü, Taksim Gezi Parkı'nda bir basın açıklaması gerçekleştirdiler.

“Sesini yükselt, karşı çık, örgütlen!/Kadına yönelik şiddete karşı uluslararası mücadele günü!/Eğitim-Sen” pankartı ve “Susma hayır, şiddete hayır!”, “Evde, sokakta, işyerinde, şiddete hayır!”, “Kadınız, anayız, barıştan yanayız!” dövizleri taşınan eylemde sık sık “Evde, işyerinde, sokakta şiddete hayır!”, “Jin jıyan azadi!”, “Kadımız, savaşa karşıyız!”, “Ölmeyeceğiz, öldürmeyeceğiz, kimsenin namusu olmayacağız!” sloganları atıldı.

Buca'da ÖGB saldırısı!

23 Kasım günü öğle saatlerinde Buca Eğitim Kampüsü'nde masa açan Öğrenci Kolektifleri ÖGB'nin saldırısına uğradı. Bir anda sayıları 40'a ulaşan ÖGB'ler masayı kapatmamakta direnen öğrencilere azgınca saldırdı. Yarım saat süren gergin bekleyişin ardından öğrenciler bildirimlerini dağıtmaya devam ettiler.

Ertesi gün yaşanan saldırıyı protesto etmek için saat 12.00'de basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamada Rektörlüğün öğrencilere yönelik saldırı politikaları anlatıldı, saldırılar karşısında sessiz kalınmayacağı vurgulandı. Eylemde yaklaşık 50 kişi katıldı.

Ekim Gençliği/Dokuz Eylül Üniversitesi

Çağdaş Avukatlar Topluluğu'ndan İÜ öğrencilerine destek...**İstanbul Üniversitesi öğrencileri yalnız değildir!**

İstanbul Üniversitesi'nden çeşitli bahanelerle atılan ve uzaklaştırılan öğrencilerle dayanışma amacıyla 23 Kasım günü Çağdaş Avukatlar Topluluğu bir basın açıklaması düzenledi.

İÜ Beyazıt Kampüsü ana kapısı önünde toplanan yaklaşık 30 avukat adına basın açıklaması yapan Yeşinil Yeşilyurt, İÜ'de yaşanan gelişmelerden dolayı birçok avukatın kaygı duyduğunu, bu hukuksuz uygulamalarla birçok öğrencinin mağdur edildiğini belirterek şunları söyledi: “... Biz Çağdaş Avukatlar, disiplin cezası tehdidi altında susturulmaya ve zapturap altına alınmaya çalışılan öğrencilerin yanında

olduğumuzu bir kez daha tekrarlıyoruz. İstanbul Üniversitesi öğrencileri yalnız ve İstanbul Üniversitesi sahipsiz değildir! Üniversiteler geleceğimize ve geleceğimizin karartılmasına izin vermeyeceğimiz bilinmelidir! Hukuka aykırı ve dayanıksız disiplin soruşturmalarına bir an önce son verilmeli, yargı kararları yerine getirilmeli ve okuldan atılan öğrenciler geri alınmalıdır.”

İstanbul Üniversitesi Öğrencileri de avukatların yaptığı açıklamanın ardından bir açıklama yaptılar.

İstanbul Üniversitesi Ekim Gençliği

Basın açıklamasını Eğitim-Sen 3 No'lu Şube Kadın Sekreteri Gündal Özpranga yaptı. Özpranga, “Küresel kapitalizmin dayattığı kamunun tasfiyesine yönelik politikalar, tarım ve özelleştirme politikaları, üretimin parçalanması, kadın istihdamını doğrudan etkiliyor. Milyonlarca kadın güvenceden yoksun çalıştırılmaktadır. Yine ani ve kitlesel göçün yol açtığı, işsizlik, yoksulluk eğitimsizlik, uyuşturucu kullanımı gibi pek çok sorun giderilmemiş, yeni gerilimler için de potansiyel oluşturmaktadır. Kadın intiharları gibi kadın ticaretinin de son yıllardaki turmanışı bu gelişmelerden bağımsız değildir elbette...” dedi.

Eyleme 50 kadın kamu emekçisi katıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

**Adana: “Şiddet her yerde,
mücadele her yerde!”**

Adana'da, “Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü”nde meşaleli bir yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirildi.

Saat 17.00'de belediye binası önünde biraraya kitle “Kadına yönelik şiddete son!” yazılı pankartın açılmasının ardından ellerindeki meşaleler, davul ve zılgıtlar eşliğinde şarkılar ve sloganlarla Çakmak Caddesi'ndeki Çakmak Plaza önüne geldiler.

Burada yapılan açıklama önce Türkçe ardından da Kürtçe okundu. Eylemde “Töre cinayetleri son bulsun!”, “Kadına yönelik şiddete son!”, “Şiddetin kölesi olmayacağız!”, “Gözaltında taciz ve tecavüze son!” dövizleri taşındı, “Yaşasın kadın dayanışması!”, “Cinsel, ulusal sömürüye son!”, “Jin jıyan azadi!” sloganları atıldı.

EKD, DÖKH, İHD, EMEP, SDP, İşçi Mücadelsi, Eğitim-Sen, SES, Kır Çiçeği Kadın Derneği ve DTP tarafından düzenlenen eylem açıklamanın ardından söylenen türküler ve halaylarla sona erdi.

Kızıl Bayrak/Adana

**Adana Eğitim-Sen'den
kadın etkinliği...**

Eğitim-Sen Adana Şubesi, 25 Kasım günü sendika binasında “Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü” ilgili olarak bir etkinlik düzenledi.

Saat 14:00'te sendika binasında biraraya gelen kamu emekçileri adına bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamada; kapitalizmin yarattığı tahribatın kadınları da etkilediği, tüm toplumla birlikte kadınları da yıkıma sürüklediği, kadın intiharları ve kadın ticaretinin gerisindeki nedenlere bakıldığında bu gelişmelerden bağımsız olmadığının görüleceği vurgulandı. “Eşit haklarımızı ve geleceğimizi istiyoruz!” kampanyası çerçevesindeki taleplerin ifade edilmesi ve mücadele çağrısı ile bitirildi.

Açıklamanın ardından toplumsal şiddet ekseninde kadının maruz kaldığı şiddeti anlatan bir sinevizyon gösterimi yapıldı. Ardından bir kamu emekçisinin hazırladığı bir slayt gösterimi gerçekleştirildi.

Kadın bir kamu emekçisi tarafından yapılan konuşmada, kadının içinde bulunduğu durum bir kez daha ifade edildi. Son olarak etkinliğe katılan kamu emekçileri söz alarak kadının ezilmişliği, bunun nedenleri ve buna karşı nasıl mücadele yürütülmesi gerektiği üzerine çeşitli tartışmalar yaptılar.

Kızıl Bayrak/Adana

Volkswagen'de grev ve işgal sürüyor!

Belçika'nın başkenti Brüksel'de bulunan Volkswagen işletmelerinde kitlesel işten atmalara karşı bir hafta önce başlatılan grev sertleşerek sürüyor. Sendika yöneticileri haftasonu yaptıkları açıklamada, grevi Aralık ayı ortasına kadar sürdürmekte kararlı olduklarını bildirdiler.

Alman Metal Sendikası IG Metal'in, Almanya'nın batısındaki 6 işletmede haftalık çalışma saatini ücret karşılığı ödenmeksizin 28,8 saatten 33 saate çıkarmasını içeren anlaşmaya imza atmasının ardından, Volkswagen tekeli Golf üretimini Wolfsburg'daki ana işletmeye ve Mosel'e kaydıracağını açıklamıştı. Bu, 5300 kişinin çalıştığı Brüksel'deki işletmede 4 bin işyerinin yok olması anlamına geliyor.

Geçtiğimiz Perşembe günü personel müdürünün Brüksel'deki işletmede mümkün olduğunca fazla işyerinin korunacağını açıklamasını inandırıcı bulmayan işçiler protesto gösterisi gerçekleştirdiler ve grevi sürdüreceklerini açıkladılar. Park yerlerini ve kapıları tutarak, işyerinden bir çöpün bile dışarı çıkmasını engelliyorlar.

2 Aralık'ta Brüksel'e bir yürüyüş yapılması kararı alınmış bulunuyor. Yürüyüşe birçok Avrupa ülkesinden işçilerin katılımı bekleniyor.

Cuma günü Almanya'nın Salzgitter, Kassel ve Braunschweig kentlerindeki Volkswagen işletmelerinden IG Metal işçileri, grevci işçi kardeşleri ile dayanışmalarını göstermek için Brüksel'deydiler.

Bir başka dayanışma da İspanya'dan geldi. Bask'lı işçiler geçtiğimiz ilkbaharda ücret artışı için greve gitmiş, bir ay süren grev sonucu taleplerini kabul ettirmişlerdi. Navarra'da bulunan Volkswagen işletmelerinde örgütlü Bask Sendikası LAB'ın dayanışma mesajında, işten atılmalarına karşı ve insanca çalışma koşullarının yaratılması için tek yolun ortak mücadeleden geçtiği vurgulanıyor.

Portekiz'de 70 bin kişi neoliberal saldırıları protesto etti

Portekiz bu sonbaharda 1980 sonrasının en sıcak günlerini yaşıyor. Kasım ayı başında kamu çalışanlarının iki günlük genel greve gitmelerinin ardından Cumartesi günü de 21 büyük kentte solcu sendika konfederasyonu CGTP-Intersindikal'ın çağrısına uyan 70 bin kişi, alanlara çıkarak, sermaye hükümetinin neoliberal ekonomi politikalarını protesto etti.

Lizbon'daki protesto gösterisinde konuşan sendika başkanı, hükümetin sosyal politikalarını eleştirdi ve asgari ücretin yükseltilmesi gerektiğini savundu.

Ülke çapında süren yaygın protesto gösterilerinde sloganlarla, taşınan dövizlerle ve pankartlarla, yapılan konuşmalarla herkese yeterli iş imkanı ve insanca çalışma koşulları talepleri vurgulandı.

Eylemleri Komünist Partisi PCP, Solblok BE de destekliyor.

Portekiz hükümeti 2007 bütçesinde %3.5 kısıtlamaya gideceğini açıklamış, bunu ücretlerin ve sosyal ödeneklerin aşağıya çekileceği, emeklilik yaşının yükseltileceği, kamu sektörüne yönelik teşviklerin kaldırılacağı açıklamaları izlemişti. Bu saldırılar hayata geçirilirse, Portekiz'de 75 bin işyeri yok edilecek. Bu, bu ülkedeki her on işyerinden birinin yok edileceği anlamına geliyor.

Bugün Portekiz'de Sosyalist Parti iktidarı altında da özelleştirmeler devam ediyor. Bunun sonucunda yoksul ve zengin arasındaki uçurum büyüyor, kitlesel işten atılmalar yaşanıyor, reel ücretler düşüyor. Alanlara çıkan onbinler, tekellerin saldırı politikalarının öyle kolay hayata geçemeyeceğini gösteriyor.

Yerliler Oaxaca direnişini destekleyecek!

Altı aydır devam eden Oaxacalı emekçilerin direnişi bölgedeki yerlileri harekete geçirdi. Yeni örgütlenmeler oluşturan yerliler, direnişe önderlik eden Oaxaca Halk Meclisi APPO'ya da temsilci göndermeye hazırlanıyor.

Oaxaca eyaletindeki Sierra Juarez kentinde 150'den fazla yerli topluluğu yerel yönetime karşı mücadeleyi geliştirme kararı çerçevesinde Zapotecos, Melez ve Chinotecos Halkları Kurulu adında bir örgüt kurdu. Halkla birlikte toplantı yapan örgüt yetkilileri, APPO'ya katılacak 24 temsilci seçtiklerini açıkladılar. Toplantıya katılan yerli halk, diğer Oaxacalı emekçiler gibi vali Ulises Ruiz'in istifasını istedi.

Katılımcılar, eyaletin merkezinde devam eden muhalefet hareketine katkı sağlayacak radikal fakat barışçıl eylemleri destekleyeceklerini ifade ettiler.

Öte yandan bölgedeki dağlarda yaşayan emekçiler de, 25 Kasım'da Federal Polis görevlilerinin etrafındaki halk kuşatmasını arttırarak APPO'yu destekleyeceklerini açıkladılar.

APPO ise sınırdaki güçlerin geri çekilmesi talebiyle yeni önlemleri uygulamaya geçireceklerini duyurdu. Yanı sıra APPO yetkilileri, baskıcı uygulamaları, sözde gerekli reformları ve Meksikalılar için sosyal harcamaların azaltılmasını kabul etmeyeceklerini de ifade ediyorlar.

Oaxacalı emekçilerle yerli halkın mücadelede güçlerini birleştirmesi, gerici rejim üzerindeki baskıcı arttıracaktır.

Venezüella'da CIA komplosu!

ABD emperyalizmi ile Venezüella'daki düşkün işbirlikçilerinin Hugo Chavez başkanlığındaki yönetimi devirmek amacıyla yıllardır uğraştıkları biliniyor. Sermaye medyasıyla ortak çalışan darbeci-faşist güçlerin teşebbüsleri şimdiye kadar hep fiyaskoyla sonuçlandı. Aralık ayında yapılacak devlet başkanlığı seçimlerine az bir süre kala yeniden hareketlenen karşı-devrimci cephenin son darbe planı da boşa düşürüldü.

Venezüella'daki işbirlikçi odakların darbe yapacak güçten yoksun kalmaları üzerine, komşu ülke Kolombiya'da gerilla direnişine karşı kirli savaş yürüten, bu savaşta binlerce sivil katledip, onbinlercesini yaralayan paramiliter güçler işe koşuldu. Venezüella İstihbarat Örgütü, CIA denetiminde olduğu bilinen bu katiller cetesinin uygulamaya hazırlandığı bir komployu engellediğini açıkladı.

3 Aralık günü yapılacak seçimleri engellemeyi hedefleyen provokasyonu açığa

çıkardıklarını duyuran yetkililer, Venezüellalı emekli Albay Carlos Gonzales'in, Kolombiyalı paralı askerler kullanılarak, seçimler sırasında kaos yaratmaya yönelik darbe planlarının yapıldığı bir toplantının ardından tutuklandığını belirttiler.

Konuyla ilgili açıklamayı yapan parlamento üyesi Dario Vivas, Ulusal Silahlı Kuvvetler'in sadık subaylarının; Gonzales'in yeni bir Chavez karşıtı darbe için kendilerinden destek istediğini ihbar ettiklerini, Kolombiyalıların şehrin birçok bölgesine dağılarak darbe destekçileriyle temasa geçtiklerinin meydana çıkarıldığını söyledi.

Tarihi boyunca sayısız askeri-faşist darbeye imza atan CIA'nın Venezüella'da peş peşe hüsrana uğramasında, milyonlarca emekçinin Chavez yönetimine verdiği desteğin önemli bir payı vardır. Bu deneyim, emekçilerin aktif desteğini alabilen yönetimlerin, emperyalist saldırganlık karşısındaki dayanıklılığının da göstergesidir.

İşgal Irak'ı cehenneme çevirdi!

Çözüm halkların birleşik anti-emperyalist devrimci direnişindedir!

ABD emperyalizmi ile suç ortakları tarafından gerçekleştirilen işgal Irak'ı tam bir mezbahaya çevirmiş bulunuyor. Artık bir günde katledilen Iraklıların sayısı yüzlerle ifade ediliyor. İşgal suçunun üstünü örtmek veya hafifletmekle mükellef kılınan uluslararası medya tekelleri ile bölge ülkelerindeki yerel uzantıları, katledilen Iraklılara irakamîdan öte bir değer biçmiyor.

Mukteda Sadr'ın babası Muhammed Sadık es-Sadr'ın Saddam rejimi tarafından katledilmesinin yıldönümünde Bağdat'ın Sadr semtine yapılan vahşi saldırı, Irak'ta işlerin giderek içinden çıkılmaz bir hal almaya başladığı yönündeki kanıyı iyice pekiştirmiştir. Saldırıda 250 civarında insan katledilirken, bir o kadar kişi de yaralandı.

Sadr semtine düzenlenen saldırılarda, 6 patlayıcı

yüklü aracın kullanıldığı ve araçlardaki patlayıcı madde miktarının 600 kilo olduğu bildirildi. Hedeflerin dikkatlice seçilmiş olduğu, bombalanan yerler arasında işlek bir meydan, bir market ve bir otobüs durağının bulunduğu ifade ediliyor. Sadr'a bağlı güçler, katliamdan bir gün sonra ABD ordusuna bağlı bir helikopterlerin Sadr semtinde halka ateş açtığını, bunun üzerine kentteki milis güçlerin de ateşle karşılık verdiğini belirtti.

Sadr hareketi yetkilileri, büyük katliamdan Amerikan ordusunun sorumlu olduğunu, işgalciler göz yummadan gündüz vakti bu kapsamda bir saldırının gerçekleştirilemeyeceğini söylediler. Irak "başbakanı" Nuri el Maliki'ye bir ultimatom vererek, gelecek hafta için planlanan Bush'la görüşme durumunda, hükümet ve parlamentodan çekileceklerini ifade

ettiler. (275 üyeli parlamentoda, Sadr hareketinin 6'sı bakan 32 milletvekilleri var. Yani Sadr hareketi parlamentodaki en büyük parti... İktidarın en büyük ortağı olan Birleşik Irak İttifakı bloğunun toplam üye sayısı ise 130)

Sadr semtine yapılan vahşi saldırının ardından çok sayıda katliam gerçekleştirildi. Saldırıların günden güne artması, mezhep çatışmalarını körükleyen işgalci güçlerle birtakım gerici güçlerin iğrenç emellerine ulaşmak üzere olduklarını gösteriyor. "At izinin it izine karıştığı" ülkede, her gün yüzlerce Arap Şii veya Sünni olduğu için katlediliyor. Kuşkusuz her iki tarafta da gidişatın vahametini gören, bunu önlemeye çalışan kesimler vardır. Ancak çatışmanın vardığı boyut, yazık ki bu çabaları etkisizleştiriyor.

Bu vahim tablonun yaratıcısı olan işgalci güçler, son dönemde, yarattıkları cehennemden kurtulmanın yollarını aramaya başladılar. İşgalci zorbalar gelinen yerde bazı direnişçi gruplar ile İran, Suriye gibi "baş düşman" sayılan güçlerden medet umuyorlar. Zira yarattıkları bataklık içinde çırpındıkça batıyorlar. Bataklıktan çıkabilmek için ise her yola başvurmaya hazırlar.

Savaş kundakçılarının "bataklıktan çıkış" için yol arayışı içinde olmaları Irak halklarının sorunlarıyla ilgili değil elbet. Onlar, emperyalist emellerinden vazgeçmeden, alımlarında da "utanç verici bir yenilgi" damgası taşımadan, bu cehennemden sıyrılmının yollarını arıyorlar. Bu amaçla halkları birbirine kırdırmak, Irak'a komşu ülkeleri bataklığa çekmek, halkların katili NATO'yu bölgeye yerleştirmek gibi farklı alternatifler üzerinde çalıştıkları söyleniyor.

Irak'a komşu ülkelerdeki gerici rejimlerin tutumu da, emperyalistlerinki kadar tiksinti vericidir. Bu rejimler, gerici bölgesel hesaplar peşinde koşarak, Irak halklarının kıyımını seyretmekle yetiniyorlar. Tek kaygıları bölgesel çıkarlarını zedeleyecek gelişmeleri önleyebilmektir. Komşu ülkede her gün yüzlerce insanın katledilmesi umurlarında değil.

İşgal ordularını bataklığa sürüklemeyi başaran direniş, yazık ki, mezhep çatışmalarını engelleyecek bir inisiyatif geliştiremedi. Bu zaaf, direnen güçlerin parçalı, fakat daha da önemlisi halkların eşitlik ve özgürlüğünü temel alan devrimci bir programdan yoksun olmasından kaynaklanıyor. Buna karşın giderek yayılan mezhep çatışmaları, hem direnişin etkisini zayıflatıyor, hem de saygınlığına gölge düşürüyor.

Irak'ı mezbahaya çeviren emperyalist işgal, bu ülke halklarına haddi hesabı olmayan bedeller ödetti. İşgali savunan vampir sürüleri bile tersini iddia edemiyor. İşgale maruz kalan hemen her ülkenin halkları da, işgalci zorbaları topraklarından kovana dek benzer bedeller ödemek durumunda kalmıştır. Ancak Irak'ta vahim olan şey, halkların işgale karşı ortak bir direniş cephesinde buluşma zemininin büyük oranda tahrip edilmiş olmasıdır.

Tüm tarihsel deneyimler, halkların eşitliğini ve özgürlüğünü temel alan devrimci direniş programlarının yegâne birleştirici zemin olduğunu pek çok kere kanıtlamıştır. Irak'ın güncel durumu, bu eşsiz deneyimin tersten doğrulanmasıdır aynı zamanda. Irak'ın içine sürüklendiği bu cehennemden kurtulabilmesi de, ancak halkların antiemperyalist, birleşik/devrimci direnişi ile mümkün olacaktır.

Ekvadorlu emekçiler neoliberalizme karşı oy kullandı

Emekçilerin desteğini alan Rafael Correa, kendini Ekvador devlet başkanlığı seçimlerinin galibi ilan etti. Sonuçlar henüz kesinleşmese de, Correa'nın, sağcı/Amerikancı adayı Alvaro Noboa'yı büyük farkla geride bıraktığı bildirildi. Ekvador'un sayılı kapitalistlerinden olan Noboa sonuçlara itiraz etmeye hazırlanırken, ilk sonuçların alınmasından sonra başkent Quito'da taraftarlarına hitap eden Correa ise zaferi kazandıklarını ilan etti.

Geçici Başkan Alfredo Palacio hükümetinde maliye bakanı, Quito Katolik Üniversitesi ekonomi okutmanı olan Correa'nın yükselişi, ABD ve neoliberalizm karşıtı söylemini keskinleştirdiği son aylarda gerçekleşti. Eylül ayında yapılan anketlere göre Correa'nın desteği tek haneli rakamlarda seyredirken, kesin olmayan seçim sonuçlarına göre yüzde 60'ı aşan oranda oy almış bulunuyor.

On yılda üç devlet başkanı kovan Ekvador işçi sınıfı ve emekçilerinin Correa'ya destek vermeleri, ABD emperyalizmi ile işbirlikçilerinin dayattığı yıkım politikalarına karşı biriken tepkinin dışavurumu oldu. Tabii Correa'nın da bu öfkeyi hesaba katan bir seçim politikası izlemesi elde ettiği başarıda rol oynadı.

Correa maliye bakanı iken, Ekvador'un tekellere ödediği borçlar ile petrolden elde edilen gelirlerin eğitim, sağlık, altyapı gibi sosyal gereksinimler için harcanmasını isteyince istifaya zorunda bırakılmıştı. Correa'nın tutumu, emekçiler nezdinde belli bir sempati yaratmış, ancak bu kitlesel boyutlara ulaşmamıştı.

Sık sık kendini Chavez'in arkadaşı ve iBolivarcıolarak tanımlayan Correa, seçimlerden bir süre önce, devlet başkanlığına seçilmesi durumunda ülkesinin yabancı borç ödemesini Arjantin'in yaptığı gibi sosyal hizmetler yararına yeniden düzenleyeceğini (yani belki ödemeyeceğini) söyleyerek emekçilere seslenmeye devam etti.

Correa'nın öne çıkardığı bir başka söylem ise, yabancı petrol şirketleriyle olan kontratların

yeniden düzenlenerek devlet kontrolünün artırılması gerektiğidir. Seçimlere ülkede radikal değişimler vaadederek giren Correa, ABD ile olan serbest ticaret anlaşmasına karşı olduğunu belirtmiş, yanısıra ülkedeki Amerikan üssünü de kapatacağını açıklamıştı. Correa'nın bir başka vaadi ise, Ekvador'un 1992'de ayrıldığı Petrol İhraç Eden Ülkeler Örgütü OPEC'e yeniden katılması için çalışacağı yönündeydi. Bu arada seçimlere birkaç hafta kala "Sosyalist Parti" Alianza Pais'in (Ülke Birliği) desteğini alması, Correa'nın yükselişine belli bir ivme kattı.

Correa, tüm vaadlerinin arkasında dursa bile, Ekvador'da özel mülkiyeti veya kapitalist üretim ilişkilerini hedef almış olmayacak. Sadece artı-değer yağmasını kısmen sınırlamayı başarmış olacak. Zaten Correa da kapitalistlerin yüreğine su serpmeyi ihmal etmemiş, onlara zarar gelmeyeceği yönünde vaadlerde bulunmuştur.

2005'te devlet başkanını sarayının damından helikopterle kaçmaya zorlayan Ekvadorlu işçi ve emekçiler, oy verdikten sonra ellerini kavuşturup beklemiyor, vaadlerini yerine getirmeyen başkanlara karşı kısa sürede harekete geçiyorlar. Görünen o ki, Correa, ya Chavez ve Morales gibi alttan gelen basınçla sola kayıp emekçilere yaklaşacak ya da diğerleri gibi sarayın damından kaçmanın yollarını aramak durumunda kalacaktır.

Emperyalizmin haçlı ordusu NATO halkların başına bela olmayı sürdürüyor

28-29 Kasım tarihlerinde Letonya'nın başkenti Riga'da yapılacak olan NATO zirvesi yine önemli kararlara gebe. Türkiye için, Afganistan için, ABD için taban tabana zıt anlamlar taşıyan bu "önem" dünya halkları için tek bir anlam taşıyor:

Emperyalizmin haçlı ordusu NATO, ABD'nin demir yumruğu olarak halkların başına inmeyi sürdürecektir.

Zirvenin Afganistan için özel önemi, bu ülkedeki işgalci güçleri artırma kararının görüşülecek olmasında. İşgalci ABD ordusu Afganistan direnişi karşısında tutunamayınca NATO'yu devreye sokmuştu. İşgalin NATO ordularına devri de işe yaramadı. Giderek büyüyen direniş karşısında bu haçlı orduları da aciz kalmış durumda. Tek çıkar yolun işgal güçlerini artırmak olduğunu düşünüyorlar. Bir süredir, her düzeyde NATO yetkilisi bundan söz edip duruyor. Fakat bugüne dek, NATO'nun başındaki generallerin "daha fazla asker gönderin" çağrılarını 'müttefik'lerden olumlu yanıt veren olmadı. Zirvede bu konu artık bağlayıcı karara dönüştürülecek.

Türkiye açısından önemi de aynı kararla ilgili. NATO'nun çağrıları genellikle ötesinde, Türkiye'ye özel olarak defalarca yapılmıştı. TSK'nın başındaki Amerikancı (aynı anlama gelmek üzere NATO'cu) generaller de, "çatışmaya girme yanlısı olmadıkları" yönünde açıklamalar yapmışlardı. Şimdi ise, NATO Genel Sekreteri Jaap de Hoop Scheffer, Riga zirvesi vesilesiyle yaptığı açıklamada, Afganistan için daha fazla katkı beklediklerini belirttikten sonra, Türkiye'yi ima ederek "bazı ülkeler bu güce katkı yapabilir ve yapmalıdır. Özellikle milli kısıtlama kaldırılabilir" diyor. ABD'nin NATO'daki daimi temsilcisi Viktoria Nuland, Türkiye'nin Afganistan'da oynadığı rolü öven açıklamalar yapıyor. Tüm bunlar, daha toplantılar başlamadan, Türkiye'ye yönelik özel çağrı kararının verilmiş bulunduğunu gösteriyor. Hatta bu kararın Türkiye'nin başındaki vatan hainleriyle birlikte alınmış olma ihtimali de çok fazla. ABD-Türkiye arasında geçtiğimiz aylarda yoğunlaşan trafiğin "Ortadoğu işbirliği"nin yanı sıra, bununla da ilgili olmalı. Nitekim geçtiğimiz günlerde hükümet kanadından yapılan bir açıklamadan, Afganistan'da kuvvet artırımına yönelik Türk delegenin bir teklif götüreceğini de öğrenmiş bulunuyoruz. Kendi götürdükleri teklife aykırı oy kullanamayacaklarına göre, Türk askerinin Afganistan'daki çatışmalara katılma (daha ön cephelerde katılma) kararı çoktan alınmış görünüyor. Bir zamanlar birileri Türk ordusunu Türkiye'nin "en önemli ihracat ürünü" olarak tanımlamıştı. "Küçük" bir hata dışında bu zatın ne kadar isabetli konuştuğu giderek daha iyi anlaşılıyor. Küçük hata, ihracatı bir karşılık alınır. Türk devleti ise askerini emperyalizmin hizmetine veriyor ama karşılığında aldığı bir şey yok. Efendilerinin ara sıra lütfedip övmesi dışında! O da bugün, NATO zirvesine giderken yaptıkları gibi, önemli bir şey isteme arifesinde oluyor.

Zirvenin dünya halkları için önemi, "Acil Mukabele Gücü" (NRF) dosyasının tamamlanarak bu oluşumun "tam operasyonel" olduğunun ilan edilmesiyle ilgili. 2002 sonunda toplanan Prag zirvesinde alınan karara göre, 25 bin kadar askerle "tam operasyonel" olması öngörülen NRF, ilk aşamada 2004 yılında yaklaşık 6 bin askerle göreve başlamıştı. Şimdi bu sayının o gün kararlaştırılan düzeye çıkarılması zamanı geldiği görülüyor. İttifak üyesi ülkelerin kara, deniz ve hava kuvvetlerinden

giden araç ve askerlerden oluşan NRF'nin, "bir kriz halinde", 15-30 gün içinde harekete geçirilebilecek yetenekte olması bekleniyor. Riga zirvesinin gündeminde "terörizme karşı ortak mücadele" konusu da bulunduğu göre ve "daimi temsilci" Viktoria Nuland, Riga zirvesinde global işbirliği için çağrı yapacaklarını şimdiden açıkladığına göre, demek ki emperyalizm, dünya halklarının başına düne göre daha büyük bir bela olmaya hazırlanıyor.

Emperyalizmin bu hazırlığı, dünya halklarının ve işçi sınıflarının da karşı bir hazırlık içinde olmasını zorunlu kılıyor. NATO'nun kuruluşu, emperyalizmin sosyalist dünyaya karşı haçlı ordusu toplama ihtiyacını gösteriyordu. Sosyalizmin yenilgisi,

Sovyetler'in dağılması sonrasında bu tahkim ihtiyacı, emperyalist dünyanın proletaryanın devrim ve sosyalizm, halkların özgürlük mücadelesine karşı ortaklığı pekiştirmek, ordularını yenilemek, kuvvetlerini stratejik noktalara konumlandırmak isteğinden doğuyor. Esasen, tüm aksi iddialarına rağmen, sosyalizmin ölmediğini, varoşlarında gezinmeye devam ettiğini bilmelerinden kaynaklanıyor.

Emperyalist haydutların korkusunu daha da büyütmek için, devrim ve sosyalizm mücadelesini daha da büyütmek gerekiyor. Ezilen halklara karşı saldırganlıklarını, uluslararası dayanışmayı artırarak durdurmak gerekiyor.

Siyonist rejimin imajı yerlerde sürünüyor

Yahudi burjuvazisi adına giriştiği saldırı, işgal ve katliamlarla sık sık Nazilerle kıyaslanan İsrail devleti ve ordusu, en sıradan eleştirilere de tahammülsüzdür. Öyle ki, siyonist vahşete karşı çıkan Yahudiler bile anında anti-semitist (Yahudi düşmanı) ilan edilirler.

Siyonistler, Naziler'in Yahudiler'e karşı giriştikleri kıyımın ardına saklanarak (hatırlatmak gerekir ki, Nazi faşizminin vahşeti salt Yahudiler'i değil, fakat daha çok komünistleri hedef almıştır), Filistin halkına benzer muameleyi reva görüyorlar. Bunu yaparken de, eleştiriden muaf tutulmayı isteyecek kadar küstahtılar.

Nazizmin 21. yüzyıl versiyonu olan bu zihniyete destek veren yaygın bir ağ mevcuttur. Özellikle ABD, İngiltere ve AB ülkelerinde yaygın olan bu ırkçı ağ, medya, lobiler, akademik kurumlar vb. alanlarda oldukça etkindir. Ancak hem yaygın hem de etkili olan bu dezenformasyon ağının tüm çabaları, geçişin üstünü örtmeye yetmiyor. 35 ülkeyi kapsayan bir araştırmadan çıkan sonuçlar, siyonist rejimin kanlı icraatlarının yaygın bir tepkiye yol açtığını gözler önüne seriyor.

35 ülkede 25.903 kişi arasında yapılan "National Brand Index" adlı araştırmada, yatırım ve göç, ihracat, kültür ve kültürel miras, halk,

yönetim ve turizm alanlarında, insanların bu ülkeleri nasıl algıladıkları soruluyor. GMI kuruluşu tarafından yapılan araştırma, İsrail'in diğer ülkeler arasında sonuncu gelmesinin yanı sıra araştırmanın yapıldığı her bir alanda diğer ülkelerle arasındaki farkın büyük olduğunu gösteriyor.

Araştırmayı kaleme alan Simon Anholt, "İsrail markası"nın, bu endekste şimdiye kadar ölçülenler arasında en olumsuz imaja sahip olduğunu ve bu alanların tümünde listenin en altında yer aldığını söylüyor. Araştırma Arjantin, Avustralya, Belçika, Brezilya, Kanada, Çin, Çek Cumhuriyeti, Danimarka, Mısır, Estonya, Fransa, Almanya, Macaristan, Hindistan, Endonezya, İrlanda, İtalya, Japonya, Malezya, Meksika, Hollanda, Yeni Zelanda, Norveç, Polonya, Portekiz, Rusya, Singapur, Güney Afrika, Güney Kore, İspanya, İsveç, İsviçre, Türkiye, İngiltere ve ABD'de yapılmış.

Bu araştırmadan çıkan sonuç, ırkçı-siyonistlerin Filistin halkına uyguladığı akıl almaz zulmün yaygın tepkilere neden olduğunu ortaya koyuyor. Ancak, siyonistler üzerinde etkili bir basıncın oluşturulabilmesi için, bu tepkinin anti-emperyalist/anti-siyonist mücadeleye konu edilmesi gerekiyor.

Trakya Sanayi işçilerinin grevi 19. gününde!

Kocaeli'nin Uzunciftlik Beldesi'nde son dönemde militan işçi direnişleri yaşanıyor. Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlenen Tabosan ve AL-CO Tencere işçileri patronun sendikasıyla mücadele etmeye başladılar. Saldırısına karşı militan eylemler gerçekleştirdiler.

AL-CO Tencere'nin de yer aldığı Trakya Sanayi AŞ içerisinde bulunan Berolina, Haddane, Bakır, Trakya Sanayi, Taurus isimli fabrikaları 1995 yılından itibaren Hayyam Garipoğlu satın almaya başladı. Tüm bu fabrikalar Garipoğlu Şirketler Grubu'na ait oldular. Trakya Sanayi AŞ işçileri 1996 yılında Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye oldular ve patronun saldırısıyla karşılaştılar. Bu süreçte tıpkı AL-CO Tencere işçileri gibi çetin mücadelelerden geçtiklerini ifade eden işçiler sendikanın fabrikaya kolay girmediklerini her fırsatta tekrarlıyorlar.

Trakya Sanayi işçileri, 2001 krizinde fabrikanın üretim rekorları kırdığını ve çeşitli ödüller aldığını söylüyorlar. "Bu fabrikayı bugünlere biz getirdik, buraya bizim emeklerimizle geldik" diyorlar. Ancak 2006 yılının 9 Haziran tarihinde başlayan TİS sürecinde patron masaya oturmayacağı için

grev kararı alındığını ifade ediyorlar.

Trakya Sanayi işçileri 10 Kasım'da greve çıktılar. Yapılan iki görüşmede idari maddelerde anlaşma sağlandı. Ancak patronun ücret konusunda masaya oturmaması üzerine işçiler sendikayla beraber grev kararı aldılar. AL-CO Tencere işçilerinin işten atılmalarıyla ilgili olarak "Bu işyerinde grev vardır!" pankartını açarak üç vardiya halinde beklemeye başlayan işçiler nöbetleri dörder kişi

tutuyorlar.

Bilindiği üzere grev, BMİS Genel Merkez yöneticileri ve çeşitli sendikaların da desteğiyle başladı. Grev çıktığı gün BMİS Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu; "Bu grev düğün gibi başladı bayram gibi bitecek!" demişti. Ancak işçilerin anlatımlarından grev gibi bir silahın çok güçlü kullanılmadığı yansıyor. Sendikaların grevdeki işçilerle dayanışmayı yükseltecek herhangi bir programın olmadığı biliniyor. Herşeye rağmen işçiler "grevin iyi gittiğini" söylüyorlar.

Fabrikada ise sınırlı sayıda işçi Haddane bölümünde çalışmaya devam ediyor. Basının grev haberlerini "AL-CO Tencere greve çıktı!" şeklinde vermesinden rahatsız olan işçiler bugüne kadar kendilerini partilerin, sendikaların, gazetelerin ziyaretine geldiğini ifade ediyorlar. Ancak çevre fabrikalardan fazla destek gelmediğini söylüyorlar. Grevin, Trakya Sanayi patronuna geri adım attırıp attıramayacağını ise ilerleyen süreçte işçilerin ve sendikaların tavrı belirleyecek.

Kızıl Bayrak/Kartal

İstanbul Ekim Gençliği:

"Gelecek ve özgürlük istiyoruz!"

Ekim Gençliği, üniversitelerde eğitimin ticarileştirilmesinin bir ayağı olan mesleki yeterlilik yasaları tasarısına, ticari eğitime ve gençliğin geleceksizleştirilmesine karşı 26 Kasım günü Galatasaray Postanesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Eylemde "Ortadoğu'da işgalci, okulda müşteri olmayacağız! Gelecek ve özgürlük istiyoruz! Alacağız!" pankartı açıldı. "Özel eğitim kurumları kapatılsın!", "Faşizme geçit yok!", "YÖK'e hayır!", "Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim!", "Özgürlük, devrim, sosyalizm!", "Mesleki yeterlilik yasaları geri çekilsin!", "İşsizliğe, geleceksizliğe hayır!", "Soruşturmalar geri çekilsin!", "Paralı eğitime hayır!", "Özerk-demokratik üniversite istiyoruz!", "Emperyalist savaşa ve işgale hayır!" yazılı dövizler taşındı. "Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim!", "Baskılar bizi yıldırılmaz!", "Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!", "Savaşa değil eğitime bütçe!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

ODTÜ: Arkadaşıma dokunma, soruşturma!

Geçen sene Doğu Perinçek'in katıldığı sempozyumu protesto eden arkadaşlarımıza yönelik saldırının ardından "Arkadaşıma dokunma!" adı altında yürütülen kampanya devam etti. Açılan soruşturmaların hukuki olmadığını ifade eden ve durdurulmasını talep eden bir imza kampanyası düzenlendi. Toplanan yüzlerce imza 29 Kasım günü Hazırlık bölümünden Rektörlüğe yapılan yürüyüşle teslim edildi.

Eylemde "Soruşturmaları son! Arkadaşıma dokunma!" yazılı pankart açıldı. Coşkulu geçen yürüyüş boyunca sloganlar atıldı. Rektörlüğe gelindiğinde imzaların verilmesi ve rektörlükle görüşülmesi talebiyle eylem devam etti.

Toplanan imzaların verilmesinin ardından iki arkadaşımız Rektör Danışmanı Nezih Güven'le görüştü. Soruşturmaların durdurulmasını talebimizi ilettiler. Ancak aldığımız yanıtlar ilginçti. Bize "Rektörlük kimseyi araştırıp soruşturma açmaz. Bize gelen yazılar ve dilekçeler doğrultusunda soruşturma açarız, başka isim eklemeyiz" yanıtını verdiler. "Resmi yazılar kimden gelir" sorumuza ise yanıt veremeyeceklerini söylediler. Ancak bizler Rektörlüğün polis ve jandarmanın yazdıkları "resmi yazılar" ile bu soruşturmaları açtığını biliyoruz. Rektörlük tarafından verilen yanıtlar onların kime hizmet ettiğini göstermektedir.

Eylemin sonunda soruşturmalarla karşı mücadeleimize devam edeceğimizi, arkadaşlarımıza ve geleceğimize sahip çıkacağımızı ifade ettik. Eyleme 80 kişi katıldı.

ODTÜ Ekim Gençliği

Hollanda'da genel seçim sonuçları

Hollanda'da 22 Kasım'da yapılan genel seçimlerde CDA (Hıristiyan Demokrat Parti) 3 sandalye kaybetmesine rağmen birinci parti durumunu korudu.

PvdA (İşçi Partisi) ise 10 sandalye kaybederek ikinciliğini korumayı başardı. VVD (Özgür Demokrat Halklar) Partisi de (Bolkstein'in geçmişte başkanı olduğu parti) 6 sandalye kaybederek üçüncülüğünden dördüncü parti durumuna düştü.

LPF (Pim Fortuyn) partisi tarihin çöplüğünde yerini aldı. D 66 (Demokraten 66) partisi de gerileyen partilerden biriydi. Yıllardır sol görünüşlü sağ partilerle koalisyon kuran bu parti 6 sandalyeden 3'ünü kaybetti.

SP (Sosyalist Parti) 9 olan sandalyesine 17 sandalye daha ekledi ve seçimlerden başarıyla çıkarak üçüncü büyük parti durumuna geldi. GroenLinks (Yeşil Sol) 1 sandalye kaybederek gerileyen partiler listesine yerini aldı. Gerek politikacılar gerekse de medya bu seçimlerden tek kazançlı çıkan partinin SP olduğunu söylüyor.. Ne var ki mevcut sandalye dağılımıyla hiçbir

partinin tek başına hükümet olma olanağı zaten yok. Ne sağ, ne de sol partilerin koalisyon hükümeti kurma olanağı bulunmuyor. Sağ partilerin hükümet kurmak sandalye sayıları yetersiz. Soldan bir partiyi de aralarına almaları gerekiyor, ki bu mümkün görünmüyor.

Aynı şekilde sol partilerin de koalisyon kurmak için sandalye sayıları yetersiz. Ancak yeni kurulan liberal partilerden ya da küçük dinci partilerden birisini yanlarına alarak hükümet kurabilirler.

Hollanda burjuvazisi, Alman burjuvazisi gibi CDA ve PvdA ile bir koalisyon hükümeti kurmaya sıcak bakıyor. Dolayısıyla ufukta CDA PvdA koalisyonu gözüküyor. Seçim öncesi gündeme gelen ve seçimden dolayı hayata geçirilmeyen sosyal saldırıları pervasızca hayata geçirmek ve saldırıların önünü açmak için bu gerekli.

İşçi ve emekçiler için değişen bir şey yok. Seçim sonuçları onlara sadece gelecek saldırı dalgasına karşı şimdiden hazırlıklı olmaları gerektiğini anlatıyor. Zira hangi hükümet kurulursa kurulsun, bir saldırı ve yıkım hükümeti olacaktır.

Kızıl Bayrak/Hollanda

İnsanca yaşamaya yeten asgari ücret!

Asgari ücrette zam tartışmalarının yapıldığı bugünlerde, Çiğli İşçi Platformu olarak "İnsanca yaşamaya yetecek asgari ücret!" talebiyle bir kampanya başlatıyoruz. Amacımız, Çiğli Organize işçilerini bu konuda bilinçlendirmek ve mücadeleye çağırarak. Bu kampanya ile biz işçilerin düşük ücrette mahkum olmadığını, ancak örgütlü mücadele ile taleplerimizi kazanabileceğimizi ve haklarımızı genişletebileceğimizi çeşitli araçlar kullanarak sınıfın gündemine taşıyacağız. Yanısıra bulunduğumuz

fabrikalarda ücretlerimize yapılacak zammın biz işçilerin taleplerine göre belirlenmesi için çalışma yürüteceğiz. Asgari ücret ile ilgili çalışmamızı 30 Kasım günü İzmir Çalışma Bölge Müdürlüğü önünde yapacağımız bir basın açıklamasıyla başlatacağız.

Çiğli İşçi Platformu olarak sermayenin belirlediği asgari ücreti kabul etmeyelim. "İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret istiyoruz!" talebini hep birlikte haykıralım.

Çiğli İşçi Platformu

Sözleşmelilere sendikalı olma yolu "hukuki" olarak açıldı

Türk Sağlık-Sen Genel Merkezi'nin, Devlet Memurları Kanunu kapsamında 4/b statüsünde çalışan "sözleşmeli personel" in sendika üyesi olamaması sebebiyle Ankara 2. İş Mahkemesi'nde açtığı dava, sendikaların talebi doğrultusunda sonuçlandı. Kararda, "Sözleşmeli olarak çalışan kamu görevlilerinin 4688 sayılı Kamu Görevlileri Sendikaları Kanunu doğrultusunda memur sendikalarına üye olabilecekleri" belirtildi.

Ancak asıl önemli olan sendikalı olmanın önündeki fiili engelleri aşmaktır. Zira imzalanan sözleşmelerle göre toplu iş yavaşlatmaktan dilekçe vermeye kadar bir dizi fiil sözleşmenin feshi için yeterli neden durumundadır. Sendikalı ve örgütlü olmak kağıt üzerinde kalmayacaksa, başta işgüvencesi olmak üzere hak ve özgürlükler için fiili-meşru mücadeleyi yükseltmekten başka bir yol bulunmamaktadır.

Kuklalar devrilirse

Mumia Abu-Jamal

Irak'taki mevcut durum, ABD'nin Vietnam'da kaybettiği savaşla paralellikler içermekte. Örneğin; Washington tarafından kurulan hükümetlere ilişkin.

Yakın zamanda ABD Başkanı George W. Bush Vietnam'ı ziyaret etmişti. Öncesinde net olan şey, ABD'nin Irak'ta karşı karşıya olduğu sorunlardan dolayı bu gezinin altmışlı ve yetmişli yıllarda Güneydoğu Asya'da sürdürdüğü savaş ile bir kıyaslamaya yapmaya adeta açıkça davet edecekti. Ve gerçekten de -çok büyük farklılıkların yanı sıra- dün ve bugünkü durum arasında benzerlikler de

mevcuttur. Savaşların ikisinde de açık meydan çatışmaları değil de, direnişçilerin gerilla taktiği çatışmanın karakterini belirlemekte.

Basından çıkan haberlere bakılırsa yakında yeni paralellikler daha oluşacak. Washington'un iktidarda olan hükümetleri işe yaramadıkları andan itibaren devirme pratiği. *Washington Times*'e bakılırsa - ABD'li üst düzey sorumlulardan elde ettiği bilgilerden hareketle - ABD tarafından eğitilen Irak askeri güçleri hükümetin başında bulunan Başbakan Nuri Al Malki'yi devirme hazırlığı içerisinde. Bu

darbeyi Washington'un, isyanı bastırabilecek "güçlü bir kişinin" iktidarı ele almasına olanak sağlamak için sessiz sedasız geçiştirip kabul edeceği beklenmekte.

Bu haberler bize Washington tarafından desteklenen Ngu Dinh Diem önderliğindeki Rejimin (1955-1963) Vietnam Ulusal Kurtuluş Cephesine (FNL) karşı koymadaki beceriksizliği karşısındaki tutumu hatırlatmakta. Bugün Irak'taki rejimin başında bulunan çoğu gibi Diem de uzun yıllar yurtdışında - ABD'nin New Jersey eyaletinde- yaşadıkdan sonra Güney Vietnam'ın Başkanlık koltuğuna yerleştirildi. Budist Papazların kendilerini yakma gibi protesto eylemleri ile dünya kamuoyunu dikkatini çekmeye çalıştıklarında diktatör (Diem), kolluk güçlerine Budistlerin kutsal tapınaklarına saldırma emri verdi. Birçok Budist Papaz işkenceden geçirildi, sokaklarda birçok gösterici de polis kurşunlarınca yaralandı ya da öldürüldü. Diem, Güney Vietnam halkını giderek karşısına aldı, generaller arasında huzursuzluk giderek arttı ve kendisine karşı darbe hazırlığı içerisinde girdiler. Ordu bu planları onaylayan CIA ile sıkı ilişki içerisindeydi. CIA yetkilileri dönemin ABD Vietnam Büyükelçisi Henry Cabot Lodge'ye gelişmelerden haberdar etti ve o da bilgileri Beyaz Saray'a ilettiler. Ama kimse Başkan Diem'i uyarımadı.

ABD'li tarihçi Howard Zinn "A People's History of the United States" adlı kitabında Diem'in Başkanlık Sarayına 1 Kasım 1963 yılında darbecilerin nasıl saldırdıklarını anlatmakta ve Diem'in saldırı sırasında ABD Büyükelçisi ile yaptığı telefon görüşmesinin protokolünde aktarmalar yapmakta.

Diem: "Bazı birlikler bana başkaldırıyorlar ve ben ABD'nin bu konudaki tutumunu bilmek istiyorum".

Lodge: "Ben kendimi size bir şey söyleyebilecek kadar bilgilendirildiğimi hissetmiyorum. Silah sesleri duydum ama bütün bilgilere sahip değilim. Washington'da daha saat sabahın 04.30 ve ABD hükümetinin bu kadar erken bir saatte fikrini belirtememesi anlaşılır bir şey".

Diem: "Ama siz bu konuda bir ..."

Lodge, Diem'e kendi güvenliği için yapabileceği bir şey olması durumunda kendisini aramasını söyler ve görüşmeyi bitirir. Bu aynı zamanda ABD'nin Başkan Diem ile son resmi görüşmesiydi. Diem hükümet sarayında kaçmayı başarır ama kardeşi ile birlikte darbeciler tarafından yakalanıp bir kamyonete bindirilir ve şehir dışında kurşuna dizilir.

Eğer bir kukla artık başarısız ve işe yaramaz hale gelirse kaldırılır ve tarihin çöplüğüne atılır. Bu bakış açısından bugün Irak'taki rejimin sonunun kesin olduğu görünüyor.

Diem rejiminin devrildiği 1963 sonbaharında kimse bununla Vietnam savaşının biteceğini; ABD'nin son temsilcilerinin kaos ve panik içerisinde ve onbinlerce eski "müttefikini" geride bırakarak ülkeyi elçilik binasının çatısına inen helikopterlerle terk edeceklerini tahmin etmezdi. ABD'nin Irak'taki müttefikleri de aynı akıbet ile yüzyüzel. Onlar da ABD'nin demokrasi konusundaki anlayışının ne olduğunu kavrayacaklar.

(*Almanca Junge Welt gazetesinin 25/26 Kasım 2006 tarihli sayısından çevrilmiştir...*)

Çeviri: J. Özgür

Adana'da TMY protestosu

Sermaye devletinin uyguladığı faşist baskı ve terörün yasal dayanağı olan TMY ve 301. madde ve bu yasalara dayanılarak söz, eylem ve örgütlenme hakkına yönelik saldırılar, 25 Kasım günü gerçekleştirilen bir basın açıklaması ve oturma eylemiyle protesto edildi.

Saat 13:00'te Çakmak Caddesi Kültür Sokak önünde "TMY iptal edilsin!", "Söz, eylem, örgütlenme hakkımız engellenemez!" sloganlarıyla biraraya gelen kitle adına bir basın açıklaması yapıldı. Devletin çıkardığı baskı yasalarıyla toplumsal muhalefetin susturulmak istendiği, ifade ve düşünce özgürlüğünün kısıp altına alındığı, demokratik hak arayışının bastırılmaya çalışıldığı, ezen-ezilen çelişkisi var olduğu sürece bu baskıların sona ermeyeceği, bu nedenle baskılara karşı mücadelenin sürdürmesi gerektiği vurgulandı.

Açıklamanın ardından 5 dakikalık oturma eylemi yapıldı. Eylemde "TMY iptal edilsin!", "Toplumla Mücadele Yasası geri çekilsin!", "Söz, eylem, örgütlenme hakkımız engellenemez!", "Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganları atıldı.

İHD, SES, Tekstil-Sen, ESP, EKD, SGD, DHP, ÇHKM, İşçi Mücadelesi, THAYD-DER, DTP, SDP, Halkevleri'nin düzenlediği eyleme Dev Sağlık-İş ve TÖP destek verdi.

Kızıl Bayrak/Adana

Adana: Tecrit insanlık suçudur!

İHD Cezaevi Komisyonu 24 Kasım Cuma günü tecritle ilgili basın açıklaması ve oturma eylemi gerçekleştirdi. Saat 12.30'da İHD binası önünde "Tecriti kaldırın, ölümleri durdurun!" sloganları eşliğinde toplanan kitle "Tecrit zulmüne son!" yazılı pankart açtı. İHD Adana Şube Sekreteri Ethem Açıkalin yaptığı açıklamada, cezaevlerinde yaşanan insanlık dışı uygulamalara değindi, keyfi baskıları anlattı. Yıllardır süren tecritin daha ağırlaştırıldığını vurguladı. "Tecrit insanlık suçudur!", "Tecriti kaldırın ölümleri durdurun!", "Susma sustukça sıra sana gelecek!" yazılı dövizlerin açıldığı eylem oturma eyleminin ardından sona erdi.

İHD Cezaevi Komisyonu'nun eylemleri her hafta Cuma günleri Adana'nın farklı yerlerinde sürdürülerek 19 Aralık katliamı yıldönümünde yapılacak olan mitinge bağlanacak.

Kızıl Bayrak/Adana

Adana'da panel: "Tecrit insanlık suçudur!"

F tipi hapisanelerde süren tecritle ilgili olarak 26 Kasım günü Adana Eczacılar Odası'nda bir panel düzenlendi. İHD, ATO, TMMOB, KESK, Tecride Karşı Hukukçular Komitesi tarafından düzenlenen panele çeşitli kurumlardan temsilciler ve kamu emekçileri katıldı.

ATO Başkanı Osman Küçükosmanoğlu'nun açılış konuşmasının ardından sözü araştırmacı yazar Temel Demirel aldı. Tecridin hangi ihtiyacın ürünü olarak ortaya çıktığını anlatan Demirel, teslim alınamayan tutsakların aslında dünyanın en özgür insanları olduğunu vurguladı. Tecridin ve tutsaklığın asılolarak beyine ve zihinlere vurulan zincirler olduğunu söyledi. Konuşmasını "en tehlikeli yanılsama kölelerin kendilerini özgür sanmalarıdır" sözleriyle sonlandırdı.

İstanbul Barosu avukatlarından Kemal Aytaç tecritin hukuksal boyutunu anlattı. Tecritle amaçlananın kişileri yalnızlaştırmak, teslim almak olduğunu söyledi. Bunun yalnızca cezaevlerine yönelik olmadığını çizerek, tüm topluma yönelik bir saldırı olduğunu vurguladı. Cezaevlerinde hiçbir hukukun geçerli olmadığını anlatan Aytaç, "Hukuk bir üst yapı kurumudur ve sınıf ilişkilerinden bağımsız bir hukuk anlayışı yoktur. Bu nedenle de

hukuk devleti ya da hukukun üstünlüğü kavramları aslında tehlikeli birer yanılsamadır. Mevcut düzende yazılı hukuk kurallarını uygulamak için bile güç olmak gerekir" dedi. Ardından cezaevleri ve tecrit konulu kısa bir sinevizyon gösterimi yapıldı.

Son olarak THİV Genel Sekreteri Metin Bakkalci söz aldı. Bakkalci, cezaevlerinde uluslararası hukukun hiçe sayıldığını anlattı. "Bugün Guantanamo'dan yansıyan görüntüler aslında dünyaya yönelik tehdidin bir parçası. Bugün işkence meşrulaştırılmaya çalışılıyor, TMY üzerinden yasal hakların bile kimi zamanlarda askıya alınabileceğinin propagandası yapılıyor. 19 Aralık sonrasında sırf F tipi cezaevlerine karşı çıktıkları için insanlar F tipi cezaevlerine atıldılar. Bunun gerisinde toplumun tecrit edilmesi amacı yatıyor. Bu yanılsama içerisinde dışarıda hücreleri parçala sloganı burada hayat buluyor" dedi. Yapılan tüm deneylerin tecridin insan sağlığına zararlı olduğunu anlatan Bakkalci sözlerini "yaptıklarımız cezaevlerindeki için değil kendimiz ve çocuklarımız içindir" diyerek bitirdi.

Panelistlerinin konuşmalarının ardından TAYAD adına bir konuşma yapıldı. Ardından soru-cevap kısmına geçildi.

Kızıl Bayrak/Adana

Mücadele Postası

ÇAM-DER olarak sağlık mitingi için çalıştık

Sermaye devleti biz işçi ve emekçilerin en temel hakkı olan eğitim ve sağlığa saldırmakta, SSGSS tasarısı ile sağlık hakkımızı gaspetmektedir. Bu yasayla sağlık ocakları kapatılmak istenmektedir. 150 temel ilacın adı sosyal güvenlik kurumlarının listesinden çıkartıldı. Aile hekimliği uygulamasıyla sağlık tümünden özelleştirilmektedir.

ÇAM-DER (Çamlıkule Kültür Sanat ve Dayanışma Derneği) olarak İzmir Sağlık Platformu'nun 26 Kasım'da düzenlediği bölgesel mitinge katılımı artırmak için mahallemizde çalışma yürüttük. Her akşam hafta içi belirli saatlerde dernek çalışanı arkadaşlarla birlikte SES'in çıkarttığı materyalleri kapı kapı dağıttık. Emekçilerle bilgilendirme amaçlı sohbetler gerçekleştirdik. Bu çalışmayla derneğimizi emekçilere bir kez daha duyurmuş olduk, emekçilerden olumlu tepkiler aldık. Derneğimizin işçi ve emekçileri ilgilendiren toplumsal gündemlere müdahale ettiğini anlattık. Hem mitinge hem de derneğimize çağrı yaptık. Ayrıca İzmir Sağlık Platformu'nun çıkarttığı afişleri insanların yoğun olarak kullandığı yerlere astık. SSGSS tasarısıyla ilgili çalışmalarımız devam edecek.

ÇAM-DER çalışanları

Antep Ayışığı çalışanlarına gözaltı

Antep Ayışığı Sanat Merkezi çalışanları polisin keyfi baskılarına ve gözaltılarına hedef oluyor. 22 Kasım akşamı Ayışığı çalışanlarının evleri basılarak aranmış, birçok kişi gözaltı altına alınmakla tehdit edilmişti. Daha sonra Ayışığı Sanat Merkezi çalışanı ve Grup Denize Ezgi'nin solisti Sinan Koçum, evinin önünde gözaltına alınarak sorgulanmıştı. Sorguda kendisine çeşitli fotoğraflar gösterilerek içlerinde "örgüt üyesi" oldukları iddia edilen kişiler ile kendisi arasında bağlantı kurulmaya çalışılmıştı. Sinan Koçum ayın akşam serbest bırakılmıştı. 24 Kasım sabahı ise Ayışığı çalışanı Memik Kılınc sokak ortasında gözaltına alındı.

Mücadele Birliği Platformu tarafından saldırı ile ilgili yapılan açıklamada, "Devlet devrimci kültür ve sanatın gelişip yaygınlaşmasına engel olmak için saldırılarını yoğunlaştırıyor. Tüm saldırıların nedeni ise devrimin gelişmesine engel olmak. Ama ne yaparlarsa yapsınlar, ne 'Umudumuz kavgada, kavgamız sanatımızda!' şiarıyla yürüyen Ayışığı Sanat Merkezi çalışanlarını, ne de 'Devrim bizim, biz devrimiz!' diyenleri durdurabilecekler" denildi.

Adana'da Ayışığı Sanat Merkezi açıldı

Adana'da 26 Kasım günü yapılan bir etkinlikle Ayışığı Sanat Merkezi açıldı. Açılış Aysun Bozdoğan şahsında mücadelede şehit düşenler adına bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Ayışığı Sanat Merkezi ve Mücadele Platformu adına yapılan konuşmalarla devam etti. Konuşmaların ardından Ayışığı Sanat Merkezi'ni tanıtan sinevizyon gösterildi. Ayışığı Sanat Merkezi şiiir grubunun ardından etkinliğe gelen mesajlar okundu. Etkinlik Gurup Denize Ezgi'nin seslendirdiği marş ve türkülerle son buldu. Açılışa yaklaşık 70 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/Adana

"Özgürlük istiyoruz!" eylemi 7. haftasında...

Tutuklu ESP'lilerin serbest bırakılması talebiyle Cumartesi günleri Galatasaray Postanesi önünde yapılan oturma eylemi 7. haftasına girdi.

25 Kasım günü "Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü" nedeniyle bu hafta, bu gündem üzerinden yapılan basın açıklaması EKD adına okundu. Açıklamada "Özgürlük istiyoruz çılgınlığının haftalardır yankılandığı bu alanda, bu kez de biz emekçi kadınlar hem sesimizi yükseltmek hem de Cumartesi eylemlerine destek vermek için buradayız... Biz emekçi kadınlar sömürgeci, kirli savaşlarda katledilen, işkence gören kadınlar adına, Toplumla Mücadele Yasası sonucu hapse atılan dernek başkanımız ve arkadaşlarımız adına, namus adına işlenen cinayetlere kurban edilen kadın kardeşlerimiz adına, bugün Mirabel kardeşlerle birlikte bir kez daha özgürlük çılgınlığını haykırıyoruz. Şiddetin kölesi olmamak için özgürlüğümüzü istiyoruz!" denildi.

Eylemde, "Şiddetin kölesi olmayacağız!", "Cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye son!", "Özgürlük için devrim ve sosyalizm!", "Söz, eylem, örgütlenme hakkımız engellenemez!" sloganları atıldı.

Basın açıklamasına BDSP, HKM, EHP, Demokratik Kadın Hareketi ve SDP katılarak destek verdi.

Bir tekstil işçisiyle Kızıl Bayrak üzerine konuştuk...

- Kızıl Bayrak gazetesini ne zamandır okuyorsunuz?

1 yıldır okuyorum.

- En çok hangi yazıları okuyorsunuz?

İşçilerin yazdıkları yazıları, İşçi Kültür Evleri'nden yazılanları ve işyerlerinde yaşanan sorunlar hakkındaki çıkan yazıları okuyorum

- Gazetede eksik gördüğünüz yönler var mı? Varsa neler?

Her zaman sanat yazısı çıkmıyor.

- Gazetemize önerileriniz var mı?

Yapması gereken herşeyi yapıyor. Birçok insana ulaştığını düşünüyorum. O yüzden önerim yok. Gayet iyi bence.

Kızıl Bayrak/İzmir

PSAKD Maltepe Şubesi 2 Aralık'ta dayanışma şenliği gerçekleştirecek

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Maltepe Şubesi, 3. yılını 2 Aralık akşamı gerçekleştireceği bir dayanışma gecesiyle kutluyor. Dayanışma gecesine Grup Munzur, Ali Ekber Eren, İlyas Salman, PSAKD Kadıköy Şubesi Semah Ekibi ve Grup Firtına katılacak.

Etkinliğe yoğun bir tempoyla hazırlanan PSAKD Maltepe Şubesi hazırlıklar çerçevesinde üye toplantıları gerçekleştiriyor, etkinliğin yaygın duyurusunu yapıyor. Dernek çalışanları dayanışma etkinliği için kapı kapı bilet satarak sermayenin dayattığı yoz kültüre karşı işçi ve emekçilerden destek istiyorlar. Önümüzdeki günlerde merkezi yerlere asılacak pankartlarla etkinliğin duyurusu daha yaygın bir şekilde yapılacak. Dayanışma Şenliği, 2 Aralık günü saat 18.00'de Gülsuyu Elisa Cem Düğün Salonu'nda gerçekleştirilecek.

Kızıl Bayrak/Kartal

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 Kartal/İstanbul (0 216 353 35 82)

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Silifke Cd. Çavdaroğlu Çarşısı 2/93
MERSİN

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 52 91

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı : .....
Soyadı : .....
Adresi : .....
Tel : .....

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

*Asgari ücret görüşmeleri
sermayenin denetiminde başlıyor...
Seyirci değil taraf olalım!..*

**İnsanca yaşamaya yeten
asgari ücret için
mücadeleyi yükseltelim!**